

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

คนแสวงหาอะไร

“เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม” เป็นตั้งพระสยามเทวาธิราชที่คุ้มครองแผ่นดินไทยให้อยู่รอดมาได้จนถึงทุกวันนี้

บ้านเมืองของเราต้องเดินเฉียดเข้าสู่กลียุคก็เพราะพระราชอำนาจทางสถานิติบัญญัติที่ดีทางบริหารก็ดี ถูกรัฐบาลเมืองเอาไปทำบุญบูยาบ้านมา ๓๐ กว่าปี จนบ้านเมืองแทบจะลุกเป็นไฟ แม้ปัจจุบันก็ยังไม่รู้ว่าจะไปกันอย่างไร ในเมื่อผู้มีอำนาจทั้งหลายต่างก็ยังคงตั้งหน้าตั้งตาแย่งอำนาจกันต่อไปอย่างที่ไม่มีการคิดจะลดราวาคอก

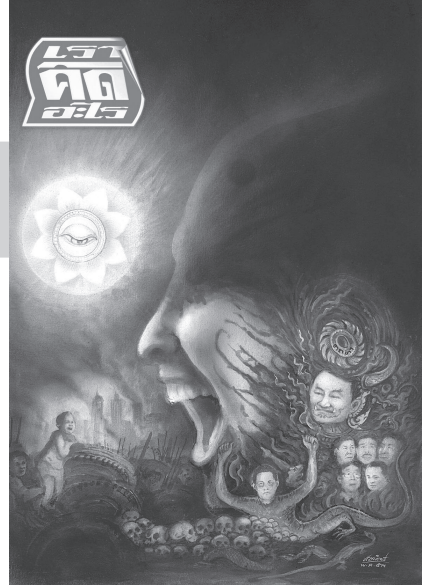
กลับไปหาปฐมบรมราชโองการกันก่อนก็ดีไหม??? ทุก ๆ ฝ่ายถวายนครพระราชาอำนาจให้แก่พระผู้ทรงทศพิศราชธรรม ที่ทรง “ให้” ๆ ๆ ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินอันศักดิ์สิทธิ์นี้มาตลอดพระชนมชีพของพระองค์

ธรรมาธรรมะสงคราม (ธรรมะ VS อธรรม) ที่เกิดขึ้นในขณะนี้ ก็เพราะมีการต่อสู้ระหว่างฝ่ายให้อย่างบริสุทธิ์ใจ และได้มีผู้กล้าเสียสละตามออกมาคอยปกป้องคุ้มครองบ้านเมือง แต่อีกฝ่ายที่มีแต่กอบโกย-โกง-กิน ตั้งหน้าตั้งตา “เอา” ๆ ๆ ๆ ให้ได้ตั้งใจ ใครจะเป็นจะตายอย่างไร ไม่เคยคิดอนาคตร้อนใจ จึงไม่ต่างอะไรกับ “เดรัจฉาน” ที่ไม่รู้รู้สึกสุข รู้สึกทุกข์กับใคร ๆ แต่ร้ายกว่าเดรัจฉานตรงที่ไม่มีประโยชน์คุณค่าอะไรให้แก่โลกนี้นอกจากเกิดมาล้างผลาญโลกนี้และตัวเองให้พินาศย่อยยับเท่านั้น

คนจึงควรแสวงหาอะไร? ระหว่างการให้การเสียสละตามรอยพระพุทธเจ้า และในหลวงของเรา กับการเอา กับเอา เพื่อกิน-เพื่อถ่าย-เพื่อได้สลิปพันธุ-แล้วก็เพื่อรอวันตายตามรอยพระเทวทัตและอภิมหาชุกยกยอดงกโคตรโกง

● จริงจัง ตามพ่อ

๒

เอาตำรามายัดไว้

เอาปริญญามาผยอง

เอาลาภยศมาครอง

เอาวิหวัธวิบัติค้า

“เพื่อตน” นั้นปลิ้น

“เพื่อท่าน” ลีศุภสุข

คนเกิดเพื่อใดจุก

อย่าเกิดเสียชาติแม่

จักผลาญชีพแล้วเล่า

ชาติหนึ่งหลงเรื่องอะไร

ศึกษาแต่กลโก

โง่งบ เสรีจแต่สู้

มนุษย์หนึ่งได้ชื่อ

อีกหนึ่งชื่อ “คนผลาญ-

อีกคนชื่อ “กล้าหาญ-

“อาริยะ” คนเลิศแล้

คนเกิดมาต่างล้วน

มุ่งแต่หลงศึกษา

ฉลาดแต่ อวิชา

ศาสน์จักช่วยดับร้อน

ใส่สมอง

หยิ่งบ้า

เช่นข่ม คนแธ

แค่นี้ฤคน

ล่าทุกข์

ประเสริฐแท้

คิดเกิด โฉนเอย

แต่เสี้ยวสงสาร

ทำไม

ไปรู้

กอบาบ กระนั้นฤ

รบด้วยอวิชา

“เดรัจฉาน”

ค่าแท้”

ทำสุ จริต”เฮย

ซึ่งพร้อมแปดวิชา

แสวงหา

เล่ห์ซ้อน

เลยชั่ว

แต่เศ ร้าคนเมิน.

“สไมย์ จำปาแพง”

๒๙ เม.ย. ๒๕๕๓

เอโกปี หุควา พุทธา โทติ พุทธาปี หุควา เอโก โทติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

“วันนี้เราต่างก็เสียใจ...
...เสียใจที่หากในวันนั้น
รักบ้านรักเมืองให้มากกว่านี้
ทำหน้าที่ของตนเองให้ดี
วันนี้ก็คงไม่มีสภาพอย่างที่เห็น”

• บ้านป่านาดอย

สีตันชีวิต
ผศ.นพ.ตุลย์ สิทธิสมวงศ์

เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่
เมื่อทักษิณ เป็นผู้ก่อการร้าย

1	นัยปก:คนแสวงหาอะไร	สไมย์ จำปาแพง, จริงจ้ง ตามพ่อ
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิคคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7	การ์ตูน	วิสูตร
8	บ้านป่านาดอย	จำลอง
12	สีตันชีวิต (ผศ.นพ.ตุลย์ สิทธิสมวงศ์)	ทิม สมอ.
18	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
23	เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ
24	บทความพิเศษ (ใครว่าไม่ต้องพอเพียง)	พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต
27	พุทธศาสตร์การเมือง	ฉวมพุทธ
30	กำปั้นทุบดิน (สื่อแดงบ้าคลั่ง หลังหล่อหลกกลอย) ดั่งนั้น วิมุตตินันตะ	ทศพนธ์ นรทัศน์
36	การเงินชุมชนกับการแก้ไขปัญหาความยากจนฯ	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โศกสลด	ฉวมพุทธ
42	ชาดกทันสมัย	สมณะโพธิรักษ์
44	ชีวิตนี้มีปัญหา	แรงรวม ชาวหินฟ้า
54	คิดคนละซั้ว (สว่างวากับอธิการบดี ม.อุบลฯ)	ชวินทร์ ลีนะบรรจง, สุวินัย ภรณวลัย
58	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
61	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	ท่านจันทร์-ไพศาล พิษมงคล
64	สุนทรียสนทนา	ฟ้าสาง
70	ประสบการณ์ใต้ร่มโอศก	พอด เทพสุรินทร์
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ล้อเกวียน
74	ชีวิตไร้สารพิษ	ประคอง เตกฉัตร
77	กติกามือง	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์
80	ปิดท้าย	

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
ชมดิน เลิศบุศย์ อำนวย อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง วินธรรม โอศกตระกูล น้อมนบ ปริญญาวัต
กองรับใช้ศิลปกรรม ตำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์โอศก พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
กองรับใช้ธุรการ ศีลสนิท น้อยอินดีะ สุเสรี สีประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศีลสนิท น้อยอินดีะ โทร. ๐-๒๑๓๓-๖๒๕๕, ๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๑
จัดจำหน่าย กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๑๓๓-๖๒๕๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร. ๐-๒๑๓๕-๘๕๑๑
อีเมล roj1941@gmail.com, farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๕ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดีะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๕๕ สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ หรือโอนเงินผ่านบัญชี
ออมทรัพย์ ธนาคารกรุงไทย สาขากลนนวนามินทร์ บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดีะ เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๑๓๓-๖๒๕๕

• คำสอน •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

๑๗ พฤษภาคมของทุกปี มีการจัดงานเล็ก ๆ รำลึกถึงเหตุการณ์เดือนพฤษภาคม ปี ๓๕ ผมเป็นขาประจำไปร่วมงานทุกปี ยกเว้นปีนี้ ซึ่งวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ยังมีการชุมนุมอยู่

ถ้าไปร่วมงาน เจอคนที่เคยร่วมกันสู้เมื่อ พฤษภา ๓๕ วันนี้เขาบางคนไปเป็นแกนนำของคนเสื้อแดงแล้ว เช่น หมอเหวง ครูประทีป แล้วจะคุยกันได้อย่างไร

พิธีกรโทรทัศน์ชื่อดังคนหนึ่ง คัดรูรักแต่รัฐบาลเกลียด “อัญชะลิ ไพรีรัก” ขออัดเทปสัมภาษณ์ผมไปออกเอเอสทีวี เนื่องจากพฤษภาปีนี้มิอะไรน่าวิเคราะห์เปรียบเทียบกับพฤษภาเมื่อ ๑๘ ปีก่อนโน้น

ปีนี้อัตตนาภยา ๒ คน คือ **พีจีว** และ**คุณสมชาย** จะขอเข้าเฝ้าเพื่อให้พระองค์ท่านทรงให้คำแนะนำในการแก้วิกฤติแก่แกนนำคนเสื้อแดงและนายกรัฐมนตรีนี่ซึ่งเป็นไปไม่ได้ เพราะแกนนำคนเสื้อแดงตัดสินใจเองทำอะไรเองไม่ได้ ต้องรอรับคำสั่งจากคนไทยสัญชาติมองเตเนโกร และเหตุการณ์ปี ๓๕ ไม่มีใครบ่งอาจขอถวายคำแนะนำแต่เป็นโดยพระราชวินิจฉัยของพระองค์ โดยแท้

พฤษภาปี ๓๕ ชุมนุมอย่างสันติ อหิงสาจริง ๆ

แต่พฤษภาปี ๕๓ นี้ เป็นการชุมนุมก่อการร้าย ปี ๓๕ ผมขึ้นเวทีปราศรัย พูดซ้ำอยู่เสมอว่า เราชุมนุมอย่างสันติ ถ้าทหารตำรวจเข้ามาจับก็ให้เขาจับไปโดยดี ส่วนตัวผมจะให้เขาจับเป็นคนแรก และก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ

คุณอัญชะลิ ถ้ามถึงความเป็นอยู่ของผม หลังถูกจับเพื่อเปรียบเทียบกับแกนนำคนเสื้อแดงที่ถูกจับครั้งนี้ซึ่งพักอยู่ในบ้านรับรองค่ายนเรศวร หัวหิน เหมือนไปตากอากาศ ผมเล่าให้ฟังว่ามีสภาพเป็นนักโทษจริง ๆ ทั้งสองคราว คราวนี้ก็เช่นกัน เดือนตุลาคมปี ๕๑ ผมถูกขังที่เรือนจำลาดยาว

นอนข้าง ๆ **คุณไชยวัฒน์ สิ้นสุวงศ์** นอนบนพื้นเรียงกันเป็นตับร่วมกับ**นักโทษคดีร้อยแปด** นอนรวมห้องเดียวกัน ๔๐ กว่าคน มีห้องส้วม ๑ ห้อง อยู่กลางห้องนอน เวลาเข้าส้วม นักโทษคนอื่น ๆ จะมองเห็นหน้าเราหมด เพราะกั้นฝาสูงแค่หัวไหล่ โผล่หัวออกไปให้เห็นทั่ว ๆ กัน แต่งเครื่องแบบนักโทษตลอดเวลาทั้งตอนที่อยู่ในคุกและตอนไปให้การในศาล นุ่งกางเกงขาสั้นสีน้ำตาลเข็มใส่เสื้อคอกลมแขนสั้นสีน้ำตาลอ่อน ๆ

เราสันติ อหิงสาจริง ๆ ทำตามทุกอย่าง ไม่เรียกร้องขอความเห็นใจอย่างใดทั้งสิ้น ไม่โวยวายว่า ผมเป็นนายพล เคยเป็นรองนายกฯ เคยเป็นผู้ว่าฯ กทม. น่าจะให้เกียรติผมบ้าง

เมื่อตัดสินใจออกไปสู้อย่างสันตอหิงสาแล้ว อะไรจะเกิดก็เกิดไป รับได้ทั้งนั้น

๒

➤ สีสันชีวิต

โดย... **ทิม สมอ.**

...ไหนจะต้องฆ่าตัดคนไขบนเตียงฆ่าตัด และยังจะต้องฆ่าตัดรัฐบาล-นักการเมืองบนเตียงประชาธิปไตยอีกด้วยพลังที่กล้าแกร่งให้ยืนหยัดอยู่ได้คืออะไร หากมิใช่คุณธรรม จริยธรรมของมนุษย์ ผู้ใจสูง ผู้ประเสริฐ...

➤ ผืนฟ้า ผาผืน

โดย... **ฟอด**

คบคนชั่ว...ทางฉิบหายหนึ่งในอบายมุข ๖ ไร่เป็นเหตุการณ์ที่มีแต่ในยุคพุทธกาลไม่ ขบวนการก่อการร้ายเสื้อแดงสด ๆ ร้อน ๆ นี้แหละ ไร่เลย...คบคนชั่ว!

โทนเอ๋ยโทน

มีคำผิตบ่อยครั้ง อาจเพราะขาดคนตรวจ คำผิตมากพอ หน้าปกแน่นไปนะ ทำให้โปรงตา หนอยน่าจะดี เนื้อหาหนัก+เครียดทางการเมือง โทนเดียวไปเลย มีธรรมของพ่อท่าน ก็อ่าน ลำบากด้วย

● แฟนประจำ

☞ เป็นพระคุณครับที่กรุณาตรวจคำผิตให้ด้วย จะพยายามให้ตรวจพบ “น้อยครั้ง” ที่สุด เรื่องคนตรวจนะขาดหรือไม่ ก็มีกันอยู่แค่ ๒ คน คือ ตัว บ.ก.คนหนึ่ง และ หน.กอง บ.ก.อีกคนหนึ่ง อยู่ที่ศาลือโคกโนนแน่ะ กว่าจะร้ายทวนตีฝาวง ล้อมต้นฉบับที่มาตะลุมบอนตอนปลายเดือนก็ เลือดสาดเซียวละ แถมบางที่มีผิดพลาด แก้กคำผิต ในรัฐฟสุดท้ายแล้ว พอส่งพิมพ์กลายเป็นส่งรัฐฟ ที่ยังไม่ได้แก๊ไปเสียอีกนะ หน้าปกแน่นแถม เนื้อในก็หนัก+เครียดทางการเมือง “โทน” เดียว อีกต่างหาก เล่นภาษาต่างด้าวแบบนี้ บ.ก.เครียด หนักเลย เพราะไม่ประสีประสาภาษาต่างด้าวนะ เอาละครับถ้าไม่ยากหนัก+เครียดทางการเมือง โทนเดียว ก็เพิ่มไปเป็นสองโทนซะเลยดีไหม เพราะยังงี้ ๆ เราก็อยู่ในบ้านเมือง จะตายด้าน ไม่รับรู้การบ้านการเมืองเลยได้ไงนะ

ตัดไฟแต่ต้นลม

แม้ว่าแกนนำก่อการร้ายจะเข้ามาอบตัวแต่กอง กำลังก่อการร้ายไม่ยอมหยุดยั้ง ก่อวินาศกรรม เผาเมืองทั้งใน กทม.และต่างจังหวัด พินาศไปทั่ว ความจริงขบวนการเลื้อแดงไม่น่าจะรุนแรงถึง ขนาดนี้เลย ถ้าเมื่อตอนเริ่มก่อการ รัฐบาลสั่ง ตำรวจทหารให้จัดการเด็ดขาดเสียเลยก็หมดเรื่อง ปล่อยไว้ก็เติบโตใหญ่กำเริบร้ายแบบนี้ไง

● สีงากี้ ลูกสีเซียว ชลบุรี

☞ จัดการเฉียบขาดแต่แรกเริ่ม ก็ถูกต้อง ตามโบราณว่าตัดไฟแต่ต้นลม แต่ผู้นำของเรา เติบโตขึ้นมาในแวดวงวิชาการ ข้าราชการพลเรือน มิใช่แวดวงตำรวจทหาร จึงไม่ซึมซับแนวคิดนี้ วาระสุดท้ายก็อย่างที่ว่า เห็น ๆ เอาเถอะเรื่อง ผ่านไปแล้วก็แล้วไปเริ่มต้นกันใหม่ที่สถานการณ์ องค์กรประกอบต่าง ๆ จะเอื้ออำนวย อย่างไรก็ตาม ก็ต้องระแวงระวังนักการเมืองทาสที่คอยช่วงชิง โอกาสทดแทนคุณนายทาสไม่เว้นวาท

ข้อคิด-ข้อขัด

ศีลธรรม-กฎหมาย-กติกาด่าง ๆ บัญญัติขึ้น เพื่อ ควบคุมพฤติกรรมของคน ให้คนเคารพสิทธิ หน้าที่ของกันและกัน ให้สังคมอยู่กันอย่างสงบสุข ไม่เบียดเบียน บ่อนทำลายกัน ถ้ากฎกติกาใดไม่ เป็นไปตามนี้ก็จะก่อความขัดแย้งแตกแยกวุ่นวาย ให้ยกเลิกหรือปรับปรุงแก้ไข

-ผู้แพ้ย่อมอยู่เป็นทุกข์ ผู้ชนะย่อมก่อเวร เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร การจองเวรนำ มาซึ่งความพินาศไม่สิ้นสุด

-อย่าทำให้คนเป็นผี อย่าบีบคั้นคนดี ๆ ให้ เป็นผู้ร้าย อย่าทำลายเพื่อนร่วมชาติเพื่อความ ยิ่งใหญ่ของตน จะทำให้ประเทศชาติล่มสลาย

-การปราบปรามด้วยอาวุธ จะสิ้นสุดด้วย ภัยเลือดและน้ำตา ปราบปรามด้วยสติปัญญา และเหตุผล ทุกคนจะอนุโมทนาและนำพาสันติสุข มาสู่สังคม

-อนาคตของผู้นำที่ใช้กำลังและอาวุธ จะ สิ้นสุดด้วยการเป็นทรราชที่ไร้แผ่นดิน ชาติไทย จะสูญสิ้นเพราะคนในแผ่นดินไม่รักสามัคคีและ ให้อภัยกัน

● ศรีอารยสันติพิทักษ์

🚗 ขอมองต่างมุมเพื่อความบันเทิง ดังนี้ ครับ

-ผู้แพ้ความชั่วร้ายในตนยอมเป็นทุกข์ ผู้ชนะความชั่วร้ายในตนยอมดับเวร เวรย่อมระงับด้วยการดับเวรการจงเวร เพื่อดับเวรนำมาซึ่งจิตสันติสุข

-อธรรมทำให้คนเป็นผีและเป็นซากศพเร็ววัน ธรรมทำให้ผีเป็นคนและเป็นมนุษย์...ผู้ใจสูงคนดีชานานแท้จริงยอมไม่มีวันเป็นผู้ร้ายได้ทรอกเว้นแต่พวกดีหลอก ๆ เพราะหน้ากากดี นั้นแหละ หัวหน้าผู้ก่อการร้ายตัวฉกาจทำลายเพื่อนร่วมชาติ ทำลายการเมืองการปกครองในระบบ ทำลายแม้กระทั่งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เพื่อความยิ่งใหญ่ของตนเอง

-หากใช้สติปัญญาและเหตุผล มุ่งมั่นปราบปรามผู้ก่อการร้ายที่มีอาวุธร้ายแรงสารพัด มากด้วยโมหะมืดบอดหนัก โทษะร้ายแรงจัด ด้วยความเด็ดขาดตามควรแก่สถานการณ์ โดยยอมสูญเสียชีวิต หยาดเลือด น้ำตาและทรัพย์สินส่วนน้อยเพื่อพิทักษ์ชีวิต หยาดเลือด น้ำตาและทรัพย์สินส่วนใหญ่ของประชาชน ประเทศชาติไว้ ย่อมนำพาสันติสุขคืนมาสู่สังคมเร็ววัน

-อนาคตของอดีตผู้นำที่ใช้กำลังและอาวุธจะสิ้นสุดด้วยการเป็นทรรราชที่ไร้แผ่นดิน ชาติ

ไทยจะสูญสิ้นเพราะคนในแผ่นดินเนรคุณแผ่นดินไม่รักสามัคคี ให้อภัย ในมวลหมู่มนุษย์มีธรรม แต่ตันทุรังหลงใหลรักสมัครสมานสามัคคีและให้อภัยทรชนคนทำลายชาติ หมิ่นหมายสถาบันกษัตริย์รวมหัวกันปลุกกระแสประนีประนอม สمانฉันทกับอาชญากร ขบวนการก่อการร้าย

เบื้องการเมือง

รู้เห็นพฤติกรรมของนักการเมืองรุ่นแก่-เก่า แล้วก็หมดหวังที่จะพึ่งพาให้พัฒนาบ้านเมือง รอคอยและหวังนักการเมืองใหม่รุ่นหนุ่มสาว แต่แล้วก็อีหอบเดิมอีก ยังไม่พ้นวังวนน้ำครำ เล่นการเมืองเพื่อพรรค เพื่อตัวเอง วงศาณาญาติ นำเบื้อหน่ายเหลือเกิน

- ข้าราชการเกษียณ อยุธยา

🚗 ยิงการเมืองและนักการเมืองเป็นตัวปัญหา ชาวไทยยังจะต้องรวมตัว รวมหัวใจ หัวคิด ต่อต้าน กำจัดนักการเมืองเล็งเครื่องออกไปนอกวงการ แล้วสนับสนุน หรือปั้นคนดี ๆ ให้เข้ามาทำงาน ด้านนี้แทน อย่าท้อแท้ อย่าเบื้อเลยครับ บ้านเมืองเป็นของเราด้วยนะ ไม่ใช่ของพวกนักการเมืองทรยศแผ่นดิน มิฉะนั้นเราเองก็จะเป็นพวกทำร้ายชาติอีกเผ่าพันธุ์หนึ่ง **๓** บรรณาธิการ

● พระพุทธเจ้า คือ **นักการเมือง ผู้สถาปนาประชาธิปไตยในยุคทาส**

● เศรษฐกิจบุญนิยม **คนจนรู้จักพอ เศรษฐกิจทุนนิยม คนรวยไม่รู้จักพอ**

● หลงแต่รวยก้าวหน้า **ไม่มุ่งศึกษาการลดกิเลส** กู้ประเทศไม่ได้

○ สมณะโพธิรักษ์

ยามเรื่องอำนาจครองตำแหน่งผู้นำ
วางมรดกนักบุญผู้ยิ่งใหญ่ บำบัดทุกข์
บำรุงสุขบำเรอทวยประชาสารพัด ประกาศก้อง
จักพัฒนาไทยให้รุ่งเรืองระบือโลก กระบวนท่า
ลีลาพลิกพลั่วหน้าศรัทธาถึงนัก ชนค่อนแผ่นดิน
ตั้งต่องมนต์ขลังสะกด หลงใหลชื่นชมเทิดทูน
ดังเทพอวตาร

ครั้นออกกุศโลบายล้ำแดงอิทธิฤทธิ์ พิสูจน์
สังฆธรรมอันเที่ยงตรงศักดิ์สิทธิ์ เปิดโปงปมหลัง
เร้นลับซับซ้อนซ่อนเลศเล่ห์ทุจริตประพฤติมิชอบ
โสมมหลากหลาย แฝงฉ้อฉลโกงโยชประโยชน์
แผ่นดินมหาศาล หลากหลายคดีความ ตระลาการ
ไต่สวนพิจารณาตามกระบวนยุติธรรม ครั้น
แจ้งชัด “เจตนาทุจริต” กระทำผิดแน่แท้ จึง
ลงอาชญาทัณฑ์ คดีหนึ่งให้ยึดทรัพย์นับหมื่น ๆ
ล้าน อีกคดีให้จำคุก ๒ ปี แต่จำเลยมีอาญา
ยอมรับความจริงอันสุดแสนอัปยศได้ พลัน
หลบเร้นออกนอกราชอาณาจักร !!!

นับแต่บัดนั้นมา คิดก่อการคืนสู่อำนาจ
หวังชำระล้างปวงโทษทัณฑ์ แลยกเลิกการ
ยึดทรัพย์สินมหาศาล จึงล่องสมกำลัง ปลุกปั่น
วางแผนก่อการร้ายด้วยเงื่อนไขประโยชน์
ทางการเมืองลวงล่อชี้ย้ายยามกลับมาเสวย
อำนาจอีควาระ และสะพัดทรัพย์เงินทอง
ที่กระบวนกรธรรมาภิบาลยังมีอาจเอื้อมาถึง

จุดประกายว่าถูกอำนาจอธรรมแห่งรัฐ
ข่มเหงข่ายี้ ปลุกระดมเรียกร้องหาความเป็น
ธรรมตามมาตรฐานทรชนปล้นแผ่นดิน !

เหล่านักการเมืองร่วมขบวนการครอง
อำนาจในอดีตและหวังโอกาสในอนาคต นัก

วิชาการวิชาการ อดีตข้าราชการ ทหาร ตำรวจ
“ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” และแม้แต่
ยังอยู่ในราชการ **ที่ล้วนแปรพักตร์ทรยศต่อ
อุดมการณ์วิชาชีพ อีกทั้งประชาชนที่หลงผิด
หลงเชื่อข้อมูลลวงโลก ต่างโหมก่อกระแส
หมิ่นหยาบหยามสถาบันกษัตริย์ และก่อการ
ล้มล้างชาติ**

ชูชีวิตเลือดเนื้อเพื่อนร่วมชาติเป็นเดิมพัน
สังเวตม์มหาดิน เพื่อประโยชน์ตน...ทรชน
เนรคุณแผ่นดินแดนเกิด

ในที่สุด เพื่อนร่วมแผ่นดินล้มตาย บาดเจ็บ
ไปแล้วเท่าไร บ้านเมืองพินาศไปแล้วปานใด ...
และจะยังอีกเท่าใด มีอาจประมาณได้ เพียงเท่านี้
ยังไม่มากพอที่จะกระตุ้นต่อมสำนึกชอบธรรม
ได้ดอกหรือ?

**นี่หรือชื่อว่า “คน” !? นี่หรือใช่ผู้สำเร็จ
การศึกษาจากสถาบันตำรวจ !?**

นี่แหละ ไซ้เลย เพราะศาสนามีได้หยิ่ง
“ศาสนธรรม” ลิงสู่อัจฉริยะญาณด้วยผู้สืบศาสนา
ส่วนหนึ่งเน้นนำสืบทอดเพียงชนบประเพณี
พิธีกรรมประเล้าประโลมศาสนิกชนให้หันหน้า
เข้าวัด ทำนุบำรุงศาสนสถาน วัตถุและไสยกรรม

**ปีศาจจิ้งจิงร่ำซุชง “โมหะ” ชวงชิงผู้คน
ไปท่องแดนโลกันตร์เป็นทิวแถว !!!**

๒

เพราะเข็มนัดสั้น (คาตไม่ถึง) ปัญหาจึงบานปลาย

ภาพจาก ASTV ผู้จัดการ

วนพีชมงคลผ่านไปหลายวันแล้ว ฝนที่บ้านป่าก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะตก โรงเรียนผู้นำย้ายจากกรุงเทพฯ ไปอยู่กลางดงกลางป่าที่กาญจนบุรี ๑๗ ปีแล้ว ปีนี้เป็นปีที่แล้งที่สุด

ผู้คนในหลายจังหวัดกลัวใจกับภัยแล้ง แต่คนทุกจังหวัดกลัวใจเรื่องการก่อการร้าย แม้บางจังหวัดจะไม่ได้รับผลกระทบโดยตรงก็ตาม

ก่อนจะมีการสลายการชุมนุมที่ราชประสงค์หลายคนเป็นห่วง กินไม่ได้ นอนไม่หลับ ผมพบอาจารย์หญิงท่านหนึ่ง เป็นอาจารย์เก่าโรงเรียนนายร้อย ท่านสอนรุ่นผมเมื่อ ๕๐ กว่าปีก่อน นายทหารผู้ใหญ่ที่คุมกำลังอยู่ในขณะนี้ เป็นลูกศิษย์ท่านทั้งนั้น

ท่านเล่าให้ฟังว่า ในงานวันเกิดโรงเรียนนายร้อย ท่านเตือนนายทหารคนสำคัญ ๆ ว่าอย่าอยู่เฉย ต้องรีบช่วยกันปกป้องบ้านเมือง แต่ไม่เป็นผล ผมเรียนกับอาจารย์ท่านนั้นว่า เป็นเพราะรัฐบาล รัฐบาลนี้ทำให้ทหารอ่อนแอที่สุด ถูกเหยียดหยามมากที่สุด

ใคร ๆ ไม่ว่าจะแถมมากแถมน้อย ได้ประสบกับตัวเองว่า ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยเห็นเหตุการณ์ไหนร้ายแรงเท่าการชุมนุมก่อการร้ายของคนเสื้อแดง เป็นการจลาจลก่อการร้ายกลางใจกรุงที่ทั้งเลวทั้งร้ายครบเครื่อง

เอาเด็ก ผู้หญิง และคนแก่บังหน้า ใช้อาวุธ

สงครามเช่นฆ่าเหมือนในสนามรบ ผู้บาดเจ็บขณะนั่งนอนไปในรถเพื่อให้ไปถึงโรงพยาบาลโดยเร็ว ถูกกระชากตัวลงไปทำร้ายอย่างโหดเหี้ยมอำมหิต

คุกคามบุกรุกโรงพยาบาลเก่าแก่จนต้องปิดไปหลายวัน เตือดร้อนไปหมดทั้งคนไข้ หมอ และพยาบาล ทำให้คนไข้หนักบางรายต้องเสียชีวิต

เผารถ เผาศูนย์การค้าตึกสูง ๆ ใหญ่ ๆ กลายเป็นทะเลเพลิงกลางกรุง สมจริงตามคำปราศรัยของแกนนำคนเสื้อแดง ที่ได้วางแผนไว้ล่วงหน้าแล้ว

ขโมยแย่งชิงเงินทองทรัพย์สินมีค่าไปต่อหน้าต่อตา เหมือนบ้านป่าเมืองเถื่อน ใครจะจับ ใครจะตาย จะเสียหายทรัพย์สินเงินทองเท่าไร ไม่ต้องคิด ทำให้เลวที่สุดร้ายที่สุดเข้าไว้

การชุมนุมของคนเสื้อแดงตั้งแต่วันที่ ๑๒ มีนาคมเป็นต้นมา แม้รัฐบาลจะรู้แน่ชัดแล้วว่าไม่ใช่การชุมนุมอย่างสงบ เป็นการชุมนุมก่อการร้าย นายกฯ อภิลิทธิ์ก็เกรงใจคนเสื้อแดง ไม่กล้าสลายการชุมนุม

ได้เสนอแผนปรองดองเมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม คนรักชาติรักแผ่นดินส่ายหน้า ผิดหวังไปตาม ๆ กัน ผมเสนอให้แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย รีบประชุมด่วน ซึ่งได้แถลงต่อสื่อมวลชน ดังนี้

แถลงการณ์ฉบับที่ 9/2553
พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
เรื่อง
ประณามนายกรัฐมนตรีในการปรองดอง
กับ “ขบวนการก่อการร้ายของรัฐไทยใหม่”

จากกระบวนการปรองดองที่จะแก้ไขวิกฤติของชาติซึ่ง นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรี ได้แถลงเมื่อคืนวันจันทร์ที่ 3 พฤษภาคม 2553 นั้น ได้ประกาศด้วยว่าหากผู้ชุมนุมสลายก่อนวันที่ 5 พฤษภาคม 2553 นายกรัฐมนตรีก็จะทำการยุบสภาและกำหนดให้มีการเลือกตั้งใหม่ในวันที่ 14 พฤศจิกายน 2553 โดยพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้มีการประชุมและมีมติให้กำหนดทำที่ดังต่อไปนี้

1. เราเห็นด้วยกับการปฏิรูปประเทศไทยครั้งใหญ่และสร้างรัฐสวัสดิการ ซึ่งควรจะดำเนินการมาตั้งนานก่อนหน้าแล้วโดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง ดังที่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้เคยเรียกร้องมาตั้งแต่ปี 2551 แต่แผนกระบวนการปรองดองของนายกรัฐมนตรีนั้นขาดความชัดเจน และเป็นการแถลงราวกับว่ารัฐบาลทำตัวเหนือปัญหา เป็นคนกลางท่ามกลางความขัดแย้งหรือทะเลาะกันของคนสองกลุ่ม ทั้ง ๆ ที่รัฐบาลเองเป็นผู้ประกาศว่ากลุ่มผู้ชุมนุมมีผู้ก่อการร้าย มีอาวุธสงครามจำนวนมาก มีกองกำลังเป็นที่ซ่อนสมของกลุ่มอันธพาลซึ่งมีพฤติกรรมคุกคามและทำร้ายประชาชนผู้บริสุทธิ์ อีกทั้งยังมีขบวนการล้มล้างสถาบันพระมหากษัตริย์ ดังนั้นรัฐบาลจะต้องดำเนินการบังคับใช้กฎหมายอย่างเต็มที่ มิใช่ไปเจรจาปรองดองยอมจำนนกับขบวนการก่อการร้ายของรัฐไทยใหม่อยู่ในขณะนี้

2. ท่ามกลางปัญหาดังที่เป็นอยู่ในขณะนี้ การประกาศว่าจะให้ยุบสภาและเลือกตั้งใหม่ในวันที่ 14 พฤศจิกายน 2553 นั้น เราถือว่าเป็นการทำลายกระบวนการปฏิรูปประเทศและทำลายกระบวนการยุติธรรมหลักนิติรัฐอย่างย่อยยับ ทำให้นักการเมืองจะสนใจแต่การแย่งชิงอำนาจในการเลือกตั้ง ทำให้ข้าราชการจะไม่ทำหน้าที่ในการเอาคนทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับนักการเมืองมาลงโทษ ทั้งกลุ่มอันธพาลทางการเมืองที่ติดอาวุธ ขบวนการก่อการร้าย และขบวนการล้มล้างสถาบันพระมหากษัตริย์ ขบวนการสื่อการเมืองเพื่อโค่นล้มอำนาจฝ่ายตรงกันข้าม จะทำให้บรรยากาศนับตั้งแต่วันประกาศวันยุบสภา วันเลือกตั้ง และหลังการเลือกตั้ง จะกลายเป็นบ้านป่าเมืองเถื่อน ไร้ชื่อแป และเหตุการณ์จะยิ่งรุนแรงและพินาศยับเยินมากกว่าที่ผ่านมาหลายเท่าทวีคูณ ซึ่งฝ่ายที่ได้อำนาจรัฐโดยรัฐไทยใหม่จะเข้าครอบงำหน่วยงานราชการในกระบวนการ

ยุติธรรม ก่อนถึงศาล โฆษณาชวนเชื่อผ่านสื่อของรัฐ และใช้อาวุธสงครามเช่นฆ่าประชาชน

ยิ่งไปกว่านั้นการละเว้นไม่เข้าตรวจอาวุธและดักจับอาวุธ โดยปล่อยให้กลุ่มคนเสื้อแดง ถ่วงเวลาในการขนถ่ายอาวุธออกจากที่ชุมนุมนั้น ถือเป็นสิ่งอันตรายที่จะคุกคามประชาชนและระบอบประชาธิปไตยในอนาคต จนนำไปสู่รัฐไทยใหม่ของขบวนการก่อการร้ายในที่สุด

3. เราขอประณามการประกาศวันเลือกตั้งเป็นการล่วงหน้าว่า เป็นการทำลายขบวนการปฏิรูปประเทศไทย เปิดโอกาสให้ขบวนการก่อการร้ายขยายตัวไปทั่วประเทศ และไม่สามารถหยุดยั้งขบวนการล้มล้างสถาบันพระมหากษัตริย์ของขบวนการรัฐไทยใหม่ได้ ชำร้ายยังจะเป็นการยกบ้านเมืองให้กับขบวนการอันธพาลก่อการร้ายของรัฐไทยใหม่ การประกาศวันเลือกตั้งล่วงหน้าจึงเป็นเพียงการเอาตัวรอด และเป็นความเห็นแก่ตัวของนายกรัฐมนตรี โดยไม่ใส่ใจกับความเสียหายของชาติบ้านเมือง และประชาชนที่จะต้องตกเป็นเหยื่อเผชิญหน้ากับวิกฤติทางการเมืองที่รออยู่เบื้องหน้าโดยที่ปราศจากความรับผิดชอบ

4. การกำหนดวันเลือกตั้งเป็นการล่วงหน้าว่าเป็นวันที่ 14 พฤศจิกายน 2553 นั้น แสดงให้เห็นว่าเป็นผลมาจากการเจรจาลับ ๆ ระหว่างระบอบทักษิณกับรัฐบาล โดยฝ่ายรัฐบาลมุ่งหวังเพียงแต่ต้องการใช้งบประมาณในปีนี้และจัดตั้งงบประมาณรายจ่ายในปีหน้า มุ่งหวังจะได้โยกย้ายข้าราชการโดยเฉพาะทหารและตำรวจ และมุ่งหวังที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อผลประโยชน์ของนักการเมืองของพรรคร่วมรัฐบาล รวมถึงการหาทางช่วยเหลือไม่ให้พรรคประชาธิปัตย์ถูกยุบพรรค ในขณะที่ฝ่ายระบอบทักษิณและขบวนการรัฐไทยใหม่มุ่งหวังที่จะแย่งชิงอำนาจรัฐ มาให้ได้โดยเร็วที่สุด

ในขณะที่เรามีข้อสงสัยว่ามีการเจรจาสมยอมกันระหว่างรัฐบาลกับนักโทษชายทักษิณว่าคดีของนักโทษชายทักษิณและครอบครัวที่ยังไม่เข้าสู่ศาลนั้นจะนิรโทษกรรม หรือหาวิธีการดึงถ่วงหรือช่วยเหลือไม่นำขึ้นสู่ศาล จะมีการนิรโทษกรรมคดีความทางการเมืองโดยเฉพาะผู้ที่ถูกเพิกถอนสิทธิการเลือกตั้งทั้งหมด โดยภายใต้เงื่อนไขนี้นักโทษชายทักษิณตกลงว่าจะไม่กลับมาเล่นการเมืองอีกต่อไป โดยมีความสอดคล้องกับสาระในแผนการปรองดองข้อ 5 ของนายกรัฐมนตรีเป็นที่ประจักษ์ชัดเจน

เราขอให้รัฐบาลแสดงความจริงใจว่าสิ่งเหล่านี้ไม่เป็นความจริงและจะไม่เกิดขึ้น มิเช่นนั้นแสดงว่านักการเมืองเหล่านี้มีการเจรจาสมยอมกันเพื่อผลประโยชน์ของนักการเมืองเพียงไม่กี่คน โดยหักหลังและทรยศต่อประชาชนอย่างไร้จริยธรรม เราขอยืนยันว่าเราจะคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญโดยนักการเมืองที่ทำเพื่อผลประโยชน์ของนักการเมืองและการนิรโทษกรรมของนักการเมืองอย่างถึงที่สุด

5. บัดนี้ขบวนการก่อการร้ายของรัฐไทยใหม่ ไม่ได้สลายการชุมนุมตามที่นายกรัฐมนตรีได้ประกาศเอาไว้ก่อนวันที่ 5 พฤษภาคม 2553 และยังคงเรียกร้องข้อต่อรองอื่น ๆ เพื่อผลประโยชน์ของตัวเองและนักโทษชายทักษิณ ชินวัตร เพิ่มเติม ทั้งในทางเปิดเผยและในทางลับอันเป็นผลมาจากความอ่อนแอของรัฐบาล เราขอเรียกร้องให้นายกรัฐมนตรีทบทวนและยกเลิก

การประกาศแผนปรองดองกับขบวนการก่อการร้ายของไทยใหม่ และทบทวนยกเลิกการประกาศกำหนดวันการเลือกตั้งล่วงหน้า โดยให้มุ่งเน้นการปฏิรูปประเทศและรัฐสวัสดิการควบคู่ไปกับการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด เพื่อคืนสันติสุขและสร้างหลักประกันในความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน

6. เราขอยืนยันว่าการไม่มีจิตสำนึกของแกนนำคนเลื้อยแดงในการปกป้องชีวิตของมวลชนและการไม่บังคับใช้กฎหมายที่ผ่านมา เป็นผลทำให้เกิดความสูญเสียชีวิต และทรัพย์สินของทหารและประชาชนผู้บริสุทธิ์ทั้งสองฝ่ายตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา หากรัฐบาลยังเพิกเฉยไม่บังคับใช้กฎหมาย และไม่ลงโทษหรือโยกย้ายข้าราชการและนักการเมืองที่ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ เราขอเรียกร้องให้นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ แสดงความรับผิดชอบด้วยการลาออกจากราชการตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และเปิดโอกาสให้นายกรัฐมนตรีที่มีความพร้อมและมีประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายและมีความจริงใจในการปฏิรูปประเทศไทยเข้าทำหน้าที่แทน เพื่อคืนหลักนิติรัฐคืนหลักนิติธรรม และคืนสันติสุขให้กับประชาชนชาวไทย

ด้วยจิตคารวะ

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

วันที่ 6 พฤษภาคม 2553

ณ บ้านพระอาทิตย์

การประชุมเมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม

หลังจากนั้นสื่อมวลชนได้เสนอบทวิเคราะห์เหมือนกันเป็นส่วนใหญ่ว่า นายกษัตติสินใจถูกต้องแล้ว ควรจะทำมาก่อนหน้านี้ นานแล้ว

หนังสือพิมพ์

“คมชัดลึก” ฉบับวันที่ ๒๑ พฤษภาคมได้เขียนบทความหัวข้อ “ถ้าวันนั้นได้ทำ” โดยลงท้ายว่า “วันนี้เราต่างก็เสียใจ...เสียใจที่หากในวันนั้น รักบ้านรักเมืองให้มากกว่านี้ ทำหน้าที่ของตนเองให้ดี วันนี้ก็คงไม่มีสภาพอย่างที่เราเห็น”

๒

การ “ประณามนายกรัฐมนตรี” เป็นแถลงการณ์ที่รุนแรงที่สุดของพันธมิตร โดยทิ้งท้ายว่า ถ้ารัฐบาลยังเพิกเฉย ไม่บังคับใช้กฎหมาย ก็ขอให้ นายกษัตติสิน ลาออก

ประชาชนกลุ่มอื่น ๆ ที่รักบ้านรักเมือง ออกมาเรียกร้องเหมือน ๆ กัน ทำให้นายกษัตติสิน ลาออก

คุณหมอตูลย์กับอีกทางออกของสังคมไทย เป็นแกนนำมวลชน กระทำหน้าที่ต่อแผ่นดินเกิด “อย่างน้อยดูตายปล่อยให้ความชั่ว แม้น้อยนิดลูกหลานทำลายทุกสิ่ง” เป็นอีกบทเรียนของคนไทย ทุกคน เพื่อเรียนรู้ ศึกษาหาข้อบกพร่องและแก้ไขต่อไป

ประวัติ

ผศ.นพ.ตูลย์ สิทธิสมวงศ์ เป็นอาจารย์ ประจำภาควิชาสูติศาสตร์-นรีเวชวิทยา คณะ แพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เกิด วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๐๘ ศึกษาชั้นประถมต้นจนถึง มัธยมต้นที่โรงเรียนเซนต์คาเบรียล ศึกษามัธยม ปลายเพียงปีเดียวที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา และสอบเทียบเข้าคณะแพทยศาสตร์ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๔ จบแพทยศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์- มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๓๐ บรรจุเป็นอาจารย์ ประจำคณะแพทยศาสตร์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๔

ผศ.นพ.ตูลย์ เป็นหนึ่งในคณะผู้ก่อตั้งศูนย์ ศึกษาวิจัย และพัฒนากระบวนการยุติธรรมไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นกรรมการ และโฆษกคณะกรรมการวิสามัญศึกษา และ ส่งเสริมการสร้างคุณธรรมและจริยธรรมแก่นักการเมือง ข้าราชการ และประชาชน สภา นิติบัญญัติแห่งชาติ ฯลฯ

อาจารย์หมอตูลย์เป็นหนึ่งในผู้ประสานงาน เครือข่ายจุฬาฯเขตชุมชนธรรมนำประชาธิปไตย (จคป.) และเคยร่วมขึ้นเวทีพันธมิตรประชาชนเพื่อ ประชาธิปไตย เป็นผู้ประสานงานกลุ่มเคลื่อนไหว ทางการเมืองภาคประชาชนหลายกลุ่ม

ผศ.นพ.ตูลย์ สิทธิสมวงศ์
คุณหมอนักสู้

บทบาททางการเมือง

ผมมองการเคลื่อนไหวของพันธมิตร คือการเมืองภาคประชาชนซึ่งผมสนใจมาก่อนหน้านั้น แต่มาร่วมจริง ๆ ในช่วงที่พันธมิตรมาประชุมที่สยามพารากอน ผมเข้าร่วมกับขบวนจุฬาฯ และได้มีโอกาสช่วยเหลือคนแก่โดนทำร้ายที่เวสต์เทรต รวมทั้งได้เยี่ยมเยียนดูแลผู้รับบาดเจ็บตามโรงพยาบาล และได้เห็นความยุติธรรมที่ตำรวจไม่ยอมรับแจ้งความจากผู้ที่ถูกทำร้าย ผมพูดเรื่องนี้ให้ประชาชนฟังในรายการเมืองไทยรายสัปดาห์ที่สวนลุมฯ หลังจากนั้นก็ได้รับเชิญไปออกรายการต่าง ๆ ต่อเนื่องจนกระทั่งมีการจัดตั้ง **กลุ่มจุฬาฯ เขตชุมชนธรรมนำประชาธิปไตย (จคป.)** จนกระทั่งเกิดเหตุการณ์ปฏิวัติ ๑๙ ก.ย. ๒๕๕๙ ผมได้เป็น **อนุกรรมการวิสามัญคุณธรรมจริยธรรมของนักการเมือง ข้าราชการ และประชาชน** เมื่อปรับเปลี่ยนรัฐบาล จากพลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ มาเป็นนายสมัคร สุนทรเวช ผมก็ได้มาร่วมชุมนุมเมื่อ ๒๕ พ.ค. ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการประท้วงที่ยาวนาน นับเป็นประวัติศาสตร์ถึง ๑๙๓ วัน

แรงบันดาลใจ

ผมค่อนข้างสนใจความเป็นไปของบ้านเมืองในช่วง ๑๔ ต.ค. ปี ๑๖ ผมเรียนอยู่ชั้นประถม ๓ และช่วง ๖ ต.ค. ปี ๑๙ ผมเรียนชั้น ป.๖ ยังตัดปะภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ จากข่าวหนังสือพิมพ์

ทำรายงานส่งครูอยู่เลย ผมเคยแปลกใจ พอได้ยินเสียงเพลงปลุกใจตั้งขั้นที่ไร นั่นคือสัญญาณว่าบ้านเมืองต้องเกิดปฏิวัติทุกที มีคำถามขึ้นในใจบ่อยครั้งถึงบ้านเมืองว่า ทำไมเป็นอย่างนี้ และนั่นคือจุดเริ่มต้นของการติดตามอ่านข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ จึงรู้ว่าบ้านเมืองเรามีปัญหา มากจริง ๆ จากการ **โกงกิน คอร์รัปชัน** ของ **นักการเมืองบ้าง จากทหารบ้าง ผลัดเปลี่ยนแย่งชิงอำนาจกัน** ส่วนพ่อค้า นักธุรกิจใหญ่ ก็ถือโอกาสเข้ามาเป็นตัวกลางสอดแทรก และในที่สุด **พ่อค้า นักธุรกิจเหล่านั้นก็กลายมาเป็นนักการเมืองเสียเอง** ตรงนี้ผมคิดมันเหมือนมีตัวเหลือบคอยเกาะสูบเลือดสูบเนื้อ มีปลิง มีเฟี้ย เป็นกาฝาก คอยกัดกร่อนตลอดเวลาอยู่อย่างนี้ บ้านเมืองไปไม่รอดแน่

แกนนำคนหลากหลาย

ช่วง ๑๐ เม.ย. ๒๕๕๓ ที่ผ่านมา เหตุการณ์ชุมนุมของกลุ่มเสื้อแดงซึกรุนแรงขึ้น ชาวบ้านบอกทนไม่ไหวแล้ว ผมเริ่มปราศรัยครั้งแรกวันที่ ๑๓ เม.ย. ๒๕๕๓ มีผลเป็นที่น่าพอใจ เราปลุกคนที่ไม่อยากยุ่งการเมืองให้ออกมาสนใจ และแสดงความคิดเห็น ไม่เฉพาะในกรุงเทพฯ แต่ทั่วประเทศ เมื่อได้กลุ่มคนเหล่านี้ก็ออกมารวมตัวจำนวนมาก ผมคิดว่า ผมไม่อยากสูญเสียตรงนี้ไป เพราะถ้าปล่อยให้พวกเขากลับเข้าบ้าน ไปเป็นกองกำลังหน้าจอเมื่อไรก็คงเสียชีวิตแย่ เคยมีผู้ประเมินว่าโดยทั่วไปแต่ละประเทศจะมีคนสนใจปัญหาบ้านเมืองประมาณ ๒๐% คนส่วนใหญ่กลัวและเกลียดเรื่องการเมือง เกลียดเพราะเห็นว่านักการเมืองส่วนมากทำเพื่อประโยชน์ของตัวเอง ซึ่งก็แปลกนะครับ ผมว่าถ้าคิดอย่างนั้นก็ยิ่งต้องออกมาช่วยคัดค้าน ช่วยกันตรวจสอบ ช่วยกันออกมาเลือกเอาคนดี ๆ มาทำอาชีพนักการเมืองให้เขาทำหน้าที่จริง ๆ ไม่ทุจริต ไม่คดโกง อย่างนี้บ้านเมืองจะดีขึ้น

มีคนอีกบางประเภทกลัวเปลืองตัว กลัว

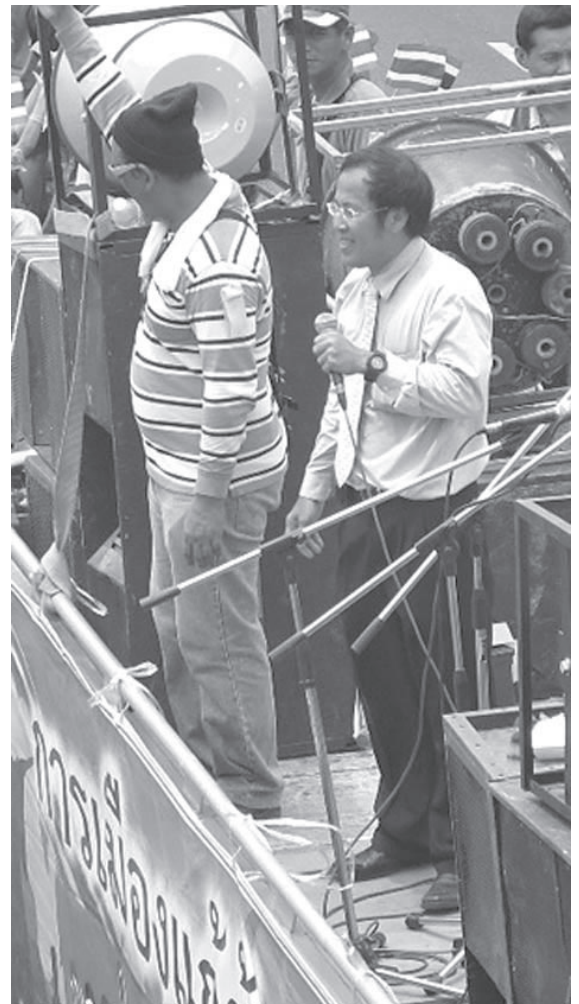
เหนื่อย กลัวมีปัญหา รุระไม่ไซ้ ไม่เกี่ยวไม่ยุ่ง ขอให้ฉันทำมาหากินไปวัน ๆ ได้ก็แล้วกัน คือระดับความสนใจ และความเสียสละต่อบ้านเมืองมีไม่เท่ากัน ซึ่งเราก็ไม่ว่ากัน ถ้าระดับความเสียสละเป็นศูนย์ ก็ยังดีกว่า ทรายใดที่เขาไม่ติดลบ ก็คือตรงข้ามกับความเสียสละ ติดลบ คือ การทุจริตคดโกงบ้านเมือง ติดลบเมื่อไรเรารับมือไม่ได้ แต่จากศูนย์เขาอาจพัฒนาขึ้นไปเป็น ๑ - ๒ ได้จนเต็มสเกล เต็ม ๑๐ เต็ม ๑๐๐ ก็เป็นเรื่องที่น่ายินดี

มีผู้ตั้งข้อสังเกตว่า การชุมนุมของคนหลากหลายเมื่อ ๘ พ.ค. ๒๕๕๓ ที่วงเวียนใหญ่มีการปะทะกับแท็กซี่เสื้อแดงที่เข้ามาก่อความวุ่นวาย มีปฏิกิริยาตอบโต้จากคนหลากหลาย ซึ่งยึดถือแนวทางสันติ อหิงสา มาตลอด

บังเอิญผมไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์วันนั้นจริง ๆ แล้ว ผมได้บอกตั้งแต่ต้น ถ้าฝ่ายตรงข้ามมาช่วยๆ เราไม่ควรตอบโต้ ผมอยากให้เราแสดงออกถึงความรักชาติอย่างมีอุดมการณ์ ตะโกนคำว่า รักชาติ รักชาติ รักชาติ โดยเราไม่ไปโห้เขา เพราะการโห้หรือการทุบตีก็เหมือนกับเราทำลายอุดมการณ์ของเราเอง ผมเตือนตลอดเวลาห้ามโห้งดโห้ ผมคิดว่า**การโห้เป็นวัฒนธรรมความรุนแรง และการแตกแยก** ยกเว้นการโห้ร้องด้วยความยินดี ถ้าโห้โดยเจตนาเพื่อจะขับไล่ ผมคิดว่าเป็นการสร้างความรุนแรง ก็คิดดูซิครับ ถ้าเขามาช่วย เราไม่ตอบโต้ เราสงบ อหิงสา เขาก็จะเป็นฝ่ายละอายใจไปเอง

โรคแมปที่ออกมา ท่านนายภบอกว่า เพราะท่านกล้าซัดใจทุกคน และท่านอาจคิดว่านี่คือความกล้าหาญ

ผมไม่อยากจะใช้คำว่ากล้าซัดใจ ผมกำลังมองเรื่องความกล้าหาญ ผมคิดว่าท่านจำเป็นต้องทำ เมื่อจะนำไปข้างหน้าตรง ๆ ไม่ได้ มีอุปสรรค มีคนไม่ร่วมมือ ท่านจึงจำเป็นต้องใช้ทางอ้อม ซึ่งต้องอาศัยความมุ่งมั่นพอสมควร ก็โอเคครับ เมื่อฉันมีปัญหาต้องแก้ ก็ต้องยอม ฉันยอมให้เวลาที่อยู่ในตำแหน่งน้อยลง แต่ผมคิดว่าท่านกำลังหนีปัญหาครับ ผมคิดอย่างนี้ครับ ถ้าท่านนายภจะอยู่ในตำแหน่งสั้นลง แต่ถ้าหลังจากท่านลงจากตำแหน่งแล้ว ปัญหาไม่เกิด ผมคิดว่าท่านทำสำเร็จ ในทางตรงข้าม ถ้าท่านลงจากตำแหน่งไปแล้ว ปัญหา

ภาพจาก oknation

เกิดปะทุขึ้นมาภายหลัง ซึ่งท่านไม่อยู่ในตำแหน่งแล้ว ก็ถือว่าท่านทำผิดต่อประชาชน เพราะประชาชนส่วนใหญ่สนับสนุนให้ท่านอยู่ในตำแหน่งซึ่งยังสามารถทำหน้าที่ได้อีก ๑ ปี ๘ เดือน ซึ่งความเห็นของประชาชนนั้น ขณะนี้ท่านน่าจะป็นนายกฯที่ดีกว่าจะให้คนอื่นในประเทศนี้มาเป็นเรามองไม่เห็นใครจริง ๆ หลายน ๆ คนพูดเช่นนี้ไม่ใช่ผมพูดคนเดียว

ในกลุ่มผู้ชุมนุมคนเสื้อหลากสี มีจำนวนมากที่เขาสนับสนุนนายกฯเดิมที่ ใครขัดไม่ได้ ผมเคยคัดค้านบางเรื่อง พวกเขาถึงกับไม่มาชุมนุมต่อ ผมก็ว่าผมไม่ใช่คนกลุ่มนั้น นั้นข้อกล่าวหาที่บอกว่าผมหรือกลุ่มหลากสีรับงานและเงินจากรัฐบาลมา ก็ตัดทิ้งไปได้เลย แสดงว่าผู้กล่าวหาไม่เจตนาร้ายพูดมั่ว ๆ เพื่อสร้างความเสื่อมเสีย ซึ่งเป็นเรื่องน่าละอายนะครับ

ประชาชนอีกส่วนหนึ่งมองการทำงานที่ผ่านมาของนายกฯว่า ท่านชี้ขาด ไม่กล้าตัดสินใจ

ถ้าชี้ขาดก็ลาออกจากตำแหน่ง สบายดีไม่ต้องรับผิดชอบอะไร ถ้าลาออกทันทีนี่คือความชี้ขาด แต่ท่านเกรงใจคนไม่ทำหน้าที่มากไปหน่อย เช่น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ทหาร ตำรวจ และผู้ว่าราชการอีกหลายจังหวัด ก็ปล่อยเกียรติไว้ เกียรติลอยหลัง ทำไมท่านนายกฯไม่จัดการ ประชาชนสงสัย ทำไมท่านเกรงใจคนพวกนั้นมากเหลือเกิน ท่านไม่กล้า หรืออะไรงั้นแน่ ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน ตรงนี้ ถ้าเทียบกับวิธีการทำงานของอดีตนายกฯทักษิณ ชินวัตร เขากล้าที่จะทำไม่ดีโดยยกคนที่อาวุโสไม่ถึงผลงานไม่ถึงขึ้นมาในตำแหน่งตลอดเลย ซึ่งทำให้ทักษิณได้ใจคนเหล่านั้นมาเป็นพรรคพวก มาเป็นมือไม้ในการทำงาน แต่ท่านนายกฯ ขาดพวก เพราะไม่ยอมใช้อำนาจในการแต่งตั้งใคร แต่กลับยกอำนาจให้แก่สุเทพ เทือกสุบรรณ คนเดียว ซึ่งผลการแต่งตั้งก็อย่างที่รู้ ๆ กันอยู่ว่า มีปัญหาทั่วประเทศ แล้วอย่างนี้ ท่านจะสั่งการตำรวจ

ทหาร ได้อย่างไร ท่านไม่เคยให้ยศ ตำแหน่ง ไม่เคยให้อำนาจหน้าที่ที่จะเป็นการส่งเสริมให้ความก้าวหน้า ให้กำลังใจคนที่ตั้งใจทำงานเพื่อประชาชน อย่างนี้ท่านก็บริหารราชการแผ่นดินไม่ได้ ท่านได้เสียโอกาสนั้นไปแล้ว

ผมคิดว่าอำนาจบารมีที่ทักษิณมี เกิดจากการที่เขากล้าแต่งตั้งคนไม่ดี แต่ผมอยากให้ท่านนายกฯแต่งตั้งคนดี ๆ ให้อำนาจหน้าที่ ให้กำลังใจคนดีทำงาน ทำเช่นนี้ ท่านจะมีอำนาจบารมี และได้รับความชื่นชมจากประชาชนด้วยอย่างแน่นอน ผมเชื่อว่าคนชื่อ อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ อยู่ในตำแหน่งที่แต่งตั้งตำรวจหรือใครที่ท่านเห็นเหมาะสม และสามารถที่จะคัดค้านบอกคนนี้ผมไม่เอา เพราะไม่เหมาะสมทำนองนี้

คุณหมอบ่นเชิงว่า ปวคหลัง เพราะโดนหักหลัง ฟังแล้วเหมือนรู้สึกท้อใจ

ผมไม่เคยท้อใจสิ่งที่ผมพูดสะท้อนความรู้สึกจากคนหลากสีที่ผมไปพบ แม้ในบางครั้งผมก็ไม่ได้มีความคิดเหมือนคนหลากสีทั้งหมด ในกลุ่มคน

ภาพจาก oknation

หลากหลายด้วยกันก็มีกลุ่มย่อยที่มีความเห็นไม่ตรงกัน เช่น คนกลุ่มหนึ่งบอกว่าไม่เอาท่านนายกฯ หัวเด็ดตีนขาดพรรคประชาธิปัตย์ไม่เอา คินบัตร์ประชาธิปไตย์เลยก็มี อีกกลุ่มก็เชียร์ท่านนายกฯอย่างไม่ลืมหูลืมตา ผมแปลกใจมากเลย แสดงว่ากลุ่มเสื้อหลากสีเป็นกลุ่มที่มีเจตนารมณ์ตรงกัน อยากให้บ้านเมืองสงบ สันติ ผมว่านี่เป็นธรรมชาติ

จริง ๆ แล้ว โดยนิสัยผมเองก็ทำงานเน้นที่จุดประสงค์ทำให้สำเร็จ เวลาผมรักษาคนไข้มะเร็งสุดท้ายคนไข้เสียชีวิต แต่ก่อนหน้านั้นคนไข้ทำอะไรไม่รอด ผมก็ยังคงทำหน้าที่จนถึงที่สุด อย่างน้อยช่วยให้คนไข้ไม่ปวดไม่ทรมานจนกว่าจะถึงวาระสุดท้ายของเขาอย่างสงบ ซึ่งผมคิดว่าวาระสุดท้ายของประเทศไทยไม่มีวันมี วาระของประเทศไทยไม่มีวันสูญสลาย เพราะฉะนั้น ผมจึงต้องทำหน้าที่ของผมต่อ เรามีแต่ว่าจะทำอย่างไรให้เหมาะสมที่สุดกับสภาพการณ์นั้น ๆ トラบิตที่คนเสื้อแดงยังไม่ประกาศยุติการชุมนุม ผมก็ต้องชุมนุมของผมต่อ ทำหน้าที่ต่อไม่ว่าจะเหลือผู้ชุมนุม ๑๐ คน ๒๐ คน เหลือเท่าไรก็ต้องทำ เพื่อรวบรวมคนที่แสดงความคิดเห็นเพื่อชาติบ้านเมือง ใครเข้าใจผิดอยู่ ผมก็มีหน้าที่ดึงเขากลับมา

บ่มเพาะความกล้าหาญทางจริยธรรม

คุณพ่อคุณแม่เป็นครู จะว่าท่านพร่ำบ่นพร่ำสอนก็ไม่ถึงขนาดนั้น ค่อนข้างจะสม่ำเสมอแต่ที่สำคัญต้องมีวินัย แค่มผมทิ้งขยะข้างถนน เมื่อ

กินขนมเสร็จ โดนดูมากเลย ผมถูกฝึกให้มีวินัยที่จะทำเรื่องต่าง ๆ ตั้งแต่ยังเล็ก ทำผิดจะถูกลงโทษแต่ไม่ถึงกับตี พ่อจะลงโทษให้ไปนั่งไหว้พระจนกว่าพ่อจะอนุญาต บางทีพ่อลืมน ผมก็นั่งอยู่อย่างนั้นแหละ จนพอนึกได้ อีกส่วนที่สำคัญตอนผมฝึกลูกเสือ ซึ่งในหลวงรัชกาลที่ ๖ ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดลูกเสือไทย ซึ่งพระองค์ท่านไปพบเห็นกิจกรรมลูกเสือ (Boy Scout) ในต่างประเทศและนำเข้ามา ด้วยเห็นความสำคัญในการปลูกฝังให้เยาวชนไทยรู้จักเสียสละ มีวินัย และรักชาติ ผมคิดว่านี่เป็นส่วนหนึ่งของการหล่อหลอมลักษณะนิสัยให้ผมมาก บวกกับถ้าใครจำได้เมื่อประมาณ ๓๐ ปีที่แล้ว มีการชุมนุมเรื่องไอ้-มดแดง สอนเรื่องการทำดี เรื่องฝึ่งน้อยผจญภัย สอนความกล้าหาญที่จะปกป้องพวกพ้อง ปกป้องลูกน้องทั้งฝูง เพื่อต่อสู้กับภัยธรรมชาติ และศัตรูต่าง ๆ สมัยเรียนผมก็ทำเรื่องกีฬาทุกปีที่โรงเรียน เซนต์คาเบรียล มีการเชียร์ ตะโกนร้องเพลงจนเสียงแหบแห้ง การเข้าค่ายกิจกรรม ฝึกความอดทน ความเสียสละเพื่อหมู่กลุ่ม สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้หล่อหลอมเป็นตัวผม

การไปปรากฏตัวในที่สาธารณะไม่กลัวตายหรือบาดเจ็บ

เราต้องทำหน้าที่ ถ้ามว่ากลัวไหม ผมกลัวแต่หน้าที่ที่ต้องทำมันเยอะกว่า เช่น เวลาผมจะผ่าตัดคนไข้โรคเอดส์ กลัวไหมเข้มจะดำ กลัวติดเชื้อเอดส์ไหม กลัว แต่ถ้าเราคิดว่าเราจะผ่าตัดคนไข้คนหนึ่ง มันมีความเสี่ยงแค่ ๐.๐๑% เราระวังตัวเองให้ดี มีหมอบางคนก็เสี่ยงไม่ผ่า ซึ่งผมไม่เห็นด้วย ผมรับผิดชอบคนไข้ต่อหลายคนทั้งที่ติดเชื้อเอดส์และมะเร็ง ซึ่งเมื่อเขาได้รับการฉายแสงแล้ว ชีวิตพวกเขายืนยาวขึ้น ผมก็ดีใจ

คนไข้ที่เราผ่าตัดโดยไม่รู้ผลเลือดก็มีเยอะนะ เราต้องใช้ความระมัดระวังเอา เพราะฉะนั้น ถ้ามว่า ผมมาทำหน้าที่อย่างนี้ กลัวไหม ก็กลัว แต่หน้าที่สำคัญกว่า เช่น ทหารที่ทำหน้าที่ ที่โดนยิง

นั่นก็รุ่นน้องผมที่เซนต์คาเบรียล พันเอกร่มเกล้า เขากล้าหาญต่อหน้าที่ของเขา สิ่งที่ผมทำเสียน้อยกว่าเขาเยอะ ตอนออกรายการวิทยุ มีผู้ฟังโทรเข้าไปถาม หมอตุลย์อยากดังหรือ พิธีกรตอบแทนผมว่าคงไม่มีใครมาเสียงเป็นเสียงตาย เพื่ออยากดังอย่างนี้หรือ แต่ผมไม่สามารถรับผิดชอบพี่น้องที่มาช่วยผมได้ เพราะโอกาสเสียงสูงมาก ผมก็ต้องยอมยุติการชุมนุม ยอมโดนตำราอยู่เต็มอกมีคนตำผมซ้ำแล้วซ้ำอีก ผมไม่เคยกลัวจนกระทั่งต้องยุติการทำหน้าที่บางครั้ง แต่ผมจำเป็นต้องยุติการชุมนุมเพราะผมต้องรับผิดชอบในเมื่อเป็นผู้ประสานงานนำพี่น้องเข้ามาเสียงเป็นเสียงตาย เขาไม่ใช่ทหาร เขาเป็นประชาชนที่รักชาติ ผมต้องปกป้องคุ้มครองพวกเขาตามสมควร

ทัศนคติต่อกลุ่มคนเสื้อแดง

พวกเขาแค่หลงผิดไปกับเงินที่ทักษิณให้ไม่กี่ครั้ง และจริง ๆ ก็เป็นเงินพวกเรา ไม่ใช่เงินของทักษิณ สุดท้ายทักษิณก็ต้องเสียชีวิตไป ลักวันผมก็ต้องเสียชีวิตไป แต่ลูกหลานจะต้องอยู่ต่อไป

ในบ้านเมืองนี้ ทำไมเราไม่ช่วยกันทำบ้านเมืองให้น่าอยู่ ลูกหลานเราจะได้ไม่ต้องออกมาแย้ว ๆ มานั่งทะเลาะเสียงตายกับระเบิดแบบนี้ เรามาช่วยทำให้บ้านเมืองกลับมาเหมือนเมื่อ ๒๐-๓๐ ปีที่แล้ว เป็นเมืองไทยที่คนไทยอยู่อย่างสงบสันติ

กิเลส โลภะ กักร่อนสังคมไทย

ผมเคยเห็นรูปพระเขียนว่า “อย่าเห็นแก่ตัว” แล้วชอบมาก เพราะถ้ามองปัญหาของประเทศแต่ละคนเห็นแก่ตัวกันเยอะขึ้น อย่าถึงทีไหน ถ้ามีโอกาสจะฉวยไว้ทันที ถามว่าผมถูกฝึกมาอย่างไร วัยเด็กผมเห็นภาพแม่สอนหนังสือไม่คิดตั้งค้บอย ๆ ลูกหลานมาเรียนก็เก็บแค่ค่าข้าว จ่ายได้เท่าไรก็เท่านั้น เลี้ยงดูกันไป บุญกุศลนั้นส่งมาถึงผม ถึงลูกถึงหลานได้ ผมตรวจคนไข้ในคลินิกเอกชนนิดเดียว ผมไม่คิดตั้งค้ได้ ซึ่งถ้าจะคิด ๒๐๐, ๓๐๐, ๕๐๐ บาท ก็ได้ แต่เรามองเห็นเงินเป็นเรื่องเล็กน้อย เงินเป็นของนอกกาย ถามว่าผมยังอยากได้ไหม ผมสารภาพ ผมอยากได้ เท่าที่ผมมีให้ลูกให้เมียให้ผมกิน ผมไม่ได้กินหรูหรา ราคาแพง ๆ ผมกินส้มตำหน้าโรงพยาบาลก็ได้ ไม่ต้องกินหูลาม ไม่ต้องบินไปกินถึงฮ่องกง ถ้าเราไม่มีความเห็นแก่ตัวเยอะนัก บ้านเมืองก็จะไปรอด คนเห็นแก่ตัว ก็คือคนมีความโลภ เมื่อสะสมความโลภมากจนอยากได้ของผู้อื่นมาให้แก่ตน เพราะทรัพยากรมีจำกัด ถ้าโลภเกินกว่าที่ตนเองหาได้ **เมื่อไร เมื่อนั้นต้องไปเอาของผู้อื่นมาเป็นของตน มันเริ่มเบียดเบียนผู้อื่นแล้ว ความเห็นแก่ตัวทำลายทุกสิ่ง** ในที่สุดสิ่งนั้นก็ทำลายเขา

ความสนใจการเมืองในอนาคต

ถ้าเป็นระบบพรรคไม่เอาแน่ แต่รูปแบบอื่นก็คงทำ เช่น รวบรวมภาคประชาชนที่ทำอยู่ หรือเป็นตัวแทนภาคประชาชน ในนามของ ส.ว. ในนาม กรรมการต่าง ๆ หรือการตรวจสอบทุจริต ผมเอาแน่ **๒**

กำไร-ขาดทุนแห่งของอารยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๓๓๘)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังดองเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้มัน ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐธัมมิกัตถประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตามสังขธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น“โสดาบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุดุคสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิวฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุดุค**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังขธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังข”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกิยธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**“โลกุตระสังข”** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกิยธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังข”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**“โลกุตระธรรม”** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุคจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดุคยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุดุคถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทพทติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พำไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตมกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

นี่มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่ “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมัตถ์จะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก [เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย] เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอกันมาว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิวาว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปรีเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกกาย ให้ต้องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

ดังนั้น “ความเป็นอนัตตา” ที่อาตมาสาธยายมาจนถึงบรรทัดนี้ ไม่ใช่ว่า อาตมาตีทั้งการพิจารณาผม,ชน,

เลียบ, ฟัน, หนั่ง ตีทิ้งการเดินจงกรม เป็นต้น การเรียนรู้ การพิจารณาในขั้นตอนต่างๆก็ต้องเรียนรู้และพิจารณา ให้เห็นแจ้งเข้าใจ เพราะเป็นขั้นหยาบที่จะต้องเรียนรู้ อากาโร“ไม่เที่ยง”หรือแม้แต่“อนัตตา ความไม่ใช่ตัวตน” ของสิ่งหยาบ ก็ต้องเรียนรู้พิจารณาไปเป็นลำดับขั้นตอน แต่ในขั้น**ปรมัตถสังขะ**นี้ มันไม่ใช่แค่ขั้นหยาบ-ขั้น วัตถุ มันลึกซึ้งถึงขั้นนามธรรมที่เป็นสภาวะของ“ใจ” หรือของ“ธาตุจิตวิญญาณ”กันทีเดียว ซึ่งต้องมี“ญาณ” อันเป็น“ความรู้ยิ่ง”เกินสามัญของคนปุถุชนธรรมดาจริงๆ เพราะฉะนั้น แม้จะเป็นเพียงแค่การจรรู้แจ้งรู้จริง “ความไม่เที่ยง(อนิจจัง)-ความไม่ใช่ตัวตน(อนัตตา)”ในขั้น **ปรมัตถสังขะ** จึงไม่ใช่ความรู้สามัญทั่วไปของปุถุชนอยู่ดี แต่เป็น“ความรู้”แบบพิเศษที่เป็น“วิปชา ๘” อัน ต้องศึกษาฝึกฝนอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”จึงจะเกิด“ญาณ”ที่ เริ่มตั้งแต่“วิปัสสนาญาณ”เป็นความรู้พิเศษญาณแรก จนกระทั่งเจริญพัฒนาขึ้นครบ“ญาณ ทั้ง ๘”หรือ“วิชา ๘”

ความรู้ของโลกสามัญทุกวันนี้ ด้านวิทยาศาสตร์ ควอนตัมฟิสิกส์ เขาก็สามารถพิสูจน์เรียนรู้ค้นคว้ากัน จนกระทั่งพบคำตอบอย่างสมบูรณ์แล้วเช่นกันว่า เขาเห็นแจ้ง“ความไม่เที่ยง(อนิจจัง)-ความไม่ใช่ตัวตน(นิรัตตา)”ใน ความจริงระดับของเขา

การรู้“ความไม่เที่ยง-ความไม่ใช่ตัวตน”ที่ควอนตัม ฟิสิกส์เขารู้กันนี้ เป็น“ความรู้”ทางด้าน“**รูปธรรม**” **ไม่ไป“ความรู้”ทางด้าน“นามธรรม”** ดังนั้น “ความไม่ใช่ตัวตน” ที่เขารู้เขาเห็นกันนั้น ศัพท์ทางธรรมใช้คำว่า “**นิรัตตา**” ซึ่งยังไม่ใช้คำว่า“**อนัตตา**”ซึ่งแปลว่า “**ความไม่ใช่ตัวตน**”เช่นเดียวกัน ทว่าในสภาวะความเป็นสังขะ “**นิรัตตา**” หมายถึง“ความไม่ใช่ตัวตน”ที่ยังไม่ถึงขั้น “**ปรมัตถสังขะ**” เป็นเพียงสภาวะของ“สมมุติสังขะ”เท่านั้น

“**ความไม่ใช่ตัวตน**”ที่ยังไม่ใช่ปรมัตถสังขะหรือยังไม่ใช่“อาริยธรรม” ศัพท์ทางธรรมจึงใช้ว่า“**นิรัตตา**” ยัง ถือว่า“มีจณาภิภูฏิ”อยู่

เพราะ“ความรู้”ที่รู้แจ้ง“ความไม่เที่ยง”ก็ดี สามารถรู้แจ้ง“ความไม่ใช่ตัวตน”ก็ตาม ที่คนทั่วไปหรือควอนตัม ฟิสิกส์พิสูจน์ได้ปานนั้นก็เถอะ ก็เป็นเพียงความรู้ที่รู้ได้ “**ยังไม่ถึงขั้นนามธรรม**”(อันเป็น“จิตนิยาม”) ยังไม่สามารถ

รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“**ความเป็นทุกข์**”(ทุกข์) อันเป็นอาการของ “**จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน**”อย่างเป็นทางการศาสตร์ ซึ่งเป็นความรู้เพียง“**โถลักษณะ**”(ลักษณะ ๒ อย่าง) ยังไม่ถึงขั้น“**ไตรลักษณะ**”(ลักษณะ ๓ อย่าง) คือ รู้แค่“ความไม่เที่ยง (อนิจจัง) กับ ความไม่ใช่ตัวตน(นิรัตตา ยังไม่ใช่อนัตตา)”

ผู้มี“ความรู้”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“**ความเป็นทุกข์**”(ทุกข์) ต้องมี“ญาณ”สามาร“**รู้**”(ซานาติ) สามารถ“**เห็น**”(ปัสสติ) **ภายในกาย** “**รู้**”(ซานาติ) “**เห็น**”(ปัสสติ)**เวทนาในเวทนา** “**รู้**”(ซานาติ) “**เห็น**”(ปัสสติ) “**จิตในจิต**” “**รู้**”(ซานาติ) “**เห็น**”(ปัสสติ) “**ธรรมในธรรม**” ซึ่งต้องมี“**ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์**” ที่แยกแยะ“**ธรรมในธรรม**”ได้ว่า อะไร-อย่างไร คือ “**ทุกข์**” อะไร-อย่างไร คือ“**เหตุแห่งทุกข์**”

เมื่อมี“ความรู้”ปริยัติเป็น**สัมมาทิฏฐิ** และปฏิบัติ เป็น**สัมมาปฏิบัติ** “ความรู้”ที่สามารถรู้ได้ปานจะนี้เอง เรียกว่า“**วิปัสสนาญาณ**” อันเป็น“**วิชา**”ข้อที่ ๑ ต่าง จาก“ความรู้”สามัญที่ปุถุชนมีกันเป็นกันอยู่ทั่วไปในโลก ซึ่งจะเกิด“ความรู้หรือญาณ”ดังว่านี้ได้ ก็ต้องศึกษา พุทธให้“**สัมมาทิฏฐิ**” แล้วปฏิบัติจนเกิด“**สัมมาบรรค-สัมมาผล**” นั่นก็คือ ปฏิบัติจนเกิดผล**สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมமாகัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ**” นั่นเอง แล้ว “**จิต**”ของผู้ปฏิบัติก็เกิด“**สัมมาสมาธิ**” ซึ่งเป็น“**สมาธิ**” ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่านี่คือ“**สัมมาสมาธิอันเป็นอาริยะ**”

ผู้เกิดผล“**สัมมาสมาธิ**”อันเป็นอาริยะ(อริย สัมมาสมาธิ) นั้น ใน“**สัมมาสมาธิ**”จะมีความเป็น“**สัมมาญาณ**”ที่เจริญ พัฒนาด้วย“**อริปัญญาสิกขา**” และใน“**สัมมาสมาธิ**”จะมีความเป็น“**สัมมาวิมุตติ**”ที่เจริญพัฒนาด้วย“**อริจิตสิกขา**”

เมื่อปฏิบัติแล้วปฏิบัติอีกด้วย**อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง** กระทั่ง“**จิต**”ที่เป็น“**สัมมาสมาธิ**”จะ“**ตั้งมั่น**” และ“**หลุดพ้น**”เป็น“**อนุตตรจิต**”ที่สัมบูรณ์พร้อมด้วย “**สมาหิตจิต**”และ“**วิมุตติจิต**” จึงจะถึงที่สุดครบ“**เจโตปริยญาณ**”สุดท้าย และ**พันธวสัณญานาสังญายตนสังญญา**สู่“**สังญาเวทิตนโรธ**” เป็น“**กตญาณ**” เป็นอัน **พ้น“อวิชชาสวะ”** หรือ**พ้น“อวิชชาสังโยชน**”เป็นที่สุด

ผู้จะสามารถปฏิบัติตนเองได้ว่า ตนได้ถึงที่สุดมี “**กตญาณ**”นั้น ผู้นั้นจะต้องเกิด“**ญาณ ๑๖**”อย่างแท้จริง เริ่มจาก ๑.นามรูปปริจเฉทญาณ ๒.ปัจจัยปริคคห

ญาณ ๓.สัมมสนญาณ ซึ่งเป็น“ญาณ”ประมวลจาก “ปัญญา”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ละเอียดลออมากมายถึง ๗๓ ปัญญา ใน ๗๓ ปัญหานี้ ๖๗ ปัญญา เป็นญาณทั่วไป สำหรับสาวก อีก ๖ ปัญญาเป็นญาณเฉพาะพระพุทธเจ้า (ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ มาติกา รวมปัญญา ๗๓ ปัญญาไว้) โบราณจารย์ได้ย่อลงมา เป็น **“ญาณ ๑๖”**

โดยช่วงต้นย่อเป็นหลักสำคัญ **“๓ ญาณ”** ร่วมกับ **“วิปัสสนาญาณ” ๙ ญาณ** เป็น **“๑๒ ญาณ”** แล้วสรุป**“ปัญญา”**ที่สำคัญมาไว้ **อีก ๔ ญาณ** ไว้ในช่วงท้าย จึงเกิดเป็น**“ญาณ ๑๖”**

“ญาณ ๑๖”นี้ โบราณจารย์ท่านสรุปย่อมา ให้ใช้จำไว้ปฏิบัติต่างๆเพียง ๑๖ หัวข้อ เรียกว่า**“ญาณ ๑๖”** หัวข้อช่วงต้นมี ๓ หลัก ได้แก่ ๑.นามรูปปริจเฉทญาณ ๒.ปัจจุยปริคคทญาณ ๓.สัมมสนญาณ [ย่อจาก (๑)สุตมยญาณ(ญาณอันสำเร็จมาแต่การฟัง) (๒)สีลมยญาณ(ญาณอันสำเร็จมาแต่ศีล) (๓)ภาวนามยญาณ(ญาณอันสำเร็จมาแต่การเกิดผล หรือสำเร็จมาแต่การเจริญสมาธิ) (๔)ธัมมัญญิตติญาณ(ญาณในการกำหนดที่ตั้งแห่งธรรม หรือในเหตุธรรม) (๕)สัมมสนญาณ(ญาณที่กำหนดนามธรรม และรูปธรรมหรือญาณในการพิจารณา) เป็นช่วงต้น แล้วจะเกิด **“วิปัสสนาญาณ ๙”**(ญาณที่เริ่มจาก“อุทฺทพฺพยานุสฺสนาญาณ” ไปจนถึง“สัจจานุโลมิกญาณ”นั่นเอง) รวมกับช่วงต้น ๓ ญาณ ก็เป็น ๑๒ ญาณ แล้วรวมช่วงปลายสรุปไว้อีกเพียง ๔ หลัก ได้แก่ (๑)โคตรภูญาณ(ญาณครอบโคตร) (๒)มรรคญาณ(ญาณในอริยมรรค) (๓)ผลญาณ(ญาณในอริยผล) (๔)ปัจจุเวกชนญาณ(ญาณในการพิจารณาทบทวน) จึงรวมเป็น**“ญาณ ๑๖”**หรือ **๑๖ ปัญญา** ที่ต้องศึกษาดีๆ

ขณะศึกษาเล่าเรียนกัน อารยบุคคลผู้เป็นครูบาอาจารย์ ก็ใช้ภูมิธรรมของท่านอาศัย**“ญาณ ๑๖”**นี้แหละเป็นหลัก แล้วอธิบายขยายความให้เข้าใจไปถึง**“ปัญญา”**ต่างๆทั้ง ๗๓ ญาณ โดยไม่ออกชื่อญาณเหล่านั้น เท่าที่จะทำได้ตามภูมิของแต่ละอาจารย์ เพื่อตรวจ**“มรรค-ผล”** เริ่มตั้งแต่ **ปัญญาในการทรงจำธรรมที่ได้ฟังมาแล้ว** ภาษาบาลีว่า **สุตมยญาณ** (ญาณอันสำเร็จมาแต่การฟัง)

“สุตมยญาณ”นี้(“สุตมยปัญญา”ก็อันเดียวกัน)ถ้าเป็นอาตมา อาตมาก็จะสาธยายความหมายว่า **ความรู้ที่ได้** มาจากการฟังการอ่านการเข้าใจจากใครที่ไหนก็ตาม ที่

สื่อภาษาออกมาให้รู้ได้แล้ว สำหรับผู้อยู่ในฐานะของ **“สาวกภูมิ”**(คือ ผู้ที่ต้องฟังธรรมจากสัตตบุรุษ เพราะยังไม่ใช้ผู้มีภูมิถึงขั้นรู้เองบรรลุเองได้ ที่ชื่อว่า**“ปัจเจกภูมิ”**หรือชื่อว่าผู้มี **“สยง อภิญาญา”**) จะต้องรับความรู้จากผู้อื่น เมื่อได้รับความรู้เข้าใจดีเป็น**“สัมมาทิฏฐิ”**แล้วก็นำไปปฏิบัติตามที่รู้ แต่ถ้า**“รู้”**แล้ว ไม่ปฏิบัติ หรือปฏิบัติแต่ไม่บรรลุธรรมตลอดชาติ ผู้ที่มีภูมิ**“ปัญญา”**อยู่แค่นี้พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๓๒๓ และเล่ม ๓๖ ข้อ ๑๐๘ ว่า **“ผู้ฟังพุทธพจน์ก็มาก ทรงจำได้ก็มาก บอกสอนก็มาก แต่ไม่บรรลุมรรคผลในชาตินี้”** ผู้นี้คือ **“ปทปรมบุคคล”** คนบัวเหน่าที่ ๔ **“บัวใต้น้ำ”**

“ปทปรมบุคคล”จึงไม่เฉพาะแต่คนที่เรียนรู้ธรรมของพระพุทธเจ้าไม่รู้เรื่อง หรือไม่เรียน หรือไม่รู้ธรรมะเลย แต่**“ปทปรมบุคคล”**หมายถึง ผู้ที่แม้จะเรียนรู้ฉลาดเก่งกาจถึงขนาดอาจจะได้รับความนับถือว่าเป็นปราชญ์ทางศาสนา ปานนั้นก็ได้ ที่ยังชื่อว่าคน**“บัวใต้น้ำ”**(ปทปรมะ) ดังนั้น อย่าเอาแต่เรียนรู้เท่านั้น ต้องปฏิบัติให้บรรลุมรรคผลให้ได้ในชาตินี้

เพราะเอาแต่**“รู้”**ให้เก่งวิเศษแค่ใฝ่ฝันก็เท่ากับ**“คน บัวใต้น้ำ”**เท่านั้นในชาตินี้ **ถ้าไม่เรียนรู้เพื่อประพฤดีให้บรรลุในชาตินี้ ก็เป็นได้แค่“บัวใต้น้ำ”** ซึ่งเท่ากับ**“โมฆบุรุษ”** คือ เกิดมาทั้งชาติเป็น**“คนสูญเปล่า”**(โมฆบุรุษ)

ยิ่งผู้ใดที่เรียนรู้แล้ว **ไม่ประพฤดีปฏิบัติ** ขำมิหน้าเอา**“ความรู้”**แค่ที่ได้**“รู้”**นี้แหละ นำไปพูดให้คนอื่นฟัง หรือนำไปแสดงออก ไม่ว่าจะแสดงออกด้วยการพูด การเขียนหรือการนำเสนอด้วยวิธีอื่นใดก็ตาม ถ้ามันเป็น การแสดงออก**เพื่อหลอกลวงคนให้มานับถือ - เพื่อเกลี้ยกล่อมคนมาเป็นบริวาร - เพื่อผลประโยชน์คือลาภสักการะและสรรเสริญ - เพื่อผลประโยชน์ในการรอดอ้างวาทะ - เพื่อปรารถนาว่า ให้คนทั้งหลายจงรู้เราว่า วิเศษอย่างนี้** (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๒๕) ถ้าอย่างนี้ละก็ พระพุทธเจ้าตรัสว่า ไม่ใช่ศาสนาของพระองค์

เพราะศาสนานี้ ไม่ใช่แค่เรียนรู้แล้ว**ไม่ประพฤดี** โดยเฉพาะยิ่งผู้ได้**“รู้”**แล้วก็นำไปแสดงออก**“เพื่อ”อะไร ต่ออะไรดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ตามที่อ้างมานั้น**

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

รับสื่อข้อเท็จจริง

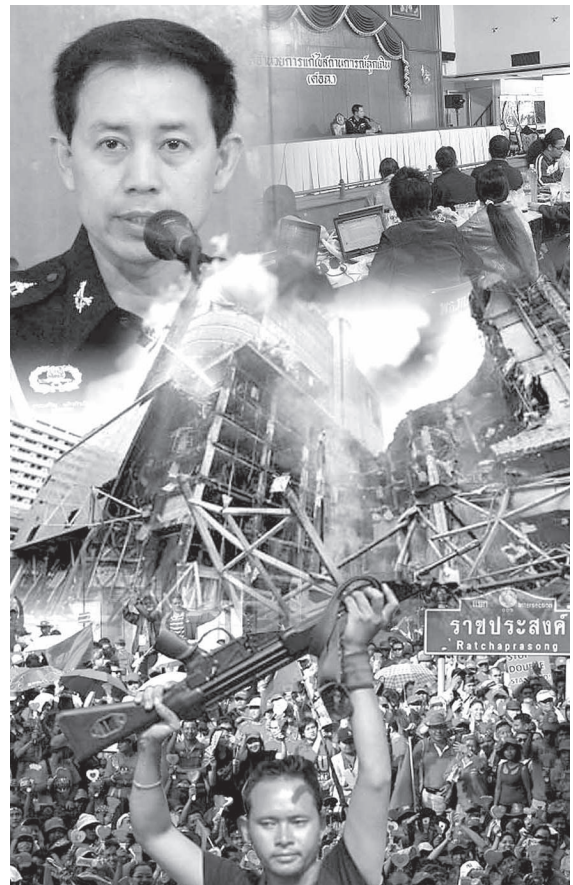
พมเห็นกลุ่มคนเสื้อแดงส่วนหนึ่งยังปักมั่นที่จะชุมนุมต่อเพื่อชัยชนะ เพราะได้ฟังแกนนำ นปช. เป่าหูอยู่แทบทุกวัน และแทบตลอดวันว่า เสื้อแดงมีเพิ่มขึ้น ตำรวจทุกวันนี้ก็เป็นตำรวจมะเขือเทศ ทหารก็เป็นทหารแดงโม้ ชัยชนะอยู่ไม่ไกล ฯลฯ อะไรทำนองนี้

แต่รัฐบาลไม่คอยได้ใช้สื่อให้เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ ให้เห็นอกกลุ่มคนเสื้อแดง เวลาพูดหรือนำเสนอก็กว้างแยะไม่ชัดเจนเหมือนกลุ่มคนเสื้อแดงที่พูดชัด แต่ชัดแบบโกหกอย่างหน้าด้าน ๆ ประชาชนที่รู้ไม่เท่าทันก็หลงเชื่ออย่างสนิทใจ

ดีที่ก่อนรัฐบาลจะสามารถสลายการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อแดงได้ **พ.อ.สรรเสริญ แก้วกำเนิด** โฆษกกองทัพบกได้ออกมาชี้แจงบ่อย ๆ พร้อมภาพประกอบอย่างทันเหตุการณ์ ทำให้เห็นอคติของสื่อ น.ส.พ.บางฉบับที่มีต่อรัฐ เห็นการโกหกปกปิดของแกนนำ นปช. และวิทฤษฎ์ของกลุ่มคนเสื้อแดงที่ปลุกระดมให้คนเสื้อแดงดูร้ายมากขึ้นเรื่อย ๆ

ก็ขอสรรเสริญ **พ.อ.สรรเสริญ** และทีมงานที่ขยันออกมาชี้แจงข้อเท็จจริงอย่างตรงประเด็น และโดนใจผู้ติดตามเหตุการณ์นี้อยู่

ฉะนั้น แม้ว่ารัฐบาลจะสลายการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อแดงได้แล้ว ก็อย่าปล่อยปลະละเลยด้านสื่อดังเช่นที่ผ่านมา ตั้งแต่สมัยนายกฯ พล.อ. สุรยุทธ์ มาถึงนายกฯ อภิสิทธิ์ เพื่อให้ชาวบ้านเข้าใจ ในทิศทางที่ถูกต้องและสื่ออย่างชัดเจน มิใช่หน่อมแน้มเหมือนการสลายม็อบถ่อย เพราะยิ่งขาดความเด็ดขาด เอาจริง ชัดเจน ก็ยิ่งจะ

ทำให้คนดี ๆ ต้องถูกทำลายทั้งชีวิตและทรัพย์สินมากขึ้น ดังที่ปรากฏให้เห็นอยู่อย่างชัดเจนแก่สายตาทั้งชาวไทย และชาวโลก

หน้าที่ที่รัฐบาลพึงทำต่อไปจึงเป็นการให้ **สัมมาทิล्ली** หรือข้อเท็จจริงแก่ประชาชน และกล้าเสียสละ ทำเพื่อชาติ ศาสน์ กษัตริย์อย่างแท้จริง หยุดโก่งกินให้ได้จริง ๆ นั่นแหละ ก็จะช่วยให้บ้านเมืองกลับมาสุขสงบ สันติได้อย่างยั่งยืน. **๗**

๒๕๔๙ คนรวยที่สุดร้อยละ ๒๐ มีรายได้ ๖๖.๓% ของทั้งหมด (+๓๓%)

คนจนที่สุดร้อยละ ๒๐ มีรายได้ ๓.๘๔% ของทั้งหมด (-๔๘.๖%)

ผู้ถือหุ้นส่วนใหญ่ของประเทศ : มีเพียง ๑๑ ตระกูล
คนรวยร้อยละ ๒๐ มีทรัพย์สิน : ร้อยละ ๖๙ ของประเทศ
คนจนที่สุดร้อยละ ๒๐ มีทรัพย์สิน : ร้อยละ ๑.๐ ของประเทศ
คนร้อยละ ๑๐ ครอบครองที่ดินทำกิน : ร้อยละ ๙๐ (ไทยโพสต์)

เมื่อพิจารณาจากตัวเลขอันดับในเรื่องต่าง ๆ ข้างต้น อาจสรุปอย่างไม่เข้าข้างตนเองได้ว่า ประเทศไทยเป็นประเทศที่ไม่ใหญ่และมีประชาชนไม่มากนัก มีขนาดเศรษฐกิจอันดับที่ ๓๓ แต่จีดีพีต่อหัวไม่ติด ๓๐ อันดับแรกของโลก มีหนี้สินค่อนข้างมาก ผลผลิตด้านการเกษตรดีแต่ด้านอุตสาหกรรมเป็นประเทศที่รับจ้างผลิต ซึ่งได้แต่ค่าแรงเป็นส่วนใหญ่ มีการวิจัยและพัฒนาหรือการพึ่งตัวเองน้อยมาก แถมความแตกต่างด้านรายได้ระหว่างคนรวยและคนจนขยายตัวขึ้นทุกปีหรือปลาใหญ่กินปลาเล็กมากขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนสหรัฐฯ (ระบบ dogs eat dogs หรือหมากินหมา) แต่ที่สำคัญก็คือคนไทยโดยเฉลี่ยอ่านหนังสือหรือพัฒนาตนเองน้อยมาก (๘ บรรทัดต่อวัน) ทำลายป่าและสัตว์ป่ามาก มีมลพิษและความเสี่ยงต่อภัยพิบัติในสภาวะโลกร้อนค่อนข้างสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีสิ่งที่ ศ.นพ.ประเวศ วะสี เรียกว่า “การทำลายตนเอง” (self destruction) คือ การทุจริต

● ประเทศไทย ไม่เคยมีความร่ำรวยในน้ำมีปลาในนามีข้าว แต่ดันไปตามเขาดอนเขาฝรั่งพร้อมอย่างขาดปัญญา

คอร์รัปชันสูงมาก ในเวลาเดียวกันคนไทยก็ใช้จ่ายเพื่อการบริโภคอย่างฟุ่มเฟือย ทำให้หนี้ครัวเรือนเฉลี่ยเพิ่มสูงขึ้นจากประมาณ ๘๔,๐๐๐ บาท ในปี ๒๕๔๕ เป็นประมาณ ๑๖๐,๐๐๐ บาท ในปี ๒๕๕๒

ที่น่ากลัวก็คือกิจการสำคัญ ๆ ตกอยู่ในมือต่างชาติ เช่น การธนาคารและการเงิน (ร้อยละ ๘๐??) ปูนซิเมนต์ (ร้อยละ ๕๐??) คำส่งคำปลิก (ร้อยละ ๕๐??) รถยนต์ (ร้อยละ ๘๐??-ต่างชาติมาทำตลาดและผลิตเอง-มีตัวแทนไทยน้อยมาก) นอกจากนั้นยังมีกิจการเครื่องอุปโภคบริโภค ยา ชายตรง เกษตรกรรม (ปุ๋ยและเคมีเกษตรอื่นๆ) ฯลฯ ถ้าประเทศไทยและคนไทยไม่เปลี่ยนแนวทางการพัฒนาประเทศ ยักษ์คำส่งคำปลิกต่างชาติอาจจะกลายเป็นผู้จ้างงานรายใหญ่ที่สุดของประเทศ เหมือนเม็กซิโก หรือต่างชาติอาจจะครอบครองที่ดินที่อุดมสมบูรณ์ ร้อยละ ๕๐ ของประเทศ เหมือน อาร์เจนตินา... กลายเป็นประเทศที่เต็มไปด้วยลูกจ้าง???

โอกาสนี้ ขอเสนอคำกล่าวของท่าน **พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต)** มาให้พิจารณาดังนี้ : “สหรัฐฯ มีปัญหามากในด้านจริยธรรม ศาสนา สังคม มีปัญหามากในเรื่องยาเสพติด และความรุนแรง ครอบครัวแตกแยก แล้วเราจะไปเอาอย่างเขาทำไม ในการสร้างความเจริญของตะวันตก (โดยเฉพาะสหรัฐฯ) เมื่อ ๒๐๐-๓๐๐ ปี มานั้น คนของเขาดูเหมือนจะมีฉันทะต่อเป้าหมายของชีวิตของสังคมคือมุ่งแก้ความขาดแคลน (scarcity) จริยธรรมต่าง ๆ ที่สร้างขึ้นมาก็เพื่อเอาชนะความแร้นแค้นขาดแคลน แต่เมื่อชนะได้แล้ว สิ่งที่เป็นอุปสรรค (ฉันทะ) ก็หมดความหมาย คนรุ่นใหม่หันไปเป็นนักบริโภค ฉะนั้น จุดพลัดอยู่ที่ตัวเป้าหมายสิ้นและแคบไป เมื่อบรรลุเป้าหมายแล้วก็เคืองคว้างแถมเกิดมิจฉาทีลึ และต้นหากก็ตามมาจนเกิดปัญหาในปัจจุบัน ส่วนประเทศไทยไม่เคยมีความร่ำรวยในน้ำมีปลาในนามีข้าว แต่ดันไปตามเขาดอนเขาฝรั่งพร้อมอย่างขาดปัญญา ไม่เข้าใจความเป็นมาของความร่ำพร้อม จึง

เดินตามเขาแต่บริโภคนิยม ซึ่งได้สร้างปัญหาให้ประเทศไทยตลอดมา การพัฒนาไปสู่การมีปัญหาแบบอเมริกานั้นเป็นเรื่องที่น่าปรารถนาเพียงใด ควรหรือไม่ที่จะพัฒนาจากสังคมที่ขอบมรกันตายไปเป็นสังคมที่ฆ่าตัวตายหรือจากสังคมที่มีโรคทางกายมากไปเป็นสังคมที่เป็นโรคจิตมาก เราควรหลีกเลี่ยงทั้งสองอย่าง ไม่ควรล่าหลังอย่างชนบท แต่ก็ไม่ควรเจริญอย่างเสื่อมโทรมอย่างกรุงเทพฯ” ...ควรเจริญอย่างพอเพียง พอเหมาะ มีเหตุผล และพึ่งตนเองได้??”

เมื่อเดือนกรกฎาคม - สิงหาคม ๒๕๕๐ นิตยสารนโยบายต่างประเทศ (Foreign Policy) ของมูลนิธิคาร์เนกีและกองทุนเพื่อสันติภาพ (Fund for Peace) ของสหรัฐ ได้ร่วมกันจัดอันดับประเทศที่ “เสี่ยงต่อความล้มเหลว” จากประเทศที่มีความเสี่ยงสูงไปหาประเทศที่มีความเสี่ยงต่ำจำนวน ๖๐ ประเทศ โดยพิจารณาจากปัจจัยต่าง ๆ เช่น ความเปราะบางทางการเมือง การผูกขาดทางเศรษฐกิจ การคอร์รัปชัน การเบียดเบียนเอาเปรียบของชนชั้นนำ การไม่บังคับใช้กฎหมาย ความขัดแย้งทางเชื้อชาติและศาสนา สิทธิมนุษยชน ความไม่ยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ฯลฯ ปรากฏว่าประเทศที่มีความเสี่ยงสูงที่จะล้มเหลวมี เช่น ชูแดน อิรัก โซมาเลีย ซิมบับเวและประเทศชาติ ส่วนประเทศที่มีความเสี่ยงต่ำได้แก่ ฟินแลนด์ นอร์เวย์ สวีเดน ไอร์แลนด์และคานาดา สำหรับประเทศไทยตกอยู่ในตำแหน่งคาบเส้นค่อนข้างไปทางมีความเสี่ยงสูง ไทยอยู่ในกลุ่มเดียวกับอินเดีย อินโดนีเซียและประเทศในอเมริกาใต้ เช่น เวเนซุเอลา ถ้าการจัดอันดับทำในปี ๒๕๕๒ ประเทศไทยน่าจะอยู่ในกลุ่มที่มีความเสี่ยงที่จะเป็น “ประเทศที่ล้มเหลวสูง” กว่าในปี ๒๕๕๐

การพัฒนาประเทศควรพัฒนาด้วยความเข้าใจ เข้าถึง แล้วพัฒนาดังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวหรือควรพัฒนาดังที่ฝรั่งเรียกประเทศไทยว่า “ทันสมัย แต่ไม่พัฒนา” ???

หมายเหตุ : ตัวอย่างการพัฒนาแบบ “ทันสมัย แต่ไม่พัฒนา” ที่เห็นได้อย่างชัดเจน ได้แก่ การดันทุรังเดินหน้าสร้างรัฐสภาแห่งใหม่ด้วยข้ออ้างว่าแห่งเก่า “คับแคบ” ทั้ง ๆ ที่ผลการศึกษชี้ว่าสถานที่ใหม่นั้นไม่เหมาะสมและมีความเห็นคัดค้านอย่างกว้างขวาง รัฐสภาในปัจจุบันของไทยมีที่นั่งกว้างขวางสะดวกสบาย และมีระบบสนับสนุนอย่างเพียงพอ (ดีกว่ารัฐสภาของอังกฤษและออสเตรเลีย) จะมีคับแคบไปบ้างก็คือพื้นที่จอดรถ (ควรลดการใช้รถยนต์ส่วนตัว) ในขณะที่เดียวกันสมาชิกรัฐสภาต่างชาติการประชุมกันมากเป็นประจำ (ถามขอขึ้นเงินเดือนให้ตนเอง) ที่สำคัญยิ่งก็คือบรรดาผู้เข้าร่วมประชุมจำนวนมากได้แสดงให้เห็นถึง “นิสัยอันถาวร” ของความเห็นแก่พรรคแก่พวกมากกว่าเห็นแก่ชาติและประชาชน ชาติซึ่งความสำนึกในหน้าที่และความรับผิดชอบ ยโสโอหังรวมทั้งไม่ใส่ใจในสมบัติผู้ดีและศีลธรรมอันดีงาม โดยเฉพาะในการเดินหน้าสร้างรัฐสภาแห่งใหม่ พวกเขาต่างไม่ใส่ใจทั้งใน “กาลและเทศะ” เพราะสถานที่ที่จะใช้สร้างไม่เหมาะสมเพราะมีการจราจรติดขัดมากอยู่แล้ว และสภาวะทางเศรษฐกิจในปัจจุบันไม่เอื้อต่อการลงทุนขนาดใหญ่เพื่อสนอง “อึดตา” ของคนกลุ่มเล็กๆ เพราะประเทศไทยต้องกู้เงินจำนวนมหาศาลมาฟื้นฟูเศรษฐกิจอยู่ในขณะนี้ ฉะนั้น ไม่ว่าจะสร้างรัฐสภาแห่งใหม่จะโอ้อวดสวยงามและเต็มไปด้วยเครื่องอำนวยความสะดวกเพียงใด ก็จะเป็นเพียงอนุสาวรีย์ที่แสดงความน่าลึงเวชในความ “ทันสมัย แต่ไม่พัฒนา” ของผู้คนที่อยู่ในรัฐสภาเท่านั้น ๕

อ้างอิง : นิตยสาร “นโยบายต่างประเทศ” (Foreign Policy ๐๖-๐๘/๕๐) , Pocket World in Figures จัดทำโดยนิตยสารอีโคโนมิสต์ ๒๐๐๙ , ตัวเลขความแตกต่างของรายได้ และทรัพย์สินได้จากการเปิดเผยของ ศ.ผาสุก พงษ์ไพจิตร ของ คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาฯ ใน น.ส.พ.แนวหน้า ๑๒/๑๑/๕๒ และอื่น ๆ

พระพุทธองค์สุดท้ายอดนักการเมือง
สร้างประชาธิปไตยในศาสนาพุทธ
ไร้อำมาตย์ ปราศจากไพร่
ไม่แบ่งชนชั้น มีแต่ความเป็นพี่น้องกัน

ไร้อำมาตย์ ปราศจากไพร่

พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่อนุปิยนิกม ของพวกมัลลक्षัตริย์
ในแคว้นมัลละ

สมัยนั้น เจ้าชายมหานาม และเจ้าชายอนुरुทระเป็นเจ้าชายใน
คากยวงศ์ ซึ่งเป็นโอรสของพระเจ้าอมิตทนะ (พระอนุชาของพระเจ้า
สุทโธทนะ) ทั้งสองเป็นพี่น้องกัน

แต่เจ้าชายอนुरुทระมีนิสัยใจคอเป็นสุขุมลชาติ (ชาติผู้ดีมีสกุลสูง)
พักอยู่บนปราสาทฤดูหนาว ๑ หลังปราสาทฤดูร้อน ๑ หลัง ปราสาท
ฤดูฝน ๑ หลัง ได้รับการบำรุงบำเรอด้วยดนตรี และเหล่าสตรีโดย

ปราศจากบุรุษเจือปน ตลอด ๔ เดือนในปราสาท
ฤดูฝน ไม่ได้ลงมาจากปราสาทเลย

มีอยู่วันหนึ่ง เจ้าชายมหานามบังเกิดความ
คิดว่า

**“บัดนี้ พวกศากยกุมารที่มีชื่อเสียง ต่างก็
ออกบวชตามพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว แต่สกุล
ของเรายังไม่มีใครออกบวชเลย ถ้ากระไร น่า
จะเป็นเราหรืออนุรุธะบวช”**

คิดแล้ว จึงไปหาน้องชายเพื่อสอบถาม

“อนุรุธะ ตอนนี้มีศากยกุมารบวชตาม
พระผู้มีพระภาคเจ้ากันมาก แต่สกุลของเราไม่มี
ใครบวช ฉะนั้นน้องควรบวช หรือเป็นที่บวชดี”

เจ้าชายอนุรุธะได้ยินแล้ว ก็ตอบทันทีว่า

“หม่อมฉันมีนิสัยรักสบายอย่างลูกผู้ดีมีสกุล
ไม่สามารถออกบวชได้ เจ้าพี่จึงเป็นผู้บวชเถิด”

“ถ้าอย่างนั้น พี่จะสอนวิธีอยู่ครองเรือนให้
คือ ผู้ครองเรือนต้องทำนา เริ่มด้วยไถนา แล้ว
หว่านข้าว ไขน้ำเข้านา ไขน้ำระบายออกจากนา
ถอนหญ้าทิ้ง เกี่ยวข้าว ขนข้าว ตัดลอมข้าว นวด
ข้าว สางฟางออก ฝัดข้าวลือออก ฝัดฝุ่นผงออก
แล้วขนเก็บในฉาง **เสร็จแล้วพอถึงฤดูฝน ก็ต้อง
ทำใหม่อย่างนี้อีกเรื่อยไป”**

“อะไรกันเจ้าพี่ ถ้าเสร็จแล้วก็ต้องทำอีกเรื่อย
ไป อย่างนี้นานไม่มีวันหมด ที่สิ้นสุดของงานไม่มี
แล้วเมื่อไรเล่างานจึงจะหมด เมื่อไรเล่าที่สิ้นสุด
ของงานจึงจะมี เมื่อไรเล่าเราจึงจะว่างจากการงาน
แล้วเพียบพร้อมบำเรอด้วยกามคุณ ๕ (คือ รูป เสียง
กลิ่น รส สัมผัส ที่น่าใคร่ น่าพอใจ)”

“อนุรุธะ การงานนั้นไม่หมดแน่ **ที่สิ้นสุด
ของการงานก็ไม่มี** เมื่อการงานยังมีอยู่นั้น บิดา
มารดาปู่ย่าตายายก็พากันตายจากไปแล้ว”

“ถ้าการงานเป็นอย่างนั้น เจ้าพี่จงอยู่ครอง
เรือนเองเถิด หม่อมฉันจะออกบวชละ”

จากนั้น เจ้าชายอนุรุธะจึงไปเข้าเฝ้าพระ
มารดาถึงที่ประทับ กราบทูลว่า

“เสด็จแม่ หม่อมฉันปรารถนาจะออกบวช
ขอเสด็จแม่โปรดอนุญาตให้หม่อมฉันออกบวชเถิด”

“ลูกอนุรุธะ เจ้าเป็นที่รักที่ชอบใจของแม่ยิ่ง
นัก แม้ความตายมาพรวดเจ้า แม่ก็ไม่ปรารถนา
จะจากกัน แล้วไหนแม่จะยอมให้เจ้าที่ยังมีชีวิตอยู่
ไปบวชเป็นบรรพชิตเล่า”

แม้ถูกปฏิเสธ เจ้าชายอนุรุธะก็ยัง
ชวนขวยขออนุญาตอีกเป็นครั้งที่ ๒...ครั้งที่ ๓...

พลันพระมารดาทรงเกิดปฏิภาณขึ้นมา

**“พระเจ้าภัททิยะเป็นกษัตริย์ในศากยวงศ์
และเป็นพระสหายของอนุรุธะ พระองค์ครอง
ราชสมบัติอยู่ ไม่อาจทรงผนวชได้แน่”**

ดังนั้น ทรงอนุญาตเป็นข้อแม้ออกไปว่า

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ถ้าพระเจ้าภัททิยะ
เสด็จออกบวชได้ ลูกก็จงบวชด้วยเถิด”

เมื่อมีเงื่อนไขเช่นนี้ เจ้าชายอนุรุธะจึงไป
เข้าเฝ้าพระเจ้าภัททิยะ แล้วกราบทูลขอรับรองพระ
สหาย

“เพื่อนรัก เราปรารถนาจะบวช แต่การบวช
ของเราขึ้นอยู่กับท่าน”

“เพื่อนเอ๋ย ท่านกล่าวอะไรเล่า ก็**การบวช
ของท่านจะขึ้นอยู่กับเราหรือไม่ก็ตาม ท่านจง
บวชตามสบายเถิด”**

“มาเถิด เพื่อนรัก เราทั้งสองบวชด้วยกัน”

แต่เราไม่สามารถออกบวชได้ หากมีสิ่งอื่นใด
ที่เราสามารถทำให้ท่านได้ เราจะทำสิ่งนั้นให้แก่
ท่าน ท่านจงบวชเองเถิด”

“อ้าว ! ก็พระมารดาของเรารับสั่งว่า **ถ้าพระ
เจ้าภัททิยะเสด็จออกบวชได้ ลูกก็จงบวชด้วย
เถิด แล้วสักครู่นี้เองท่านก็บอกเราว่าการบวชของ
เราจะขึ้นอยู่กับท่านหรือไม่ก็ตาม เราจงบวช
ตามสบายเถิด** เมื่อท่านบอกเช่นนี้ ถ้าอย่างนั้น มา
เถิดเพื่อนรัก เราทั้งสองออกบวชด้วยกัน”

พระเจ้าภัททิยะทรงสดับเหตุผลนั้นแล้ว ก็
ทรงจำนน พระองค์ได้ตรัสอย่างนั้นจริง กษัตริย์
ตรัสแล้วย่อมไม่คืนคำ จึงทรงต่อรอเวลาที่จะ
บวชกับเจ้าชายอนุรุธะ

“จรงรอลัก ๗ ปีเถิด แล้วเราค่อยไปบวชด้วย
กัน”

“๗ ปีนานนัก เราไม่สามารถรอถึง ๗ ปีได้”
“ถ้าอย่างนั้น เพื่อนรักจงรอสัก ๖ ปี...๕ ปี...๔ ปี...๓ ปี...๒ ปี...๑ ปีเกิด”

“ก็ย้งนานนัก เราไม่สามารถรอได้”
“ถ้าอย่างนั้น จงรอสัก ๗ เดือน...๖ เดือน...๕ เดือน...๓ เดือน...๒ เดือน...๑ เดือน...ครึ่งเดือนเกิด”

“ก็ย้งนานนัก เราไม่สามารถรอได้”
“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน จงรอสัก ๗ วันเกิด เพื่อนรัก พอเราได้มอบหมายราชสมบัติแล้ว ก็จะทำออกบวชด้วยกัน”

“๗ วันไม่ยาวนานักดอก เราจะรอ”

ครั้นถึงวันนั้น มี**พระเจ้าภัททิยะ** (กษัตริย์ศากยวงศ์) **เจ้าชายอนुरुทธะ** (เจ้าชายศากยวงศ์) **เจ้าชายอานนท์** (เจ้าชายศากยวงศ์โอรสของพระเจ้าสุกโกทนะ) **เจ้าชายภค** (เจ้าชายศากยวงศ์) **เจ้าชายกิมพิละ** (เจ้าชายศากยวงศ์) **เจ้าชายเทวทัต** (เจ้าชายโกลิยวงศ์โอรสของพระเจ้าสุปปพุทธะ) และ**อุบาสี** (ช่างตัดผม) รวม ๗ คน พร้อมด้วยเสนา ๔ เหล่าเสด็จประพาสราชอุทยาน แต่พอเสด็จออกจากเมืองไกลแล้ว รับสั่งให้เสนาทั้งหมดกลับไปก่อน แล้วทั้ง ๖ กษัตริย์ก็ทรงเปลื้องเครื่องประดับออก เอาผ้าห่มไว้ ส่งให้กับอุบาสี ตรัสว่า

“อุบาสี กลับไปเกิด ทรัพย์เหล่านี้พอจะเลี้ยงชีวิตท่านได้”

รับห่อผ้าไว้แล้ว อุบาสีก็จากมา แต่ขณะที่เดินอยู่นั้น ก็เกิดความคิดขึ้นมา

“หากเรากลับถึงพระนครแล้ว พวกเจ้าศากยะจะพึงให้ฆ่าเราเสีย ด้วยเข้าพระทัยว่า เราได้เห็นให้พระกุมารทั้งหลายออกบวช ฉะนั้นเราไม่ควรกลับ ทีศากยกุมารเหล่านี้ยังออกบวชได้ โฉนเราจะบวชไม่ได้เล่า”

จึงตัดสินใจเอาห่อเครื่องประดับ แขนวไว้บนกิ่งไม้ แล้วประกาศว่า

“ของนี้เราให้แล้ว ผู้ใดพบเห็น ผู้นั้นจงนำไป

เถิด”

แล้วบ่าวหน้ากลับไปหากษัตริย์ทั้ง ๖

“อ้าว ! อุบาสี ท่านกลับมาทำไมอีก”

“เพราะข้าพระพุทธเจ้าคิดว่า หากกลับคืนพระนคร คงตายแน่ เจ้าศากยะคงรับสั่งประหารด้วยเข้าพระทัยว่า ข้าพระพุทธเจ้ารู้เห็นให้เหล่าพระกุมารออกบวช ดังนั้นถ้าพระองค์ทั้งหลายบวชได้ โฉนข้าพระพุทธเจ้าจะบวชไม่ได้เล่า จึงกลับมาในที่นี้ พระเจ้าข้า”

“อุบาสี ท่านคิดดีแล้ว ทำถูกต้องแล้ว”

ทั้ง ๖ กษัตริย์กับอุบาสีช่างตัดผม จึงพากันไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้ากราบทูลขอบรรพชา

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พวกหม่อมฉันมาขอบวช แต่เพราะพวกหม่อมฉันทั้ง ๖ เป็นเชื้อสายกษัตริย์ ยังมีมานะ (ความถือดี) มาก ส่วนอุบาสีช่างตัดผมนี้ เป็นไพร่ผู้รับใช้พวกหม่อมฉันมานาน ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงให้อุบาสีบวชก่อนเถิด (บวชก่อนถือว่าเป็นพี่) พวกหม่อมฉันจะได้ทำการอภิเวท (กราบไหว้) ทำการลูกรับ ทำอัญชลีกรรม (การประนมมือแสดงความเคารพ) ทำสามีจิกรรม (ความเคารพตามธรรมเนียม) แก่อุบาสีช่างตัดผม เมื่อเป็นอย่างนี้ความถือดีว่าเป็นเชื้อสายกษัตริย์ของพวกหม่อมฉัน จะได้เสื่อมคลายลง พระเจ้าข้า”

ด้วยเหตุผลแห่งการลดละกิเลสถือดีนี้เอง พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงโปรดให้อุบาสีบวชก่อน(เป็นภิกษุรุ่นพี่เรียกว่ากันต) แล้วให้เหล่ากษัตริย์ทั้ง ๖ บวชตามภายหลัง (เป็นภิกษุรุ่นน้องเรียกว่าอาวุโส)

เมื่อบวชแล้ว ในระหว่างพรรษานั้นเอง พระภัททิยะเถระได้ทำให้แจ้งซึ่งวิชชา ๓ พระอนुरुทธะทำทัฬหีจักขุ (ตาทิพย์มองเห็นทะเลลึก) ได้ พระอานนท์บรรลุโสดาปัตติผล พระเทวทัตได้สำเร็จฤทธิ์ของปุถุชน

(พระไตรปิฎกเล่ม ๗ “สังฆเภทชั้นธกะ” ข้อ ๓๓๗-๓๔๔)

๒

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

เลือดแดงบ้าคลั่ง หลังหล่อหลักลอย

แกนนำประกาศถอยจากราชประสงค์
นึกว่าจะสงบศึกเสียที ที่ไหนได้
กลายเป็นสารเลวก่อการร้ายเดินแผนมาตามนัด
อาละวาดเผาเมืองเป็นว่าเล่น
เทียมโหดถ่อยเถื่อนยิ่งกว่าบ้านป่าดงดิบ

เห็นกงจักรเป็นดอกบัว หันหัวนรก ยกทางสวรรค์

สงครามยังไม่จบ อย่าเพิ่งนับศพทหาร ทันทิตที่
สแกนนำ นปก. (นรกลั่นกรุง) ประกาศถอย
จากราชประสงค์ นึกว่าจะสงบศึกเสียที ที่ไหนได้
กลายเป็นสารเลวก่อการร้ายเดินแผนมาตามนัด
อาละวาดเผาเมืองเป็นว่าเล่น เทียมโหดถ่อย
เถื่อนยิ่งกว่าบ้านป่าดงดิบ

อยู่ชุมนุมหน้าห้างเซ็นทรัลเวิลด์ ได้ชี้เยี่ยว
หลบร้อนบังแดด พอมือบเล็กไม่กลับบ้านมือเปล่า
เอาอะไรติดมือบ้างอย่างทักษิณสั่งไว้ แค่ปล้น
เจียบไม่พอดอก เผาทิ้งมันด้วยเลย

เผาทั้งธนาคารห้างร้านโรงหลายสิบที่ กระทั่ง
ทีวีช่อง ๓ คนทำงานหนีตายออกตลอด ต้องขึ้นดาดฟ้า
เอาเฮลิคอปเตอร์ช่วย ทางแดงอำมหิตขนาดไหน
เมื่อกะเผาคนทั้งเป็น ๆ ปานนี้...

ที่สำคัญกำลังไฟไหม้ ใครจะดับเพลิงโดน

โจรสลัดยังคงยิงทิ้ง เลยกได้แต่เฝ้าดูไฟไหม้ทั้งคืน ค่อยคิดดับ ตำรวจไม่สู้กับโจร ไท่นายกฯ ว่า กฎหมายต้องให้เป็นผลบังคับใช้ ทำไปทำไม ตำรวจมะเขือเทศใหญ่ค่อยช่วยโจร ถึงไม่ประหลาดเมื่ออำนาจรัฐล้มเหลวซ้ำซากไม่เสร็จ จนหวุดหวิดเป็นรัฐประเทศล่มสลายสมบูรณ์แบบ เลือดแดงได้ทำอะไรไปแล้ว ตั้งแต่ไล่ล่านายกฯ อภิสิทธิ์ที่มหาตไทย พังประชุมผู้นำอาเซียนที่ พัทยา มาถึงจลาจลเมษาเลือด ๕๒ กระทั่งเผา เมืองพังประเทศหนี จากใจกลางกรุงเมืองเวทดา ลามไปไหม้ศาลากลางตั้งหลายจังหวัด

พาดิบบายป่นบั้งข้าวของ ทั้งชีวิตเจ็บตาย โดยพาคณะชุมนุมไปหาตายด้วยฝีมือกำลังก่อการ ร้ายแดงแจ๋ และพาคความตายมาให้ทหารหาญ สู้ตายป้ายความผิดรัฐบาล สั่งฆ่าประชาชน

เสร็จมีอบนรกบนดินจากนี้ไป เลือดแดงภาค สองจะจ้องกลืนกระเททองแดงแบบไหนต่อไม่รู้ซึ่ ขึ้นอยู่กับทักษิณแดงตัวพ่อจะเปิดท่อน้ำเลี้ยง อีกทีรีเปล่า!

**เห็นข้างซี้ซี้ตามข้าง
เหลืองแดงห่างต่างฟ้าเหว**

หะแรกที่เลือดแดงระดมพลก้อมีอบโดยชูธง สันตือหงสา พลันโมทนาเอ็งแน่มาก เห็นพันธมิตรฯ ชุมนุมสำเร็จ ๑๙๓ วัน เลยกคงจะเอาอย่างบ้าง ได้ เลยน้อง ตามอย่างให้ได้จริง ๆ เกอะ เช่น

พธม.อยู่ดี ๆ โดนเอ็ม ๓๙ ชุมนุมมือเปล่า โดนสลายด้วยอาวุธสงครามตุลาทมิฬ ตายเจ็บ พิการเท่าไร้เขาได้แต่โอโหสิ ไม่มีแคนต้องเอาคืน ลักนิตเดียว พธม. อหิงสาขนานแท้

แต่เลือดแดงตอบรับคำขอคืนพื้นที่ราชดำเนิน โดยยิงระเบิดใส่ทหารถือโล่กระบอง สำหรับ พวกหลายสีประท้วงโดยสงบปราศจากอาวุธ ที่ศาลาแดงโดนเอ็ม ๓๙ ลงเต็ม ๆ แถมทำย ตำรวจไล่ทุบกระเจิงอีกต่างหาก มันสองมาตรฐาน ขนาดไหนพี่น้อง

พธม.แม้จะยึดทำเนียบ นายเชิงสัญลักษณ์ เพื่ออารยะขัดขืน ไม่ได้ทำลายอะไรเสียมากกว่า สนามหญ้าที่เลี้ยงไม่พ่น ถึงจะยึดสนามบิน ก็แค่ พื้นที่หน้าอาคาร แต่การทำฯ ถูกสั่งปิดโดยนาย **เสรีรัตน์ ประสูตานนท์** รักษาการ ผอ.สุวรรณภูมิ ซึ่งเป็นพี่เมียของนาย**วิระ มุสิกพงษ์** (แกนนำแดง อำมหิตตัวเอ้ ภายดำเหมือนใจได้เมียสวยระดับ ดาวมหาวิทยาลัย เคยเป็นนางเอกละครเรื่อง เจ้าหญิงแสนหวี) เป็นอันแจ่มแจ้งแดงชัดเจตนา บัดชบป้ายสิทวิคุณให้เห็น พธม.ทำผิดใหญ่โต

พธม.ยึดถนนชุมนุมด้วยจำเป็นไม่มีทางเลือก อื่นและหลีกเลี่ยงที่จะให้คนเดือดร้อนเกินโดยใช้เหตุ

พธม.ดาวกระจายไปยังจุดเป้าหมาย จบ ภารกิจโดยไม่ทำป่นป่วนจรรยาจร สร้างภาพอย่าง เลือดแดงทำ

พธม. ปักหลักชุมนุมมีระเบียบสะอาด กวาด ขยะไม่สร้างปัญหาหนักให้ กทม. เลิกชุมนุมที่ไหน ก็คืนความสะอาดให้ด้วย

พธม.ชุมนุมให้ปัญญาคนรู้ทันทักษิณ โศตรโอง นำพาเสียสละอดทน สร้างสรร แต่ละคนยิ่งสู้ยิ่ง จน ยั่งยืนหยัดไขความจริง มวลชนยิ่งหนาแน่น น้ำใจไหลมาท่วมท้น ไม่ต้องมีท่อน้ำเลี้ยงซ่อนเร้น ก็สู้ยาวได้

แกนนำเลือดแดงสู้แล้วรวบ บนเวทีมีความ จริงวันนี้สักเท่าไร้เรียวโกหกต่อแหลมากกว่ามาก คุยไม่สันตือหงสาไม่ทันนาน วันร้ายคืนร้าย ยุสั่ง ให้ฆ่าแกงเผาเมือง มันนำถามใหม่เลือดแดงเป็นคน ไทยรีเปล่า...เกิดชาติไหนอย่าได้มีแผ่นดินอยู่ดีใหม่...

เรื่องเทียบชั้นพันธมิตรฯกับเลือดแดง ไม่แก้ง กล่าว มันมีเหมือนมีต่างซ่อนซ่อนแยกแยะออก อย่าเหมามั่วว่าซ้วเหมือนกัน หรือชอบดูเลือด เหลืองทะเลาะเลือดแดง แท้จริง ต่างคนต่างเดิน ทางไครทางมัน พิสูจน์กันไปไม่นานเกินรอ ถ้าใคร ยังตาถั่วอยู่ ก็ดูไปให้ถึงดูไปยังชัดแจ้ง

เลือดแดงสำแดงสันดานแท้หมดเปลือกแล้ว ความจริงวันนี้ บรรดากลางกลวง หายหัวไปไหน ชวนคิดถึงจ้งเลย

ช่างสารชนกัน หย้าแพรกแหลกลาญ

เสื้อแดงเปิดฉากสงครามครั้งสุดท้าย เป็น สงครามไพร่ ไล่อำมาตย์ อ่างเหลื่อมล้ำชนชั้น ปลุกปั่นให้ลุกขึ้นสู้ทวงคืนประชาธิปไตย อ้างว่า รัฐบาลอภิสิทธิ์ ตั้งขึ้นโดยมีคนปล้นประชาธิปไตย มาแต่ครั้งปฏิวัติ ๑๙ กันยา โน่น ทำเหมือนหมาป่า หาเรื่องลูกแกะ

เพราะถ้าการเลือกตั้งตามรัฐธรรมนูญ ๕๐ ไม่ชอบธรรมแล้วไซ้เสื้อแดงก็น่าจะล้มรัฐบาล ตั้งแต่ยุคสมเฒ่าและสมชายเป็นนายกฯ เพิ่งมา เลือกที่รักมักที่ชังกับอภิสิทธิ์ได้ยังงัยชอบกล?

บรรดานักวิชาเกิน ประชาธิปไตยจ๋า พร้อม เสื้อแดง ชอบกล่าวหาปฏิวัติ ๑๙ กันยา ว่า ทำลายประชาธิปไตยมันน่าสังเวช ไยไม่ถ่างเนตร ดูบ้าง ทักษิณทำลายล้างจนประชาชนเป็นใหญ่ ไม่น่าที่ตอนหย่อนบัตรเลือกตั้ง หลังจากนั้น หมดลสิทธิ์มีปากเสียงไปสี่ปี ประชาธิปไตยเลย เหลือแต่ชื่อ ทักษิณจึงเผด็จการโดยเผด็จโกง กลายเป็นโจรประชาธิปไตยบริสุทธิ์ ยุติธรรมของ เสื้อแดงเป็นเช่นนี้เองหรือ ไม่บ้าก็เมาลิที่

เสื้อแดงจึงแกล้างสร้างวาทกรรมปลุกปั่น ม็อบนั้นนี่สะเปะสะปะ จริงเท็จมั่วนี้มึ่มทึมส่งเดช ปะเหมาะเจาะรัฐบาลเหลวไหลหลักลอย คอย เอาใจเสื้อแดงไม่น้อย ยอมถอยยุบสภาเร็วขึ้นครึ่ง ราคาจากปีกว่า ๆ เหลือเก้าเดือน เพื่อนยังไม่สะใจ

ทั้งอภิสิทธิ์ติดยึดระบบ ต้องถือกติกา ได้เสื้อ หลากสีหนุนหลัง แต่ไม่ยกฟังเสียงประชาชนคน มีธรรม เอาเป็นว่าต่างฝ่ายต่างมีกองกำลัง เสื้อแดงมีมวลชนจัดตั้งและกำลังก่อการร้าย นอกเหนือจากตำรวจมะเขือเทศ ฝ่ายรัฐมวลชน เยอะแยะและยังมีกองทัพรับรอง

แล้วประเทศจะแพ้ง่าย ๆ ทำไมกะแค่ม็อบ ถ่อย ๆ มันไม่มีทางอยู่แล้ว เพียงแต่ต้องจ่าย เจ็องจราคาแพงเท่าไรหรือถึงไหนให้ เป็นค่าไถ่ ที่คาดไม่ถึงบ้าง (เข้มชัดลั่น) ประเมินต่ำไปบ้าง

ไม่ทันคิดเทือกนั้นแหละ เมื่อไม่กล้าตัดไฟต้นลมก็ สมควร เสียหน่อยเสียยาก เสียมากเสียง่าย

ปัญหาสำคัญมันอยู่ที่ผู้นำกระดุกอ่อนอ่อนหัด เลยมัวแต่ไปอ่อนข้อ งอนง้อขอคืนพื้นที่กระชับ ถิ่นแถวเสมือนแพบจะกราบสิ้นทำมีอบละครมัง!

ปรองดองไรต์แมฟ แอบมั่วเรตม็อบ

นปช. ก่อม็อบไพร่ ที่ผ่านฟ้าให้ยุบสภา รัฐบาล ไม่แยแส เสื้อแดงกำแหงแกล้างยึดราชดำเนินทั้ง แแถบแทบหมด หมายถึงเขตอิสระ จะเป็นตลาด โอท็อป รัฐก็ไม่คิดจะไปกระชับพื้นที่เลย จน กระทั่งบุกรุกประสงค์ รัฐบาลปล่อยให้ปักหลักตั้ง ป้อมค่าย ไม่กล้าสลายชุมนุมในจุดนี้แต่ชูปาว ๆ ไม่เห็นเอาจริงสักที คงไม่ลงรอยกันเมื่อแม่ทัพบก อังการเมืองต้องแก้ด้วยการเมือง

ทำไปทำไม แขนงนำเสื้อแดงหันหน้าเจรจา กับทีมนายกฯ ออกทีวีสองครั้ง ผลรัฐบาลยอมยุบ สภาในเก้าเดือนส่วนเสื้อแดงให้ยุบในสิบห้าวัน ที่สุดไม่ตกลง ก็ดีแล้ว เพราะประเทศไม่ใช่มีแต่ เสื้อแดง ไยไม่ถามเสียงส่วนใหญ่ก่อนบ้าง

ในที่เจรจา รัฐบาลทำให้ถามประชามติดีไหม จะยุบไม่ยุบ ช่างแกนนำไม่เอาด้วย นี่ชี้ให้เห็นได้ เสื้อแดง ไม่ได้เคารพประชาธิปไตยดังคุยมั

ที่ล่าสุดสถานการณ์เลวร้ายไปเรื่อย ๆ หลัง นองเลือด ๑๐ เมษาโดยกองโจรเสื้อแดง ทำ ทหารตาย ๖ ผู้คนอีกกว่า ๒๐ นายอภิสิทธิ์เพิ่ง ตื่นรับมีก่อการร้ายแฝงปนเสื้อแดง

เมื่อสังคมประจักษ์ม็อบติดอาวุธ เสื้อแดงยัง เสียมวลชน หมดราคาใกล้ตายจน รัฐบาลมีเสียง หนุนเต็มทีที่ทหารรุกคืบรุกบีบคั้นทุกด้าน

จู่ ๆ เรื่องกำลังจะเข้าด้ายเข้าเข็ม จบ ๆ เสียที โดยที่ม็อบแดงหมดท่า โดยเฉพาะบุก ร.พ. จุฬาฯ ใครก็สายหน้าตาแดงทั้งเมือง นายกฯ อภิสิทธิ์ กลับออกแผนไรต์แมฟห้าข้อเพื่อปรองดองทุกฝ่าย นัยว่าสงบมันได้ให้เสื้อแดงลงจากเวที แขนงนำขบถ เต็มรับทันที นายกอภิสิทธิ์ทำให้หลายฝ่ายผิดหวัง

อย่างแรง

มองดูเผิน ๆ เหมือนดี เช่น แผนรัฐสวัสดิการประชานิยมมันนี่ มันไม่แก้ปัญหาเฉพาะหน้าที่มีอบต้อด้านบ่อนทำลายอยู่สุด ๆ แผนปรองดองยืนยาว ก้าวข้ามประเด็นราชประสงค์ก็แค่ตรงนี้วันนี้ยังคาราคาซัง จะเพื่อฝันไกลเกินนี้ทำไม เพียงนโยบายลยลยลม มันเป็นจริงได้ที่ไหนกัน

เรื่องสื่อก็ใช่ จะให้อิสระ ทำหน้าที่ในฝัน สื่อสื่อแดงปลุกระดมรากหญ้าเป็นปี ๆ รัฐบาลสุรยุทธ์ไม่ยอมใช้สื่อประจําานโคตรโกง รัฐบาลนี้ก็งมงายตาม กว่าเงงโง่หัวกล้าใช้สื่อสู้ภัยมันคง เพิ่งก็เตือนเอง

โดยเฉพาะช่อง ๓, ๕, ๗, ๙ รัฐปล่อยให้มีแต่น้ำเน่าอยู่ได้ ไม่รู้จักใช้ให้ชาวบ้านหายบ้าทักษิณบ้าง อ้ากกลัวถูกฟ้องร้อง ไปแย่งเวลาหาเงินทองเขา บ้านเมืองจะล่มจมรอมร่อยังไม่มีปัญญาใช้สื่อรัฐเป็นเครื่องมือการเมืองกู้ชาติอีกหรือ การเมืองต้องแก้ด้วยการเมือง ชินรัฐไม่มีสื่อเข้มแข็งพอปล่อยสื่อแดงต่อแหลกรอกหูชาวบ้านทุกวันคืนเพื่อก่อกบฏทั่วแผ่นดิน ตลกสิ้นดี

นอกจากชี้ขาด แล้วยังขาดแคลนหัวคิดอีก น่าสังเวช ที่วิรัฐช่องไหน ไม่ยอมร่วมมือกู้ภัยการเมือง ทั้งเรื่องก่อการร้าย ก็ขึ้นบัญชีดำหมดสิทธิ์ต่อสัญญาอีกเลย กล้วย ๆ แค่นี้เองแกล้งฉลาดน้อยริเปล่า?

ประเด็นสำคัญต้องพูดถึงคือ ข้อหนึ่งให้ปกป้องสถาบัน ห้ามดึงมาเกี่ยวข้องการเมืองอันนี้เข้าล็อคแผนรัฐแดง ซึ่งหมายให้กษัตริย์ เป็นเพียงสัญลักษณ์เท่านั้น นายกอภิสิทธิ์พูดผิดพูดใหม่นะ หากผู้เขียนฟังลับสนเองก็ขอภัย

อย่างไรก็ดี ปัญญาชนยังสำคัญวิปริต คิดว่าพระมหากษัตริย์ ทรงไม่เกี่ยวข้องการเมือง ไม่รู้ว่าไปงมงายตามกันฝรั่งที่โชนไม่ทราบ กระทั่งอังกฤษ นายกรัฐมนตรียังต้องเข้าเฝ้าในวังเป็นประจำเลย

ยิ่งในหลวงทรงห่วงลูกทุกหมู่เหล่า มีพระราชปณิธาน “เราจักครองแผ่นดินโดยธรรม” แล้วมีนักปกครองประเภทโชนเอ๋อ จักเฉยเมยละเลย

การเมืองไปได้ คือใครจะปล้นเผาเมืองเรื่องก่อการร้าย พระเจ้าแผ่นดินไม่ต้องยุ่งเกี่ยว โดดเดี่ยวพ่อหลวงลอยตัวเหนือปัญหา จะดีเระ? ไม่อยากเชื่อฟ้าผ่าเถอะ!

สุดท้ายในแผนปรองดองข้อห้าเพื่อแก้ปัญหาของนักการเมืองโดยตรงยังไม่เข้าทำใหญ่ เช่น กติกา รธน. กม.ยุบพรรค ดีไม่ดี จะนิรโทษคดีการเมืองไหนบ้าง ดูที่นายอภิสิทธิ์จะติดใจไอ้สื่อแดง เอาใจนักการเมืองน้ำเน่าหน้าเก่า ๆ แต่ไม่คิดปรองดองกับสื่อหลากหลายหรือพวกพันธมิตรฯเท่าใดนักเลย

สรุปแล้ว แผนปรองดอง ยังเกาะไม่ถูกที่คั่น เพราะมองข้ามวาระปฏิรูปประเทศเริ่มต้นจากปฏิรูปการเมืองโดยด่วน พอมีนักการเมืองมือสะอาด กล้าหาญ ทำงานเป็น ปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การศึกษา จะมาถูกทางพึงประสงค์

เลือกตั้งส่งเดช ประเทศพังแน่

สื่อแดงรวมพลหัวเหนืออีสานออกกลางทั้งในกรุงนับแสนแน่นถนนเพื่อสู้ชนกับรัฐบาล แค่นี้ยุบสภาทันที จะได้เลือกตั้งใหม่ เมื่อคืนอำนาจสู่ประชาชน

ประเด็นต่อสู้ออกขาดบาดตายอยู่ที่ยุบสภาเร็วช้าผิดเวลาต่างกันครึ่งค่อนปีเท่านั้นแหละ กลายเป็นเรื่องต้องฆ่าแกงเผาเมืองตัวเอง โกลาหลปนปี้ แล้วยังไงต่อ...

ในที่สุดจากเริ่มต้นสงครามไฟร์ ไล่อำมาตย์โดยสันติอหิงสากลับกลายเป็นสงครามก่อการร้ายใจกลางเมือง สื่อแดงคว้าน้ำเหลวเสียมวลชนที่เคยมีอยู่เดิม พร้อมได้เพิ่มศัตรูใหม่จากชาวกรุงเทพฯ จนทางแดงโผล่ที่โชนโดนตะเพิดง่าย ๆ

ท้ายสุดท้ายต้องถอยทัพ ไม่กลับบ้านมือเปล่า เผาบ้านปล้นเมืองมโหฬารเผยสันดานโจรไพร ประจําานสื่อแดงสารเลวประจักษ์ไว้ในแผ่นดินไทยฆ่าไทยไม่ใช่ใคร คนกันเองในบ้านพ่อ หยุด

ก่อเวรพี่น้อง อโหสิ แต่มิใช่นิรโทษกรรม

ส่วนรัฐบาลอภิสิทธิ์ แม้มีอบสลายตายน้อยกว่าที่กลัว แต่ยังสูญเสียคาดไม่ถึงตามเคยว่าจะพาดหางวางเพลิงพินาศปานนี้ ถึงนายกฯ อภิสิทธิ์จะมีสิทธิ์ชอบธรรม ขณะที่เลื้อยแดงแพ้ยั่วตัวชั่วบาปทันตาเห็น ทว่าถ้ารัฐบาลอยู่ไปยอมไม่ส่งงาม ท่ามกลางภัยคุกคามใต้ดิน

ยิ่งขึ้นคิดจะเลือกตั้งไวขึ้น คือพายเรือในอ่างอย่างชิงแก่เก่าเคยทำ มันก็ได้คนเหม็นหน้าตัวแสบแบบเดิม ๆ เสริมส่งนักเลือกตั้งไปโกงกินเมืองพังประเทศมาตลอด ๗๘ ปี พอกันที่นักกินเมืองชาติชั่ว

จนกว่าจะสามารถปฏิรูปการเมืองเสียก่อน เพื่อกระชับอำนาจรัฐ กวาดคนชั่ว อย่าให้ขึ้นเป็นใหญ่ในแผ่นดินไทย ฝันนี้จะเป็นจริงเมื่อปฏิรูปสื่อรัฐก่อนใครอื่นรวมทั้งวิทยุชุมชนพร้อมกับกระชับอำนาจรัฐตำรวจเสียใหม่ ยุบทั้ง สตช.งานนี้อภิสิทธิ์หมดสิทธิ์มีปัญหา

ตำรวจไทยใคร ๆ ก็ไม่รัก เมื่อแทนที่จะพิทักษ์สันติราษฎร์กลับพิฆาตสันติชนเขาไปหาหนักจนกลายเป็นโจรในเครื่องแบบเสียฉิบ

ถ้าอยากให้เห็นบ้านเมืองมีชื่อแป่ กฎหมายมีผลบังคับใช้ตรงไปตรงมา ถึงเวลาต้องล้างบ้าง พล.ต.ต. คงเดช ชูศรี เคยชี้ทางสว่างไว้ว่า....

เราจะต้องปฏิวัติวงการตำรวจเสียใหม่ ให้เหมือนประเทศอื่น ๆ ซึ่งเป็นระบบสากล

คือ ประเทศไทยจะต้องยกเลิก ยศตำแหน่ง ตำรวจทั้งหมดออกไป (คมชัดลึก ๑๒ ก.ย.๕๒)

สารุดัง ๆ ขอให้ฝันเป็นจริงเถอะ เจ้าประคุณเอ๋ย !!

ดังนั้น ต่อเมื่อปฏิรูปประเทศ ตั้งแต่การเมือง สื่อรัฐ ปฏิวัติตำรวจ กระชับเขตอำนาจธรรมสามพลังนี้ได้พอเพียงครบเครื่องค่อยพร้อมพรักรวดล้างขบวนการเลื้อยแดงอันแรงฤทธิ์พิษสามพลัง อุบาทว์ (พรรคเพื่อแก้ว มวลชนแดง กองโจรติดอาวุธ) นั้น ๆ ให้ปล้นสงบราบคาบ

เมื่อนั้น ค่อยฝันถึงการเลือกตั้ง ดั่งใจประสงค์

ตรงประชาชนเป็นไทในการหนุนส่งคนดีให้เป็นใหญ่
สาปส่งคนเลวชาติไปไกลโพ้น

**เมืองใดไร้ธรรมอาไฟ
เมืองนั้นบรรลัยแน่เออย**
(พระราชนิพนธ์ ร.๖)---

แผ่นดินลูกเป็นไฟ บ่เคยเป็นเยี่ยงนี้ เลยไทย
เป็นที่ประจักษ์ว่า โจรเลื้อยแดงก่อการร้ายเพียงหยิบมือเดียว สามารถเผาเมือง พังประเทศพินาศในพริบตา

เมื่อบ้านเมืองวิกฤติที่สุดในโลก ด้วยฝีมือผู้นำการเมืองอับริยชนส่วนน้อยชนิดนี้เอง ทางแก้จึงอยู่ที่ทำอย่างไรถึงจะให้คนมือสะอาด สามารถหาญกล้าเข้าไปทำการเมืองแทนพวกเปรตนั้น ๆ

คือ **การเมืองต้องมีธรรมะ ธรรมะต้องส่องทางให้การเมือง** ยิ่งเป็นนักการเมืองใหญ่โตยิ่งต้องมีคุณธรรมเข้มข้นรู้เท่าทันปัญหา ไม่ใช่อ่อนด้อย ทำผิด ๆ พลาด ๆ คาดไม่ถึงว่าจะมีก่อการร้ายในมือบ ประเมินต่ำไปบ้าง ข้อประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้นำ ไม่ควรจะเกิดขึ้นง่าย ๆ ในเมื่อมีคณะทำงานรับภาระให้ข้อมูลข่าวสาร อีกสื่อดี ๆ ชี้แนะมากมาย

กรณี รัฐบาลอภิสิทธิ์ สลายมือบแดงสำเร็จประเทศไม่แพ้ ก็ติอยู่ เพียงแต่ชักช้าเกินไป และปล่อยให้บ้านเมืองปั่นป่วนโดยใช้เหตุ เพียงเพราะไม่รู้จักตัดไฟต้นลม เป็นต้น

ลีลาหล่อหลอมของนายกฯ อภิสิทธิ์ เป็นบทเรียนราคาแพง จนน่าจะหมดเวลาของผู้นำในยามนี้ เจ้าตัวคงจะไม่วายอวดดีถือดีเพื่ออวดเก่งต่อไปไหม ท่านคงมองตัวเองไม่ออกง่าย ๆ เพราะเห็นแวดล้อมด้วยหน้าอ่อน ๆ ทั้งนั้น

ด้วยภูมิธรรมคนอ่อนทัด ขาดประสบการณ์ในงาน เชี่ยวชาญแค่วาตะตรรกะไต้คารม โดยภูมิหลัง อยู่ในสังคมคับแคบแบบคนรุ่นใหม่เรียนเก่ง อัดตาโต ประมาทนี้หรือเปล่า เหตุปัจจัยเหล่านี้จึงพาให้นายอภิสิทธิ์ มีภูมิปัญญา

“
**แม้อภิสิทธิ์จะเป็นคนดี
 แต่บาร์มีไม่พอต่อกร
 ยักษ์ทักษิณจอมอาฆาต
 มุ่งมาดก่อการร้าย
 แค่นำพวกร่ำหลักการ
 ไกลหลักคนจนหลักมิตร
 ย่อมล่มเสี่ยงสูง**
 ”

กลัว ๆ กล้า ๆ ทำงานเป็นผลตามที่เราเห็นเช่นนั้น
 สังคมคงจะหวังสูงเกินกว่าที่คุณอภิสิทธิ์จะ
 หาญกล้าสามารถ แม้จะมีบุญหล่นทับขึ้นเป็น
 นายกฯ แล้วส่งงามถึงไหนเชียว ในเมื่อยอมยก
 กระทรวงสำคัญ ๆ ให้พรรคร่วมไปหมด ใครเขา
 คดโกงยังงี้ ไม่มีปัญญาไปขวางได้

ยิ่งเห็นฝีมือปล่อยให้สุเทพ เทือกสุบรรณ
 พลาดทำตั้งแต่กรณีพิพาท มาถึง ๑๐ เมษายน พา
 แจ้งซ้ำซาก หรือไม่รู้จักใช้สื่อรัฐเปิดตาชาวบ้าน
 จนแดงทั้งแผ่นดิน ลาทิพย์ วงศ์หนองเตย เฉย
 เฉื่อยอยู่ไหนตั้งนาน

ผลงานล้มเหลวล้นตีพรรคนี้ ชีวัดน้ำหน้า
 นายกฯ เลยไม่ประหลาดกว่าจะกวาดเลือดแดง
 ราชประสงค์ เดือนสองเดือน จนไฟลนกัน เด็ก
 เปิดเทอมไปเรียนไม่ได้ ค่อยขยับขอคืนพื้นที่
 เหมือนไพร่ขอทานกราบกรานอำมาตย์มือถ้อย
 แถมปล่อยให้ฝั่งแตกร้างไปเผาเมือง วอดวายจ่าย
 แพงไม่เข้าเรื่อง ไซ้พื้นผอยหาตะเข็บ เพียงเจ็บ
 แล้วจำไม่ซ้ารอยบาป

แม้อภิสิทธิ์จะเป็นคนดี แต่บาร์มีไม่พอต่อกร
 ยักษ์ทักษิณจอมอาฆาตมุ่งมาดก่อการร้าย แค่นำ
 ผู้นำพวกร่ำหลักการ ไกลหลักคนจนหลักมิตร ย่อม
 ล่มเสี่ยงสูง

ประชาธิปไตยเมื่อขาดธรรมาธิปไตย ธรรมา-
 ภิบาลไม่พอเกิดสามัคคีธรรม เลยนำพรรค
 ร้าวฉานหรือไม่ ครั้งตั้งรัฐบาลกอดคอยี่ห้อย
 เรื่องใหญ่โยให้พรรคหวานอมขมกลืน

กับไรด์แม่ฟโจนแอบประกาศก่อน ร้อนพรรค
 ต้องตกกระไดพลอยโจน ลุยมือบโยดับเพลิง
 ไม่พร้อมในที่ตั้ง กทม.รัฐบาล ประองตองดีหรือโร
 สารพันเทือกนี้

อนึ่ง วิสัยทัศน์ผู้นำดูยังต้นต้อ เช่น อภิสิทธิ์
 ไม่คิดปฏิรูปการเมืองให้ค่าแต่ในสภาทั้งที่ไม่มีราคา
 ปักมันปรองตอง ส.ส.โสโครก จะแก้ รธน.คืน
 ความเป็นธรรมให้บางกิวน์โดยไม่เห็นหัวพันธมิตรฯ
 มัวเอาใจเลื้อแดง เจริจามือบเถื่อนถ้อยเพื่อพน
 ฝอยได้วาทะชนะคารม เสริจแล้วยังงี้ ลัจจะไม่มี
 ในหมู่มโจร ระวังถ้ายังชื้อต่อคนคด หลงทรยศต่อ
 คนดี!

ตรงประเด็น แผ่นดินลูกเป็นไฟ เพราะ
 สงครามปล้นอำนาจรัฐในหมู่มพรรคนักกินเมืองทั้ง
 โคตร ดุมน่นาญบสภาโลด โปรดสรรหาคนดี
 ผ่านพระบารมีฯ ปฏิรูปประเทศด้วยไรด์แม่ฟ
 แบบปรองตองครรลองธรรมทำนองพ้อลูกแห่ง
 แผ่นดินเช่นว่ามา ณ ลมหายใจเอือกนี้!

ช่วยกันพิจารณาผ่าทางตันประเทศไทยเถิด
 เจ้าประคุณทูนหัวทุกรูปทุกนาม...

เฉพาอย่างยิ่ง นายกรัฐมนตรีอภิสิทธิ์ มีสิทธิ์
 เต็ม ๆ แสดงความรับผิดชอบอภิมหาวินาศเป็น
 ประวัติการณ์ครานี้ เดชะบุญท่านยังพอพารอด
 แม้ไซกเลือดทุเรศทุรังกา นำอับอายชายชี้หน้าไป
 ทั่วโลก อนิจจาอนาถาประเทศไทย...ได้แต่ขอโหล
 อย่าก่อเวรกรรมต่อไม่หยุด พอกันที เมื่อเกิด
 สำนึกดี! ☸

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัศน์*

thossaphol_no@nesac.go.th

การเงินชุมชน กับการแก้ไขปัญหาคความยากจน กรณีศึกษาธนาคารคนจน (ตอนจบ) บังคลาเทศ

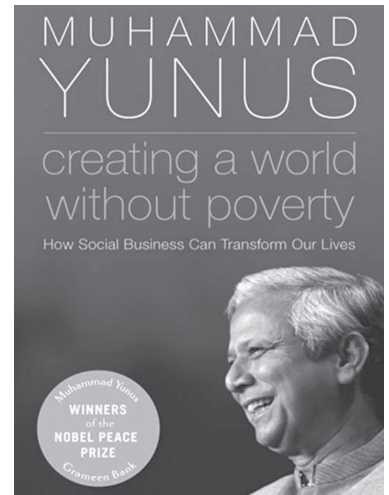
Muhammad Yunus visits Grameen Bank Centers and loan holders, who are mostly women. Copyright ? Grameen Bank Audio Visual Unit, 2006
Source: http://nobelprize.org/nobel_prizes/peace/laureates/2006/yunus-photo.html/. (Accessed date: March 6, 2010).

สร้างโลกให้ปราศจากความยากจน (Creating the World without Poverty)

จากบทวิจารณ์หนังสือ: ทำธุรกิจเพื่อคนจน ของผู้ใช้นามแฝงว่า “Unified” (unified@ji-net.com) ซึ่งเผยแพร่ทางเว็บไซต์ www.oknation.net เมื่อวันที่อังคารที่ 27 มกราคม 2552 ได้วิจารณ์หนังสือ: “Creating the World without Poverty” หรือ “สร้างโลกให้ปราศจากความยากจน” ของศาสตราจารย์ยูนุส ไว้อย่างน่าสนใจว่า

“ผมได้ยืมชื่อของ Muhammad Yunus นักเศรษฐศาสตร์รางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ ชาวบังคลาเทศและผลงานการสร้างธุรกิจสินเชื่อระดับ Microcredit จากหนังสือหลายเล่มที่ผ่านมา มีการกล่าวกันว่าธนาคาร Grameen ที่ Yunus ก่อตั้งขึ้นมานั้นถึงขั้นให้ขอทานกู้ยืม สิ่งเหล่านี้ทำให้ผมอยากรู้ว่าเขาทำได้อย่างไรและทำไมนักเศรษฐศาสตร์ที่สร้างรูปแบบธุรกิจแบบตนเองจึงไปได้รางวัลโนเบลสาขาสันติภาพแทน

ไม่นานนักก่อนถึงปลายปี 2551 ผมก็ได้พบหนังสือของ Muhammad Yunus เล่มนี้ ชื่อหนังสือไม่ค่อยสะดุดหูผมเท่าไร แต่คำขยายชื่อที่ว่า “Social Business and the future of Capitalism” กลับ

* นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ สำนักวิชาการ ปฏิบัติราชการสำนักประชาสัมพันธ์และสารสนเทศ สำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, มีนาคม 2553

ทำให้ผมอยากรู้ว่า Social Business นั้น Yunus นิยามอย่างไร และถ้ามันคือ Business แล้ว ทำกำไรอย่างไรต่อเมื่อมีเป้าหมายทางสังคมด้วย ? ก่อนอื่นคงต้องให้ข้อมูลเบื้องต้นว่าหนังสือเล่มนี้หนาประมาณ 250 หน้า มีอยู่ 3 ภาคที่มี 11 บทไม่รวมบทนำและบทส่งท้ายอยู่ข้างใน Yunus เขียนเรื่องนี้ร่วมกับ Karl Weber ซึ่งคงพอจะเดาได้ไม่ยากว่าคงเป็นผู้เรียบเรียงถ้อยคำอันมาจากประสบการณ์อันล้ำค่าของ Yunus ให้สละสลวยน่าอ่าน

ความน่าสนใจตั้งแต่แรกเริ่มของกลุ่มธุรกิจ Grameen คือ หลักคิดการช่วยคนจนโดยรูปแบบที่ไม่ใช่มูลนิธิหรือองค์กรไม่แสวงกำไร ผู้เขียนบอกว่ารูปแบบขององค์กรที่กล่าวมาทั้งสองล้วนไม่สามารถยืนอยู่ได้ด้วยตนเองแต่ต้องอาศัยเงินบริจาค เขาเชื่อว่าเราสามารถช่วยคนจนได้ด้วยองค์กรที่มีความเป็นธุรกิจที่สร้างรายได้เลี้ยงตัวเองได้ ความแตกต่างประการสำคัญของ Social Business กับธุรกิจทั่วไปก็คือ Social Business มีจุดประสงค์หลักที่การช่วยสังคมในขณะที่ธุรกิจทั่วไปแสวงกำไรเป็นหลัก นั่นจึงทำให้ Yunus คิด Model ที่ไม่มีการให้เงินปันผลแก่ผู้ถือหุ้นแต่จะนำส่วนกำไรไปลงทุนขยายกิจการต่อไป เขาบอกว่าการทำเช่นนี้จะตัดผู้ถือหุ้นที่แสวงกำไรออกจากวงจรธุรกิจเพื่อสังคมและเหลือไว้เฉพาะนักลงทุนที่มุ่งช่วยเหลือสังคมอย่างแท้จริง

สิ่งที่จูงใจคนเหล่านี้ให้มาลงทุนกับ Social Business มากกว่าการบริจาคเข้ามูลนิธิ คือการเห็นองค์กรได้เติบโตและเพิ่มศักยภาพความช่วยเหลือซึ่งดีกว่าการฉุดเงินช่วยเหลือแบบไม่มีวันจบ ประการต่อมาคือ Yunus เชื่อว่าด้วยความที่ Social Business ต้องแข่งขันกับธุรกิจอื่น ๆ จึงทำให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพมากกว่าองค์กรไม่แสวงกำไร Yunus ไม่เชื่อในการผสมจุดประสงค์ทางสังคมเข้ากับการทำกำไรแบบมีเงินปันผล เขาบอกว่าสุดท้ายแล้วผู้บริหารก็จะถูกบีบโดยเป้าหมายกำไรจากผู้ถือหุ้นอยู่ดีซึ่งทำให้จุดประสงค์ทางสังคมถูกตีตกขอบ เหลือไว้เพียงเป็นสัญลักษณ์แห่งภาพที่สวยงามขององค์กรมาถึงตรงนี้ผมเองยังรู้สึกสงสัยอยู่ดีว่าหลักคิดของ Yunus ค่อนข้างมีความเป็นนามธรรมอยู่สูงซึ่งคงยากที่นักธุรกิจจะคล้อยตามได้ แต่แล้วทำไมกลุ่ม Grameen ถึงได้ขยายตัวอย่างรวดเร็วจากธุรกิจสินเชื่อสู่โทรคมนาคมและอื่น ๆ อีกหลายแขนง

แล้วผมก็พบว่าจุดเด่นที่สุดของ Grameen ไม่น่าใช่หลักคิด Social Business เสียอย่างเดียว แต่กลับเป็นการทำความเข้าใจต่อพฤติกรรมผู้บริโภคและการกล้าคิดแหวกแนวต่างหากที่ทำให้ธุรกิจเพื่อสังคมของ Yunus โดดเด่นจนเป็นต้นแบบ ในธุรกิจสินเชื่อบุคคลนั้น Grameen ใช้หลักการคุมพฤติกรรมกันเองในชุมชนเป็นตัวป้องกันการจ่ายหนี้ล่าช้า การใช้การพิจารณาสินเชื่อร่วมโดยสมาชิกในชุมชนเดียวกัน 5 คนที่เป็นลูกค้ำดีของ Grameen เหมือนกันทำให้ลูกค้ำคิดหนักที่จะต้องทำให้เพื่อนบ้านเสียเครดิตต่อเมื่อตนเองไม่จ่ายซึ่งทำให้ Grameen มีหนี้เสียต่ำอย่างไม่น่าเชื่อ

ในเมื่ออ่านทะลุถึงกุญแจสู่การจ่ายหนี้อย่างมีวินัยแล้ว Grameen จึงปลดตัวเองจากพันธนาการทางความเชื่อที่ว่า เสี่ยงมากดอกเบี้ยยังต้องแพง โดยการให้ลูกค้ำซึ่งเป็นคนจนกู้ที่ดอกเบี้ยต่ำกว่าตลาดและให้ขอกทานกู้ที่ดอกเบี้ย 0% ซึ่งกุญแจคุมความเสี่ยงอีกประการคือการจำกัดวงเงินกู้ให้เหมาะสมแก่ศักยภาพผู้กู้ ซึ่งนั่นหมายความว่าเงินทุนเท่ากันแต่ Grameen จะชวยเป็นเงินกู้แต่ละก้อนที่เล็กกว่าคู่แข่งซึ่งเหมาะสมกับศักยภาพลูกหนี้และตอบโจทย์เรื่องการกระจายความเสี่ยงได้ดีกว่าอย่างเหมาะสมที่สุด และผมว่านี่เองที่น่าจะนิยามคำว่า Microcredit ได้ดีที่สุดในที่สุด อีกประการที่แสดงถึงความเข้าใจอย่างถ่องแท้ต่อชุมชนคือความจริงที่ว่า ลูกค้ำส่วนใหญ่ของ Grameen คือผู้หญิง ผมไม่แน่ใจว่า Grameen ใส่เรื่องเพศในการพิจารณาสินเชื่ออย่างไร แต่ความเข้าใจถึงธรรมชาติความรับผิดชอบของเพศแม่ที่มีต่อภาวะครอบครัวและต่อสังคมรอบตัวถือเป็นความคิดที่แหลมคมเป็นอย่างยิ่งในการเฟ้นลูกค้ำ

ต่อเมื่อเข้าใจอย่างถ่องแท้ต่อพฤติกรรมลูกค้ำซึ่งเป็นคนจนซึ่งมีอยู่จำนวนมากในบังคลาเทศแล้ว

Grameen จะทำธุรกิจอะไรก็ได้ไม่ว่ามันจะเป็นการร่วมทุนกับ Telenor ในการทำธุรกิจโทรศัพท์มือถือที่อาศัยแม่บ้านที่เป็นลูกค้าจากเงินกู้มาเป็นเสมือนพนักงานขายซึ่งถือว่าเป็นลูกค้าสู่โครงข่ายการขยายตลาดอย่างชาญฉลาด หรือการร่วมทุนกับ Danone ในการทำธุรกิจผลิตภัณฑ์จากนมที่มุ่งเน้นให้คนจนได้เข้าถึงอาหารที่มีประโยชน์ในราคาที่ย่อมเยาที่สุด ซึ่งถ้ามองในแง่ดีคงต้องบอกว่ากลุ่มธุรกิจระดับนานาชาติศรัทธาแนวทางช่วยคนจนแบบของ Grameen Business แต่ก็จะอาจจะมองได้เช่นกันว่านักลงทุนตะวันตกเหล่านั้นร่วมทุนเพราะต้องการเรียนรู้วิธีเข้าถึงลูกค้าคนจนแบบของ Grameen ซึ่งอาจพออ่านเค้ากลางได้อยู่บ้างเพราะ Yunus เองก็กล่าวหาว่ายักษ์ใหญ่โทรคมนาคมแห่งยุโรปบางเจ้ายังไม่ยอมทำตามสัญญาในการขายหุ้นคืนให้บริษัทท้องถิ่นหลังเวลาที่กำหนดไว้

แต่จะอย่างไรก็ตาม ผมสรุปเอาว่าเป็นแง่ของการอ่านพฤติกรรมผู้บริโภคและการทำการตลาดที่เป็นจุดเด่นที่สุดของ Grameen และ Yunus และต่อเมื่อมาอยู่ภายใต้ชายคาแห่งนิยามของธุรกิจเพื่อสังคม ยิ่งทำให้ Model แบบ Grameen ดูทั้งแตกต่างและน่าศรัทธา ซึ่งถือเป็นการสร้างภาพพจน์องค์กรได้แบบเหนือชั้น และหวังว่าคงจะมีการนำแนวคิดธุรกิจเพื่อสังคมมาปรับใช้ในบ้านเราเพื่อเป็นการถ่วงให้ธุรกิจทั้งหลายได้หันมาใส่ใจคนเล็กคนน้อยได้บ้าง”

ภายหลังจากที่ธุรกิจธนาคารคนจนประสบความสำเร็จจากการคิดนอกกรอบ และความปรารถนาเพื่อช่วยคนจนอย่างแท้จริง ศาสตราจารย์ยูนุสพยายามที่จะเข้าใจถึงสภาพความยากจนที่เกิดจากสังคมและเศรษฐกิจ ก่อให้เกิดเป็นบริษัทย่อยต่าง ๆ มากขึ้นเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของคนจนเหล่านี้ให้ดีขึ้น ตัวอย่างเช่น สร้างอาชีพให้แก่ผู้หญิงในสังคมโดยการเป็นคนรับโทรศัพท์ที่ Grameen Phone การเปิดโลกแห่งการสื่อสารและเปิดโลกทัศน์ของคนจนให้เห็นโลกมากยิ่งขึ้นด้วย Grameen Telecom & Communication การสร้างงานตัดเย็บและทอวัตถุดิบให้แก่ผู้คนในหลายร้อยหมู่บ้านด้วย Grameen Fisheries and Textile การพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนให้มียุทธศาสตร์ใช้จากโซล่าเซลล์ และไบโอดีเซล โดย Grameen Energy เป็นต้น (กลุ่ม The Simpsons, อ้างแล้ว:5)

ปัจจุบันธุรกิจธนาคารเพื่อคนจนของศาสตราจารย์ยูนุสประสบความสำเร็จอย่างมากในบังกลาเทศและประเทศต่าง ๆ กว่า 100 ประเทศทั่วโลก สามารถช่วยเหลือคนยากจนได้หลายร้อยล้านคน ซึ่งระบบการให้สินเชื่อเช่นนี้ถูกเรียกว่า Microcredit ซึ่งต่อมามีผู้พัฒนาแนวคิดของศาสตราจารย์ยูนุส จนเกิดเป็น Microcredit สองประเภท คือ

(1) PROVERTY-FOCUSED MICROREDIT PROGRAMS เป็นสินเชื่อสำหรับคนจนโดยเฉพาะที่เก็บดอกเบี้ยต่ำเท่าราคาตลาดหรือสูงกว่าเล็กน้อยไม่เกิน 15%

(2) PROFIT- MAXIMIZING MICROREDIT PROGRAMS เป็นสินเชื่อที่เก็บดอกเบี้ยสูงกว่าแบบที่ (1) เน้นเป็นกลุ่มคนระดับกลางถึงกลางค่อนข้าง ที่เน้นเรื่องผลประโยชน์ ส่วนแบ่งกำไรจำนวนมากที่สุดจะได้รับจากผู้ถือหุ้นและนักลงทุนมากกว่า

แต่อย่างไรก็ตามปัญหาในการทำธุรกิจแบบที่ (1) คือ เรื่องการลงทุนเพื่อจัดหาเงินสำหรับการกู้ยืม เนื่องจากการให้สินเชื่อต้องใช้เงินลงทุนสูง ทั้งยังมีความเสี่ยงเกี่ยวกับอัตราดอกเบี้ยที่ผันผวน นอกจากนี้ยังสามารถหาเงินลงทุนเพื่อการขยายกิจการได้ไม่มากเท่าที่ควร โดยหาเงินทุนได้จากแหล่งเงินทุนรายย่อยเท่านั้น (กลุ่ม The Simpsons,อ้างแล้ว:6)

บทส่งท้าย

การเงินชุมชน ถือเป็นหนึ่งในเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้คนยากจนมีโอกาสและสามารถสร้างงานสร้างอาชีพเพื่อหลุดพ้นจากความยากจนได้ แต่การนำเครื่องมือนี้ไปใช้รัฐจะต้องดำเนินด้วยความระมัดระวัง

และจริงใจต่อการแก้ไขปัญหาความยากจนอย่างแท้จริง เฉกเช่นที่ศาสตราจารย์ยูนุสได้ดำเนินการ มิใช่ดำเนินการเพื่อหวังผลทางการเมือง ความชื่นชอบในตัวบุคคล หรือการทำประชานิยมเพราะหากเป็นเช่นนั้นแล้วเงินที่นำไปให้สินเชื่อแก่คนยากจนก็จะถูกนำไปใช้จ่ายกลับไปสู่ธุรกิจของนายทุนและเหล่านักการเมืองทั้งหลาย เช่น ผู้กู้นำไปซื้อรถยนต์ จักรยานยนต์ โทรศัพท์มือถือ เครื่องใช้ไฟฟ้าภายในบ้าน ซึ่งไม่ก่อให้เกิดดอกผลใดๆ หากแต่จะพอกพูนหนี้สินคนจนให้เพิ่มมากขึ้น ดังนั้น ภาครัฐจะต้องสอนให้คนจนรู้จักการนำเงินกู้ไปลงทุน ประกอบอาชีพที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตและสภาพแวดล้อมในชุมชน ยึดมั่นในปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง กล่าวคือเป็นการเติบโตอย่างมั่นคง ซึ่งจะเป็นหนทางแก้ไขปัญหาความยากจนที่ยั่งยืน สอดคล้องกับคำกล่าวของ ศาสตราจารย์ Yunus ที่ว่า “...ความจนเป็นสิ่งที่ไม่ได้สร้างโดยคนจน แต่ถูกสร้างขึ้นโดยระบบ คนจนเป็นคนดีเท่าที่จะเป็นได้ เป็นผู้ประกอบการเท่าที่จะทำได้เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ คนจน 2 ใน 3 ของโลก ไม่สามารถเข้าถึงตลาดเงิน หรือแหล่งเงินทุนระบบของธนาคารทั่วโลก ต้องทำสัญญากู้ยืมเงิน (ตามกฎระเบียบในการปล่อยกู้ของธนาคาร) มีกำหนดวันครบชำระหนี้ และจะถูกปรับหากไม่ชำระคืนเงินกู้ สิ่งเหล่านี้ล้วนบีบบังคับผู้กู้ซึ่งเป็นคนยากจนในขณะที่ Grameen Bank มีการปล่อยกู้แก่คนยากจนอย่างยืดหยุ่นมากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้...”

**** ผู้เขียนขอขอบคุณ คุณณัฐณิชา พงษ์มงคลสาม ที่กรุณาช่วยจัดทำต้นร่างเอกสารฉบับภาษาไทยบางส่วน เอกสารอ้างอิง**

กลุ่ม The Simpsons. (2552). Book Report: Creating a world without poverty. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://fringer.org/wp-content/writings/Report-Creating.pdf/>. (ค้นเมื่อ: 6 มีนาคม 2553).

ทศพนธ์ นรทัศน์. (2545). การประเมินโครงการกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมือง: บ้านขวัญเมือง หมู่ที่ 10 ตำบล สหสัมพันธ์ อำเภอสหสัมพันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์. กาฬสินธุ์: สถาบันราชภัฏกาฬสินธุ์.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2549). พจนานุกรมชื่อภูมิศาสตร์สากล เล่ม 1 (อักษร A-L) ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน. สำนักงานคณะกรรมการกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ. (2544). คู่มือสำหรับประชาชนเพื่อเตรียมการจัดตั้งและดำเนินงานกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมือง. กรุงเทพฯ : สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี.

สำนักมาตรฐานการศึกษา. (2544). คู่มือนักศึกษาลูกสุตรประกาศนียบัตรบัณฑิตการจัดการจัดการและประเมินโครงการ. กาฬสินธุ์ : โรงพิมพ์ประสานการพิมพ์.

วิกิพีเดีย (2553). ประเทศบังกลาเทศ. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://th.wikipedia.org/wiki/ประเทศบังกลาเทศ/>. (ค้นเมื่อ: 6 มีนาคม 2553).

Unified, นามแฝง. (2552). แนะนำ/วิจารณ์หนังสือ. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://www.oknation.net/blog/BookReview/2009/01/27/entry-1/>. (ค้นเมื่อ: 6 มีนาคม 2553).

Bangkok Post. (2009). AIT launches Yunus Center, Published: 8/09/2009 at 12:00 AM, Newspaper section: Learningpost. [Online]. Available: <http://www.bangkokpost.com/life/education/23480/ait-launches-yunus-center/>. (Accessed date: March 6, 2010).

Nobelprize.org. (2006). Muhammad Yunus, The Nobel Peace Prize 2006. [Online]. Available: http://nobelprize.org/nobel_prizes/peace/laureates/2006/yunus-photo.html/. (Accessed date: March 6, 2010).

UNDP. (2009b). SUMMARY Human Development Report 2009, Overcoming barriers: Human mobility and development. New York. United Nations Development Programme.

Vpaa. (2009). INSTITUTE EDUCATION COUNCIL, 2 September 2009. [Online]. Available: <http://www.vpaa.ait.ac.th/uploads/minutes/20090910152633.pdf/>. (Accessed date: March 6, 2010).

Wikipedia. (2010a). Bangladesh. [Online]. Available: <http://en.wikipedia.org/wiki/Bangladesh/>. (Accessed date: March 6, 2010).

_____. (2010b). Grameen Bank. [Online]. Available: http://en.wikipedia.org/wiki/Grameen_Bank/. (Accessed date: March 6, 2010).

ความโกรธระยะที่ ๕ “ทำลาย”
 เป็นขั้นสุดท้าย ก่อเกิดความพยายาท
 อาฆาตจองเวร ไม่รู้จบ
 ฆ่าได้ฆ่า ทำลายได้ทำลาย
 จะสูญเสีย จะเสียหายอย่างไร ไม่นำพา

● ไอล์กรุงเทพเมืองฟ้าอมร...
 เผาแผ่นดิน ๑๙ พ.ค. ๕๓

ความโกรธ ๕ ระดับ ที่ทำลายโลก

โกโร ทุมเมธโคจโร .. ความโกรธเป็นอารมณ์
 ของคนปัญญาทราวม
 พุทธภาษิตโบราณ ตาหนิไว้เจ็บปวด แต่คน
 ทราวมอ่านแล้วก็อย่างงั้น ๆ
 โกรธไม่เห็นเสียหาย...ก้อมันทำไม่ตีนี้...ก้อเรา
 ถูกนี้...ก้อมันแกล้งเรานี้...ก้อ...ก้อ...
 ร้ายเหตุผลมาชะยาว เพื่อจะขอโกรธได้
 อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

คนจะโกรธ ย่อมชักแม่น้ำทั้ง ๕ หาเหตุผล
 สารพัด เพื่อจะได้โกรธอย่างมีเกียรติ!
 เพราะเหตุนี้ ถ้ายังเห็นโกรธเป็นความจำเป็น
 เป็นสิ่งสำคัญ
 เป็นสิ่งมีชีวิตขาดไม่ได้!
 ก็ขอให้โกรธต่อไป
 และขอให้เป็นคนทราวมต่อไป เช่นเดียวกัน!
 ในบรรดาสรรพไฟ ไฟโกรธนี้แหละยอดแห่งไฟ

เพราะจะเผาทำลายทุกอย่างให้ย่อยยับ

เริ่มจากตัวเรา พองขยายใหญ่โต สู่บ้าน
ชุมชน สังคม ประเทศ และเลยเถิดไปถึงจักรวาล!

ความโกรธเหมือนน้ำกรด ที่จะกัดกร่อน
เจ้าของชีวิตให้ตายอย่างช้า ๆ จนไปถึงตายอย่าง
เร่งรีบ !

อานุภาพแห่งความโกรธ ยิ่งใหญ่และรุนแรง
กว่า อานุภาพแห่งความรัก!

เพราะพลัดพรากจากสิ่งที่รักจึงโกรธ

เพราะประสบสิ่งที่ไม่รักจึงโกรธ

เมื่อไม่คิดจัดการกับอารมณ์ ไม่เห็นโทษภัย
ของอารมณ์

ยอมหลอเลี้ยง อุ่มชู พุ่มพัก ให้ใหญ่ขึ้น ๆ ว่า
เป็นของธรรมดา

ความโกรธ แม้จะสร้างปรากฏการณ์มากมาย
แต่ก็พร้อมจะสูญสลาย ว่างเปล่า ไร้ตัวตน

เหตุก็เพราะ สรรพสิ่ง ย่อมเข้ากฎไตรลักษณ์

“อนิจจัง” มันไม่เที่ยง โกรธวันนี้ พรุ่งนี้หาย
เรื่องเดิม ๆ เคยโกรธ แต่ต่อมาก็กลับชินชา
วางได้ด้วยเหตุนี้ โกรธจึง **“ไม่เที่ยง”**

“ทุกขัง” มันเป็นทุกข์ ทั้งเจ้าของชีวิต

ทั้งคนข้างเคียง ยิ่งโกรธยิ่งร้อนยิ่งทรมาน!

ไม่เห็นทุกข์ ย่อมไม่คิดประหาร เอามันออกไป
ไปจากจิตใจของเรา

“อนัตตา” มันไม่มีตัวตน เพราะเรื่องนี้ทำไม
เราโกรธแล้วทำไมคนอื่นไม่โกรธ?

เพราะเรื่องนี้ทำไมเราไม่โกรธ แล้วทำไม
คนอื่นโกรธ!

เพราะต่างคนต่างยึดมั่น ต่างคนต่างสร้าง
เองตามแรงยึดถือ

สิ่งมีตัวตนจริง ย่อมเกิดปรากฏการณ์กับทุก
คนเหมือน ๆ กัน ดังเช่นไฟ ใครสัมผัสสัมผัส “ร้อน”
ทุกคนไม่มียกเว้น

แหละความเป็นอนัตตา ย่อมหมายถึง เกิดได้
ก็ยอมดับได้จริง จึงเป็นความหวังของนักต่อสู้
เหนือฟ้าลิขิต!

ความเข้มข้นหรือความชั่วร้ายของความโกรธ

มีถึง ๕ ระดับ ขึ้นอยู่กับใครจะมีของเก่ามาก่อน
และใครมีความเพียรในชาตินี้

ระยะที่ ๑ “นิ่ง” โกรธอยู่ภายใน เจ็บ ๆ ไม่
แสดงออก แต่หากสังเกตก็พอจะรู้ เพียงแต่
เจ้าตัวไม่ต้องการโชว์อารมณ์ให้ใครเห็น

ระยะที่ ๒ “เคลื่อนไหว” เริ่มเอ่อล้นออกมา
มีทั้งกายบึ้งบึ้งบึ้งบึ้ง ร้องไห้ร้องไห้คร่ำครวญ

ระยะที่ ๒ ยังไม่โชว์ให้ใครเห็น

ระยะที่ ๓ “รุกราน” แสดงกิริยาทางกาย
ทางวาจา เพื่อให้ฝ่ายตรงข้ามรับรู้อารมณ์ของเรา

ระยะที่ ๔ “ประทุษร้าย” เริ่มทำร้ายฝ่ายตรง
ข้ามด้วยกาย ด้วยวลี

เพื่อให้เขาเจ็บกาย หรือเจ็บใจ

ระยะที่ ๕ “ทำลาย” โกรธระยะที่ ๕ เป็น
ขั้นสุดท้าย ก่อเกิดความพยาบาท อาฆาตจองเวร
ไม่รู้จบ

ฆ่าได้ฆ่า

ทำลายได้ทำลาย

จะสูญเสีย จะเสียหายอย่างไร ไม่นำพา

บางคนก็เป็นชั่ววูบ

บางคนก็ชั่วไม่วูบ เป็นตลอดวันตลอดคืน
ตลอดปีตลอดชาติ! ทุกลมหายใจมีแต่การแก้แค้น
ความโกรธเป็นไตรลักษณ์ ในความไม่เที่ยง
เราอาจทำให้มันเล็กลง หรือใหญ่โตมหาศาล
ก็ด้วยตัวเรา

นรก-สวรรค์ ไม่ได้อยู่ที่ไหน...อยู่ที่เรา!

ชีวิตนี้จึงเป็นเราลีขิตจริงแท้แน่นอน

จับบทความนี้โดยไม่เน้นทางออกหรือการ
เอาชนะก็จะไม่ครบรสชาติ

สูตรแห่งการเอาชนะ มี ๒ กระบวนท่า

กระบวนท่าที่ ๑ ควบคุมในอยู่ในระยะที่ ๑
ให้สำเร็จ

กระบวนท่าที่ ๒ ฝึกธรรมวิจยทุกวัน สั่งสอน
ตัวเองให้เลิกโกรธ พยายามซักแม่น้ำทั้ง ๕

กระบวนท่าเสริม การฝึกธรรมวิจยด้วยการ
เรียนสอนตัวเอง จะทำให้พลังธรรมวิจยแข็งแกร่ง
ขอให้ทุกท่านโชคดี ! **๓**

มุ่งมา แสวงหา ทางบุญ
ลอบท กุ่มเท ชีวิต
กามหลอก เล้าโลม ทางผิด
มันจืด ไม่หลง คำลวง

ภาพ hobbsontech.com

เส้นทางแสวงบุญ

(สมิทธิชาติกั)

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับที่ตโปทาราม เขตกรุง
ราชคฤห์ ในแคว้นมคธ

ครั้งนั้น พระสมิทธิเถระตื่นขึ้นในเวลาใกล้รุ่ง ไปที่ลำน้ำตโปทา
เพื่อสร่งล้างตัว เสร็จแล้วมีจิวรผืนเดียว ยืนผึ่งกายให้แห้งอยู่

ขณะนั้นเอง เทพธิดานางหนึ่ง (คือสภาวะจิตที่อ่อนไหว
ติดสุข) ซึ่งมีสีสังงดงาม ทำให้ลำน้ำตโปทาสว่างไสวไปทั่ว ได้เข้าหา
พระสมิทธิเถระ ณ ที่นั้น ด้วยความมีจิตพึงพอใจรูปโฉมพระเถระ
โดยกล่าวว่า

“ภิกษุ ท่านยังหนุ่มแน่น มีผมดำ กำลัง เจริญวัย ทั้งมีรูปร่าง น่าดู น่าเลื่อมใส ไฉน ไม่เพลิดเพลินในกาม (ความใคร่อยาก) เสียเล่า จะมีประโยชน์อะไรด้วยการบวช อย่าเว้นออกจากกาม (สุขโลภกิเลส) ที่เห็น ๆ อยู่ แล่นไปหา ทิพยกาม (สุขโลภุตรระ) เลย จงบริโภคมกามโลภีย เสียก่อนเถิด ภายหลังจึงค่อยบวชบำเพ็ญสมณธรรม (ธรรมของผู้สงฆ์บวช) ”

พระเถระได้ฟังอย่างนั้น ก็ตอบอย่างหนักแน่นมั่นคงในธรรม ด้วยเสียงกังวานแจ่มใส

“แน่ะ ! เทพธิดา กามทั้งหลายนั้น **พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า มีทุกข์มาก มีความคับแค้นมาก มีโทษอย่างยิ่ง** แต่โลกุตรธรรมนั้น บุคคลพึงเห็นได้ด้วยตนเอง สามารถปฏิบัติจนถึงผลได้ ไม่จำกัดกาล ทำทนายให้มาพิสูจนกันดี เป็นสิ่งที่ควรให้มีให้เกิดขึ้นในตน วิญญูชนยอมรู้แจ่มแจ้งอยู่

เพราะฉะนั้นเราจึงบำเพ็ญสมณธรรม ในตอนที่ยังเป็นหนุ่ม แล้วกระทำที่สุดแห่งทุกข์ให้ได้ **ด้วยเราไม่รู้เลยว่า ความตายจะมีมาถึงเราวันใดอายุนี้น้อยนัก ลั่นนั้ก**”

ได้ยินคำตอบปฏิเสธ ไม่ได้รับการต้อนรับ เทพธิดาจึงหลบหลีกไปทันที อย่างไม่สมปรารถนา

เมื่อพระสมิทธิเถระได้ไปเข้าเฝ้าพระศาสดา กราบทูลเรื่องราวนี้ให้ทรงทราบ พระศาสดาตรัสว่า

“ดูก่อนสมิทธิ มีเทพธิดาเล่าโลมเธอมิใช่ในกาลบัดนี้เท่านั้น **แม้แต่กาลก่อน ก็มีเทพธิดาเล่าโลมนักบวชผู้เป็นบัณฑิตมาแล้วเหมือนกัน**”

พระเถระทูลอาราธนา (นิมนต์) พระศาสดา จึงทรงนำเรื่องราวนี้มาตรัสเล่า

ใในอดีตกาล มีชายหนุ่มคนหนึ่งเกิดอยู่ในตระกูลพราหมณ์ เขาได้ศึกษาเล่าเรียน ศิลปศาสตร์ทุกชนิด ต่อมาบังเกิดความเบื่อหน่ายทางโลกโลภีย ปรารถนาบำเพ็ญธรรม จึงออก

บวชเป็นดาบส (นักบวชผู้บำเพ็ญตบะเพากิเลส) แล้วพากเพียรปฏิบัติ จนเกิดอภิญญา (ความรู้ยิ่งในคุณวิเศษ) และสมาบัติ (สภาวะสงบระงับกิเลสอันประณีตยิ่ง) พำนักอยู่ที่สระแห่งหนึ่งใกล้ป่าหิมพานต์ (ป่าหนาวแถบเหนือของอินเดีย)

มีอยู่วันหนึ่ง พระดาบสได้บำเพ็ญเพียรตลอดคืนยันรุ่ง พอเช้าแล้วจึงไปอาบน้ำที่สระ อาบเสร็จก็มุ่งผ้าเปลือกไม้ผืนหนึ่ง ยืนรับลมผึ่งกายให้แห้ง

ในขณะนั้น มีเทพธิดาคนหนึ่งได้มาแลเห็นรูปร่างอันงามสง่าของพระดาบสเข้า มีจิตปฏิพัทธ์รักใคร่เกิดขึ้น จึงกล่าววาทจาเล่าโลมพระดาบส

“ดูก่อนพระคุณเจ้าผู้หนุ่มแน่นท่านยัง ไม่ทันได้บริโภคมกามเลย ไยมาเที่ยวภิกษาจาร (บิณฑบาต) เสียนี้ ท่านจงมาบริโภคมกามเสียก่อนเถิด แล้วค่อยไปภิกษาจารไม่ตีหรือ อย่าให้เวลาบริโภคมกามของท่านล่วงเลยไปเสีย”

ได้ฟังคำชวนเชิญเช่นนั้น พระดาบสจึงประกาศอภัยาคัยของตนออกไป

“เรามีใจใฝ่ธรรม ยังหนุ่มจึงมาบำเพ็ญธรรม ไม่ให้เนิ่นช้า เพราะเราไม่รู้เวลาตายของตน เวลาตายยังไม่ปรากฏ **เหตุนี้เราจึงไม่บริโภคมกาม แต่มาเที่ยวภิกษาจารอยู่ เพื่อให้เวลาบำเพ็ญสมณธรรมของเรา อย่าได้ล่วงเลยไปเสีย**”

เทพธิดาได้ฟังแล้วก็ผิดหวัง จึงหายไปจากที่นั่นทันที

.....

พระศาสดาตรัสชาดกนี้จบแล้ว ทรงเฉลยว่า **“เทพธิดาในครั้งนั้น ได้มาเป็นเทพธิดาในบัดนี้ ส่วนพระดาบสได้มาเป็นเราตถาคตเอง”**

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๕ ข้อ ๔๔ อรรถกถา แปลเล่ม ๕๗ หน้า ๑๐๘)

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๓๘<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ผู้บรรลุ“ผล”แบบพุทธ ไม่ว่าจะมามี“ฉาน ๘”แล้ว จะมี“นิโรธ”สัมบูรณ์ ที่สุดถึง“สัญญาเวทยตินิโรธ”ก็ตาม จะมี“อนุพัทธวิหาร ๘”อยู่ทุกชั้นตอนก็เถอะ ก็คือผู้อยู่ในสภาพเป็น“คนต้นปกติ” หรืออยู่ในสภาพคนสามัญที่ไม่ได้หลับ แต่เป็นคนตื่นเต็มธรรมชาติๆ มีอิริยาบถ มีกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมปกติดินทั่วไ

ในฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบ จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักการเมืองที่ควรจะไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”** ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข
เป็นอันขาด

**นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

**“นักการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ นักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลกียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนัก
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขึ้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๓๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล** จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมัตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประชา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้อง**“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”**
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมัตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฏฐิ-สัมมาทิฏฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พริ้งพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา
ทิฏฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฏฐิ ๑๐”**ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฏฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกตรรกุมิ”** ได้นั้น

“มิจฉาทิฏฐิ ๑๐ และสัมมาทิฏฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. **ทานที่ให้แล้ว มีผล(อตฺถิ ทินนัง)** หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ “มิจฉาทิวฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำให้อย่าง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” อย่างไม่จริงจะเป็น “ผล” สู้ นินพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิวฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาหนักให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมนตรี เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สู้ นินพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขึ้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมัตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิสูตตร-ลักกายทิวฐิสูตตร-อตตานุทิวฐิสูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียบ

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง “อวิชา ๙” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิ” (มิจฉาทิวฐิ) แค่ว่าเรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม ความเป็น “อาริยะ” จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น “โลกุตระสังข” จึงจะเป็นมรรคผลของศาสนาพุทธ ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่ถึงพร้อมด้วย วิชชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้นัยสำคัญอย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจนัยแฝง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณได้ตั้งโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า **“มรรคองค์ ๘”** ปฏิบัติอย่างไร และมื่ออะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น..**คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”**

[ผู้ที่เห็น“พุทธ”นี้ คือ“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักแจ้งในธรรม อันเป็นอุดมบรมสัจธรรมของตน” เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ”(อุดตริมนุสสรธรรม)นั้นๆจริง]

แต่คนที่มีการมีแค่“บัวในน้ำ”(เนยยะ)นี้ต้องปฏิบัติไปตามขั้นตามลำดับ“ไตรสิกขา” อันเป็นหลักการศึกษาของพุทธ จึงจะ**“บรรลุมรรคผลเป็นขั้นๆไป”**ตรงตามพระอนุสาสน์

ดังนั้น ผู้แค่ฟังธรรมก็บรรลุธรรมได้ หรือใช้แค่“ปัญญา”ก็บรรลุได้ ไม่ต้องปฏิบัติศีล-สมาธิ-ปัญญานั้นจึงไม่ใช่เรื่องสามัญทั่วไป ที่ใครๆก็จะเป็นเช่นนั้นได้ เว้นแต่ผู้ที่มีบารมีถึงขั้น“อุคฆติตัญญู”(บัวพ้นน้ำ)หรืออย่างน้อยก็“วิปัญจิตัญญู”(บัวปร่มน้ำ) ซึ่งเป็นคนพิเศษส่วนน้อยเท่านั้น

คนส่วนใหญ่ทั่วไปที่ไม่มีการมีเป็นพลวบ้างสั่งสมมาแต่ในชาติก่อนอย่างเพียงพอจริง จะไม่สามารถบรรลุธรรมได้จากแค่ฟังธรรม หรือแค่ใช้“ปัญญา”ขบคิดเท่านั้นเด็ดขาด

นี่คือ ประเด็นสำคัญประเด็นหนึ่ง

ความหลงผิด(มิจฉาทิฐิ)นัยเช่นนี้เอง ที่ทำให้ชาวมหายานพุ่งชนด้วยการปรุงแต่งความคิดผิดบานปลาย

ออกไปเป็นนินาย เกิดอาจารย์วาท มีผู้ชาญฉลาดเป็นเจ้าของตำรับมากมายและเยอะ จนกลายเป็นนิกายพิสดาร หลากหลาย ก็เหมือนหนังสือสารพัดเรื่องที่เกิดขึ้นมาจากนักปรุงแต่ง สร้างนัจจะ-คิตะ-วาทิตะมาให้ดูกัน เกิดสำนักจอมยุทธ์ที่มีสารพัดวิชา-มีเคล็ดวิชาที่อภิมหาพิลึก ก็ถือแปลกประหลาดมากมาย ซึ่งล้วนแล้วแต่เพื่อเกินออกนอกกรีฑของพุทธไปไกลสุดกู่ หลายนิกายไม่มีทางกลับ **ล้วนหลงใน“ผลของตน”ไปคนละอย่าง อันไม่ใช่“นิพพานของพุทธ”เลย แต่หลงว่า“นิพพาน”(นิพพานแท้)**

อีกประเด็นหนึ่ง ก็คือ มันเป็นพระบุญญาธิการของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ เมื่อจะสร้างศาสนาต้องครบพร้อมด้วยพระบารมีอย่างเพียงพอ ซึ่งมีองค์ประกอบมากมายหลายอย่าง องค์ประกอบหนึ่งนั้น ก็คือ ต้องมีบิรวาร มีสาวก สามัญมากเพียงพอ และมีมหาสาวกผู้ฉลาดผู้สามารถ สมบูรณ์ไปด้วยฤทธาานุภาพมาก ที่ได้ร่วมสั่งสมบารมี-ได้ร่วมประกอบบุญบารมีอันเป็นกิจกรรมที่ประเสริฐร่วมกับพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ไม่รู้จักชาติต่อที่ชาติ นานนับเป็นกัปป์ไม่รู้กี่กัปป์ แต่ละสาวก-แต่ละพระมหาสาวกก็ต้องมีบารมีของตนๆเพียงพอ ที่จะได้เกิดมาเป็นพระสาวก และพระมหาสาวกร่วมสร้างศาสนาพุทธในยุคพระพุทธเจ้า

ซึ่งสาวกที่ดี มหาสาวกที่ดี ดังกล่าวนั้นต่างก็ล้วนเป็นอุคฆติตัญญูบุคคล และวิปัญจิตัญญูบุคคลทั้งสิ้น ที่จะต้องเป็นผู้บรรลุธรรมเร็วบังเกิดขึ้นมารวมเป็นมวลที่มากพอจึงจะร่วมกันสร้างศาสนาได้ทันกาล ไม่เช่นนั้นจะไม่มีประสิทธิภาพอย่างสามารถ พอที่จะมีฤทธาานุภาพทำให้ศาสนาเกิดสำเร็จได้ เพราะศาสนาพุทธเป็น“อเทวนิยม”ซึ่งเป็นศาสนาที่“ทวนกระแส”(ปฏิโลตัง)กับบรรดาศาสนาอื่นๆมากมายและล้วนเป็น“เทวนิยม” เป็นศาสนาใหญ่ๆเกิดมาเก่าก่อน หลากหลาย อีกทั้งต่างก็เป็นปีกแผ่นแข็งแรงมั่นคงทั้งนั้น

หากไม่มีองค์ประกอบส่วนดังกล่าวนี้ในการสร้างศาสนาพุทธ พุทธศาสนาที่จะไม่สามารถก่อเกิดเป็นศาสนาใหม่ขึ้นมารุ่งเรืองได้อย่างสง่างามแข็งแรง และยืนยาวอยู่ยาวนานเป็นอันชาติ(มีลัทธิตกมากมายหลายลัทธิตที่พยายามจะตั้งตัวให้เป็นศาสนา แต่ตั้งไม่ได้ หรือแม้ได้ ก็ไม่สง่างามไม่เป็นปีกแผ่นแข็งแรง หรือไม่ยืนยาวอยู่ยาวนาน)

เพราะฉะนั้นอุคชติตัญญุบุคคลและวิบัญญัติัญญุบุคคล ทั้งหลาย ที่เกิดมาเพื่อเป็นองค์ประกอบสำคัญช่วยสร้าง พุทธศาสนานี้ จึงไม่ใช่คนสามัญทั่วไป ที่มีบารมีแค่“เนยย บุคคล” และไม่ใช่เรื่องสามัญในยุคนั้นๆไปอีกด้วย

ผู้ที่ไม่วิรู้อินโทยดั่งว่านี้ ย่อมจะเข้าใจเพี้ยนไปได้ แน่นนอน อย่างที่ได้เข้าใจผิดเพี้ยนไป ดั่งเช่น“นิกายฉาน” เข้าใจกันอยู่นั้นแหละ ไม่แปลกอะไรหรอก

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ก็มีใช้ว่าในยุคอื่นๆที่ไม่ใช่พุทธสมัย จะไม่มีคนที่เป็นอุคชติตัญญุบุคคล-วิบัญญัติัญญุบุคคล ก็ มีได้ ดั่งนั้น หากคุณมั่นใจว่า คุณเป็นอุคชติตัญญุหรือเป็น วิบัญญัติัญญุ ก็ปฏิบัติตามวิธี“นิกายฉาน-นิกายยนตรสวั ให้เร็ว”นั้นต่อไปเถิด

แต่ถ้าคุณทั้งซบทั้งคิด ทั้งพยายามใช้บัญญัติศึกษาไป นาน-ๆ-ๆ ก็ยังไม่บรรลุสักที คุณก็คงไม่ใช่อุคชติตัญญุ หรือวิบัญญัติัญญุแน่ ทว่าเมื่อศึกษามากซบคิดผกผันมาก คุณก็จะเป็นผู้รู้มาก เพราะได้สั่งสมความรู้ทางสุดมยปัญญา กับจินตตามยปัญญา มาก ก็เลยได้เป็นอาจารย์ ดีไม่ดี..ผู้คน จะหลงยกให้คุณเป็นปราชญ์ หรือหลงตัวเองว่าบรรลุ ปานนั้น ที่เดียว ซึ่งเป็นได้ และมีอยู่ในโลกทุกยุคทุกสมัย ไม่น้อยด้วย

คนเช่นนี้ชื่อว่า **“ปทปรมบุคคล”**(บัวใต้ต้ม) ที่พระพุทธเจ้า ตรัสว่า ได้แก่ **“ผู้รู้พุทธพจน์มาก ทรงจำพุทธพจน์ได้มาก กล่าวพุทธพจน์อยู่มาก สอนอยู่มาก แต่ไม่ได้บรรลุธรรมในชาตินั้น”** และท่านผู้รู้นิดนี้ครูบาอาจารย์เช่นนี้แหละที่ใช้ ความคิดความเห็นทางตรรกะของตน ซึ่งซบคิดเข้าก็เป็นเหตุ เป็นผล ตามที่ตนคิดตนเดาเอา คาคคเนเอา อนุมาณเอา แล้วนำมาสาธยาย นำมาสอน มาอธิบาย มาเผยแพร่ จึง เกิดความผิดเพี้ยนออกนอกสัจจะไปเรื่อย บานปลายออกไปๆๆๆ พุทธฝ่ายอาจารย์วาทเกิดกรณีดังกล่าวนี้ให้เห็น อย่างมากมายตามที่เป็นอยู่จริง ถึงแม้ฝ่ายเถรวาทก็เถอะ ก็ มีความเสื่อมตามนัยนี้ ถึงวันนี้จึงเสื่อมไปอย่างที่เป็นอยู่ใน ทุกวันนี้ **มีแต่ผู้รู้ มีแต่ปราชญ์เต็มไปหมด แต่ไม่มีผู้บรรลุ ธรรม มีแต่ผู้หลงว่าตนบรรลุ กับผู้ไม่กล้ารับรองตนเอง ว่าตนบรรลุ** ซึ่งมีเต็มอยู่ในความเป็นครูบาอาจารย์ทาง ศาสนาพุทธ เพราะ**“ไม่รู้แจ้งเห็นจริงเป็นวิทยาศาสตร์ทาง จิต”**ด้วยญาณทัสสนะวิเศษหรือวิปัสสนาญาณ หรือด้วย

วิชา ๘ ตาม**วิชชาธรรมา**ของพระพุทธเจ้า แต่ขยันสาธยาย เผยแพร่พุทธธรรมไปตามภูมิที่ตนไม่บรรลุหรือบรรลุผิดๆ ที่ตนหลงเชื่อของตนนั้นแหละ อยู่เต็มบ้านเต็มเมือง ศาสนา พุทธไม่เสื่อมเมื่อนี้ ก็ไม่สามารถเสื่อมเมื่อไหนได้อีกแล้ว

ขอแถมอะไรอีกนิดเถอะ แม้ว่าอุคชติตัญญุบุคคล- วิบัญญัติัญญุบุคคลจะมีในกาละใดก็ได้ แต่สมัยนี้ไม่ใช่กาละ จะต้องมียุคชติตัญญุบุคคล-วิบัญญัติัญญุบุคคล ที่มีบารมี พิเศษดั่งพระสาวกและพระมหาสาวกผู้บรรลุเร็วไวทั้งมีฤทธิ์ มากและทั้งมีฤทธิ์น้อยหลากหลายเกิดมารวมตัวกันหนึ่งแรง หนึ่งบารมีพร้อมที่ช่วยพระพุทธเจ้า ซึ่งต้องมีมากพอ ถึงจะมีฤทธาานุภาพพอเพียงที่จะร่วมช่วยพระพุทธองค์สร้าง ศาสนาสำเร็จอย่างทันกาล อันเป็นเรื่องพิเศษตามพุทธวิสัย มีเฉพาะพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ เป็นอินโทยหนึ่งของพุทธ

แต่ในยุคปัจจุบันนี้ เป็นกาละที่มีพุทธศาสนาอยู่แล้ว ไม่ใช่กาละจำเป็นที่จะต้องช่วยพระพุทธเจ้าสร้างศาสนาเลย ผ่านพุทธกาลมานานแล้วด้วย ฉะนั้นผู้ที่เกิดในกาละนี้จึง ไม่ใช่ผู้เป็นพระสาวกหรือพระมหาสาวกที่มีบารมีดั่งเดียวกับพระสาวกและพระมหาสาวกในพุทธสมัย แถมเป็นยุคที่ ศาสนาพุทธอ่อนล้าเสื่อมถอยไปมากอีกด้วย ซึ่งเป็นคนละ กาละ เป็นคนละองค์ประกอบของเหตุปัจจัยแห่งสังฆธรรม ดั่งนั้นจะมีก็แต่อุคชติตัญญุบุคคล-วิบัญญัติัญญุบุคคลที่มี บารมีเฉพาะตัวเท่านั้น ย่อมแคบและไม่สูงส่งเท่าผู้มีบารมี ถึงขั้นทั้งมีบารมีส่วนตัวและทั้งมีบารมีที่อยู่ในชั้นของผู้ช่วย พระพุทธเจ้าสร้างศาสนาขึ้นมาให้แก่โลกแน่นอน

จึงอย่าหลงเข้าใจง่ายๆว่า เราจะเป็นเหมือนพระสาวก และพระมหาสาวกในพุทธสมัย บารมีไม่เหมือนกัน และบารมี ไม่เท่ากันแน่ เว้นไว้แต่คุณจะไม่เชื่อเรื่องบารมีหรือไม่เข้าใจ รายละเอียดของความเป็นบารมีตามที่อาตมาอธิบายคร่าวๆนี้

นอกจากประเด็นดังกล่าวมาแล้ว อุคชติตัญญุบุคคล -วิบัญญัติัญญุบุคคลที่อุบัติขึ้นมาในยุคทุกวันนี้ก็จะมิที่เป็น พระโพธิสัตว์ผู้เกิดมาบำเพ็ญบารมีของแต่ละท่านไปตาม ฐานะฐานะ อันเป็นสัมภารวิบากของตนๆแต่ละท่าน ซึ่ง ก็เป็นอินโทยอีกเรื่องหนึ่งเหมือนกัน

พระโพธิสัตว์ก็บำเพ็ญของท่านไป และได้ช่วยสืบทอด พุทธศาสนาไปด้วย โลกมีผลพลอยได้ไปด้วย พระโพธิสัตว์

ท่านยังไม่ใช้เจ้าของศาสนา ไม่ใช่ผู้สร้างศาสนา เป็นเพียงผู้รื้อขนสัตรีสืบสานศาสนาพุทธให้ยืนยาวต่อไปอีกเท่านั้น

เพราะฉะนั้น ความหลงผิดตามนัยสำคัญที่ได้สาธยายมาพอสมควรนี้ของ“นิกายฉาน” ที่เขาเอาแต่“ปัญญา”โดยไม่ปฏิบัติครบครันเป็นลำดับตามไตรสิกขา จึงไม่เป็นไปไม่ได้ไม่อาจจะบรรลุพุทธธรรม แต่ชวานิกายฉานก็อาจจะบรรลุแบบของเขา ตามทฤษฎีที่นิกายฉานเชื่อถือ ทว่ายังมีจิตวิญญู

แถมทำลายศาสนาพุทธอีกด้วย เพราะมันเข้าใจผิดเป็นมิจฉาทิฏฐิแล้วก็พากันไปเสียเวลางมายอยู่กับสิ่งที่เป็นไปได้ เผยแพร่สิ่งที่มิจฉาทิฏฐิให้แก่ศาสนาต่อไปอีก ดังที่เห็นๆ เป็นๆ กันอยู่ได้งๆ ตามที่กำลังพูดถึงกันอยู่หลังๆ นี้

การหลงผิดไปนี้จึงพากันสูญเสียเปล่า คุณอาจจะได้รับความยอมรับนับถือจากผู้ไม่มีภูมิรู้เท่าทัน หรืออาจจะได้ลาภยศสรรเสริญสักการะจากเรื่องผิดๆ นี้ แต่การทำให้คนหลงสักการะนับถือมิจฉาทิฏฐิ มันเป็นบาปโดยสังจะ มันเป็นหนักกรรมอีกด้วย เป็นบาปซ้ำบาปซ้อนยิ่งๆ ขึ้น

มิจฉาทิฏฐิของสายมหายานแบบนี้ได้แพร่เข้ามาในสายเถรวาททุกวันนี้ไม่น้อย และได้แตกเผ่าขยายพันธุ์ออกไปเปลี่ยนแปลงความรู้ความคิดพิสดารเพิ่มขึ้น มีอยู่ในชาวพุทธไทยปัจจุบันและชื่นชมว่าเป็น“ปัญญา” แล้วหลงนับถือกัน ซึ่งมีมากแพร่หลายอยู่ในชาวพุทธผู้มีจริตไปทางปัญญา มากกว่าผู้หลงผิดมีจริตไปทางศรัทธาที่ออกไปปฏิบัติในป่า-เขา-ถ้ำด้วยซ้ำ และขยายเป็นศาสตร์พากันนิยมศึกษาประพฤติดูอยู่ในวงการพุทธศาสนา เป็นถึงขั้นสถาบันก็มีแพร่ไปถึงต่างชาติต่างประเทศทีเดียว

สาย“ปัญญา”แบบดั่งว่านี้ ยิ่งไม่รู้จัก“นิโรธสมบัติ” อย่างเป็นสภาวะกันยิ่งๆ ขึ้น ได้แต่เอาได้แต่อนุมาณเอาไปตามประสา จึงมากไปด้วยกามสุขัลลิกะ และยังเติมไปด้วยอัตตาที่เป็นโอฬาริอัตตา กับอรุปัตตา แม้จะไม่หลงสร้างมโนมยอัตตาทันอย่างพิสดารเหมือนสายศรัทธา แต่ก็หลงมโนมยอัตตาลึกลับๆ ขึ้นเรื่อยๆ

เพราะจะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัตถุเวทิตินิโรธ”ที่แท้ของพุทธได้เลยเด็ดขาด หรือแม้แต่“นิโรธสมบัติ”แบบฤๅษีดาบสก็ไม่ค่อยได้สัมผัสสภาวะจริงกันสักเท่าไร ยิ่งเป็น“นิโรธสมบัติ”แบบพุทธ ก็ไม่ต้องกล่าวถึง ไม่รู้สัจภาวะแน่

แม้จะไม่รู้สัจภาวะแท้ แต่สาย“ปัญญา”แบบดั่งว่านี้ ยังต่างขมิ้มมันช่วยกันแปลความหมายของ“มิจฉาทิฏฐิ”ที่ตนเองหลงนั้นแหละ ขยาย“สิ่งที่ตนหลงผิด”สู่กันฟังตามที่ตนคิดตนคาดว่า“จะถูกต้อง”เผยแพร่ออกไปสู่สังคมให้หลงผิดตามมากขึ้นๆ แล้วถ่ายทอดเล่าเรียนยึดถือตามๆ กันมากระทั่งถึงทุกวันนี้ ความผิดเพี้ยนจึงได้บานปลายออกไปมากมาย

เกรงใจมากจริงๆ ที่เอาตามได้สาธยายความจริงในเชิงลบที่เกิดขึ้นในวงการพุทธดั่งที่ว่านี้ แต่ก็ต้องขอภัยเถิดที่ต้องอธิบายบ้างเพื่อความชัดเจนของการศึกษา

เอาละ เอาตามาแหวออกมาจากเรื่อง“ฉาน-นิโรธ”ที่กำลังบรรยายต่อเนื่องอยู่นั้น เพื่อชี้แจง“มิจฉาทิฏฐิ”อีกแบบหนึ่ง พอสมควรแล้ว ก็ขอกลับมาเข้าเรื่องข้ออธิบายอยู่ “นิโรธสมบัติ”ของพระพุทธเจ้า นั้น แตกต่างจาก “นิโรธสมบัติ”ของฤๅษีดาบสเก่าแก่อย่างมีนัยสำคัญมาก

“นิโรธสมบัติ”ของฤๅษีดาบส คือ การฝึกฝนสั่งสม “ความดับจิตไปทั้งจิต” ให้จิตของตนไม่รับรู้อะไรเลย ไม่มีทั้ง“สัญญา”(ความกำหนดรู้,ความจำได้) ไม่มีทั้ง“เวทนา”(อารมณ์, ความรู้สึก) ดับหนึ่ง หยุดพักการทำงานรับรู้ทั้งภายนอกภายใน กลายเป็นคน“ดับสนิท”ซึ่งยิ่งกว่า“หลับสนิท”อยู่ในภวังค์

ขยายความชัดๆ อีกที “นิโรธสมบัติ”แบบเก่าแก่มี่มาแต่ดึกดำบรรพ์ ฤๅษีดาบสนักพรตนักบวช นักปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ที่นักทำ“สมาธิ”ทั่วไปเข้าใจกัน แม้ในทุกวันนี้ก็ยังเข้าใจกันอยู่อย่างที่ว่านี้ คือ เข้าใจกันว่า เป็น การปฏิบัติจนสามารถทำ“ความดับ”ในฉานแบบนั่งหลับตาสะกดจิตเข้าไปอยู่ในภวังค์ ซึ่งเป็น“การดับ”ที่หมายถึง “จิตดับไม่ทำงานรับรู้หรือไม่รู้สึกใดๆเลย”ทั้งภายนอกภายใน “จิตดับ”นี้ไม่ใช่คนตายที่“ขาดใจตาย”นะ เหมือนคนสลบสนิทไม่มีนิมิต หรือหลับสนิทไม่มีการฝันใดๆ

“สมบัติ”หมายถึง ขั้นตอนของการปฏิบัติให้“ภาวะทางใจเข้าสู่”ผลตามที่ตนศึกษาและเข้าใจนั้นๆ ขณะใดเข้าสู่สภาวะใดได้ก็บรรลุ“ผล”นั้น เรียกว่า “ผลสมบัติ” “ผลสมบัติ”ต่างๆ ได้แก่ “ฉานสมบัติ” “นิโรธสมบัติ” “อนุพัทพวิหารสมบัติ”

“ฉานสมบัติ” ก็คือ ปฏิบัติเข้าสู่“ความเป็นผล” ชนิดหนึ่งที่เรียกว่า “ฉาน” แบบฤๅษีหรือแบบพุทธที่มีจิต

ทฤษฎีก็อธิบายไปแบบทฤษฎี ส่วนแบบพุทธที่สัมมาทฤษฎีก็จะอธิบายไปอีกแบบหนึ่ง มีนัยสำคัญต่างกัน

“นิโรธสมาบัติ” ก็คือ ปฏิบัติเข้าสู่“ความเป็นผล” อีกชนิดหนึ่งเรียกว่า “นิโรธ” แบบทฤษฎีหรือแบบพุทธที่มีจิตทฤษฎีก็อธิบายไปแบบทฤษฎี แบบพุทธที่สัมมาทฤษฎีก็อธิบายไปอีกแบบหนึ่ง มีนัยสำคัญต่างกัน เช่นกัน

ถ้าเป็น“ฉาน” เป็น“นิโรธ”แบบเก่าหรือแบบทฤษฎีคาบส นักพรตนักบวช นักปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ที่นักทำ“สมาธิ” ทั่วไปเข้าใจกันนั้น ก็จะอธิบายจำกัดความแตกต่างกันไปหลากหลายนัย ไม่แน่นอน ดีไม่ดีอธิบายกันไปฟังแล้วสับสน

แม้แต่“อนุปพิหารสมาบัติ” ก็อธิบายเหมือนกัน คือ ปฏิบัติเข้าสู่“ความเป็นผล”ที่เรียกว่า “ฉาน”ไปตามลำดับ จาก“รูปฉาน ๔”แล้วก็ เป็น“อรูปฉาน ๔” จนถึงที่สุดเป็น “นิโรธ”(สัญญาเวทิตนิโรธ) รวมเป็น“อนุปพิหารสมาบัติ ๘”

แต่แบบพุทธสัมมาทฤษฎีและที่ไม่ใช่แบบพุทธหรือที่เป็นแบบพุทธมิจจาทฤษฎีก็จะแตกต่างกันแน่นอน

มาอธิบายรายละเอียดกันดูซิ

“ฉาน”หมายความว่า ปฏิบัติจนสามารถทำให้ใจในขณะนั้น “ไม่มีกิเลสนิวรณ์ ๕” สำเร็จ แม้จะทำได้ชั่วขณะ หรือจะต้องใช้กำลังใดกดขี่ข่มไว้อย่างอดทนหนักหนาลำบากอยู่ในขณะนั้นก็ตาม(เช่น“ฉาน ๑ เป็นต้น) ถ้าสามารถทำให้“ใจ” ขณะนั้นไม่มีอาการของ“กิเลสนิวรณ์”ได้ ก็เรียกว่า กำลังเป็น “ฉาน” ขณะที่เป็น“ฉาน” อยู่ก็เรียกว่า “เข้าฉานสมาบัติ”

“ความเป็นฉาน”นั้น ไม่ว่าจะ เป็น“ฉานแบบทฤษฎี” หรือ“ฉานแบบพุทธ”ก็ตาม “ความเป็นฉาน”หมายเอา ภาวะ “ในใจขณะนั้นไม่มีกิเลสนิวรณ์ ๕” ด้วยกันทั้งคู่ เว้นแต่ว่าคนที่“มิจจาทฤษฎี”ก็จะเข้าใจ“ความเป็นฉาน”ต่างไปจากเป้าหมาย

ที่สำคัญนั้น “ความเป็นฉาน”แบบทฤษฎีหรือแบบทั่วไปนั้น ต่างกันกับ “ความเป็นฉาน”แบบพุทธอย่างมีนัยสำคัญของทฤษฎีหรือวิถีกำจัด ซึ่งเป็นคนละอย่าง

ดังนั้น“ผล”ที่ได้ “กิเลสที่ลดไป-ที่ล้นไป”จึงต่างกัน และ“ความจริงความแน่นแท้”ก็ต่างกัน “ความถาวรยั่งยืน”ก็ต่างกัน ซึ่งผู้บรรลุจะมี“คุณสมบัติ”ที่มี“ความบริบูรณ์”(ปริบูรณ์) มี“ความสมบูรณ์”(absolute) ต่างกันอย่างรู้ได้ เห็นได้ชัดเจน และพิสูจน์ได้เป็นวิทยาศาสตร์ที่เดียว

โดยเฉพาะการบรรลุ“ผล”ไม่ว่าจะเป็น“ฉาน”ก็ดี เป็น“นิโรธ”ก็ดี แม้แต่เป็น“อนุปพิหาร ๘”ก็ตาม คนผู้บรรลุ“ผล”แบบทฤษฎีหรือแบบทั่วไปจะอยู่ในสภาพเหมือน“คนหลับ”หรืออยู่ในภวังค์ คือ ผู้บรรลุผลนั้นๆ จะอยู่ในสภาพคนจมดิ่งอยู่แต่ในภายใน จะไม่สามารถออกมารับรู้ภายนอกใจ หรือไม่ออกมารับรู้อะไรกับภาวะของทวาร ๕ ภายนอกเลย นี่ก็คือ “มิจจผล”(มีใช่แบบพุทธ)

ส่วนผู้บรรลุ“ผล”แบบพุทธ ไม่ว่าจะ มี“ฉาน ๔”แล้ว จะมี“นิโรธ”สัมบูรณ์ ที่สุดถึง“สัญญาเวทิตนิโรธ”ก็ตาม จะมี“อนุปพิหาร ๘”อยู่ทุกขั้นตอนก็เถอะ ก็คือผู้อยู่ในสภาพ เป็น“คนตื่นปกติ”หรืออยู่ในสภาพคนสามัญที่ไม่ได้หลับ แต่เป็นคนตื่นเต็มธรรมดาๆ มีอิริยาบถ มีกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมปกติคนทั่วไป สามารถรับรู้ภายนอกกับทุกสิ่งที่สัมผัสในปัจจุบันนั้นอยู่ตลอดเวลา และสามารถรู้ภายในใจได้อย่างพิเศษกว่าคนที่ไม่มี“ฉาน” ไม่มี“นิโรธ” ไม่มี“อนุปพิหาร”ด้วยซ้ำ ผู้บรรลุผลนั้นๆไม่ได้อยู่ในสภาพคนจมดิ่งอยู่แต่ในภายในเลย เพราะได้ปฏิบัติจนเกิด “ขวนจิต”(จิตที่แว่ว) เกิด“มุกฤต”(จิตหัวอ่อนที่มีปฏิภาณความรู้และความเข้าใจที่เร็วไว) เป็นต้น ซึ่งเป็นคุณวิเศษ(อุตตรนิมุตตธรรม)ที่สามารถยิ่งเหนือกว่าคนสามัญจะเป็นได้ทำได้

อธิบายให้ง่ายๆขึ้น เช่น ผู้บรรลุ“ฉานแบบพุทธ”ก็ดี แม้แต่บรรลุ“นิโรธแบบพุทธ”ก็ตาม ที่หมายความว่า “นิพพาน”อันหมายถึง “ผู้มีความดับสนิท”นี้แหละ ผู้บรรลุฉานบรรลุนิโรธนั้นก็ยังเป็นคนที่ มีสภาพคนตื่นเต็มปกติสามัญเหมือนคนทั่วไปทั้งหลายที่เขาตื่นอยู่มีชีวิตประจำวันนั้นเอง แต่ภายใน“จิต”ของผู้บรรลุ“ความเป็นฉาน-ความเป็นนิโรธหรือนิพพานแบบพุทธ”แล้วสัมบูรณ์ จะ “มีฉาน-มีนิโรธ”อยู่ในภายในจิตของผู้บรรลุนั้นถาวรด้วยตลอดเวลา ทั้งหลับทั้งตื่น ทั้งยืนทั้งนั่ง ทั้งเป็นอยู่ทุกอิริยาบถ ไม่ต้องไปทำ“ฉาน”เอาอีก ไม่ต้องไปนั่งเข้าสมาธิแล้ว“ดับ”จนเป็น“นิโรธ”ให้เกิดในใจอีกแล้ว ไม่ว่าจะสมาธิ หรือฉานหรือนิโรธแบบพุทธนั้นผู้ได้แล้วได้เลย จะเป็นแล้วสัมบูรณ์แล้ว ก็จะเป็นเช่นนั้นเอง”(ตถตา)โดยเราไม่ต้องทำอีก และไม่มีใครเป็นผู้ทำให้เป็นอีก หากเป็นแล้วจบกิจแล้วก็จะเป็นอยู่เป็นนั้นๆเอง”(ตถตา)อย่างยั่งยืนเป็นเช่นนั้น คงสภาพของ

“มาน”ของ“นิโรธ”ตามที่เป็นได้แล้วอยู่เช่นนั้นตลอดกาล
ซึ่งคำว่า “นิโรธสมาบัติ”ก็คือ“การเข้านิโรธสมาบัติ”
ทั้งในแบบอื่นๆทั้งแบบพุทฺธ ต่างหมายความว่า การปฏิบัติ
เข้าสู่“ความเป็นนิโรธ” หรือเข้าสู่“ความดับ” ทั้งนี้

คำว่า “สมาบัติ”แปลว่า การเข้าถึง ดังนั้น ผลสมาบัติ
ก็แปลว่าการเข้าถึงผล

มานสมาบัติ ก็คือ ผลระดับหนึ่ง ได้แก่ การปฏิบัติ
จนจิตสามารถเข้าถึงผล“ไม่มีนิเวรณ ๕”ได้ ไม่ว่าจะป็น
รูปมาน ๔ และอรูปมาน ๔ เมื่อเข้าถึง“มาน”ใด ก็คือ
“ผลสมาบัติ”ในมานนั้น

นิโรธสมาบัติก็คือ ผลอีกระดับหนึ่ง ได้แก่ การปฏิบัติ
จนจิตสามารถเข้าถึงผลชั้น“ความดับ”สำเร็จ ทั้งแบบพุทฺธ
ทั้งแบบที่ไม่ใช่พุทฺธล้วนมีความหมายว่า การปฏิบัติเข้าสู่
“ความเป็นนิโรธ” หรือการปฏิบัติเข้าสู่“ความดับ” แต่
นิโรธแบบพุทฺธก็“ผลสมาบัติ”อย่างหนึ่ง นิโรธที่ไม่ใช่พุทฺธ
ก็“ผลสมาบัติ”อีกแบบหนึ่ง ซึ่งต่างกันอย่งมีนัยสำคัญ

คำว่า “นิโรธ”แปลว่า “ความดับ,ความหมด ลิ่น”
ดังนั้น “นิโรธ”ของพุทฺธ จึงต้องแมนต้องคมต้องชัด
ว่า ต้อง“ดับเฉพาะกิเลสนิเวรณ ๕”ให้ถูกให้ตรง“ตัวตนของ
กิเลส” ซึ่งเรียกเป็นศัพท์ว่า“อตฺตา” และศัพท์แต่ละฐานะ
ว่า “สักกายะ”บ้าง “อาสวะ”บ้าง

สำหรับ “นิโรธ”ที่เป็นแบบไม่ใช่พุทฺธหรือเป็นพุทฺธ
แต่มีจิตภิกฺขุ ก็จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”(ไม่มี
“วิปัสสนาญาณ”เป็นต้น หรือไม่มี“วิชา ๘”) แม้จะ“รู้”ก็“รู้”อย่าง
คาดคะเน หรืออนุมาน “รู้”อย่างไม่จับมั่นคั่นตาย ไม่รู้จัก
รู้แจ้งเห็นจริง เนื่องจากไม่รู้แมนไม่คมไม่ชัดใน“ตัวตนของ
กิเลส”(นามกาย) ไม่มี“นามรูปปริจเฉทญาณ” ไม่มี“ปัจฉย
ปริคคหญาณ” เป็นต้น หรือไม่มี“ญาณ ๑๖”อย่างแท้จริง

เพราะ“นิโรธ”แบบนี้ส่วนใหญ่่นั้น ทางปฏิบัติ(มรรค)
จะปฏิบัติด้วยวิธีเพ่งกสิณสะกดจิตหลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์
ซึ่งไม่ใช่การปฏิบัติแบบ“ไตรสิกขา”ชนิดที่เป็น“องค์รวม”
(holistic)แบบพุทฺธ แล้ว“อธิบัญญัติสิกขา”จึงจะเจริญเป็น
“วิชา ๘ หรือญาณ ๑๖” อย่างเป็นวิทยาศาสตร์

เพราะ“นิโรธ”แบบนี้ส่วนใหญ่่นั้นไม่ได้ปฏิบัติแบบ
ลึมตา“จิตขั้นรับวิถี” มีทวาร ๖ “สัมผัส”ทางตา-หู-จมูก-ลิ้น-

กาย-ใจครบครัน ในชีวิตสามัญประจำวันปกติ โดยการสร้าง
“ญาณ”เพื่อสัมผัส“ของจริง”(ภาวสังข)รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต-
เจตสิก-รูป-นิพพาน” ด้วย“สติปัญญา ๔ -โพชฌงค์ ๗” จึง
ไม่เกิด“วิชา ๘ หรือญาณ ๑๖”

ที่
นี่ก็เป็นปัญหาของคุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่
ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และได้ตอบไป
แล้วว่า

- ๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
- ๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
- ๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต
วิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อวิชา
หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ
ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑
ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชา

“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล
จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้
คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถาม
เต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็น
อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา
สร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอด
ประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร
กันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา
อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น
เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะ
เห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ
“พีชะ”เกี่ยวกับ“จิต”และจะเกี่ยวกับ“กรรม”เกี่ยวกับ“ธรรมะ
”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชีวิต“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแค
่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง
อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป トラาบ“ปรีนิพพาน”ที่เดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ**“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้ส่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่**“อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**“ชาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มากถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “เป็นพระประสงค์

ของพระเจ้า” ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแกะหรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาตาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนที่ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นถึงปานไหนนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า**“กัมมัสสโกมหิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๕๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยืดยาว ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมหิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง **“กรรม”** ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดของรูปลักษณ์ไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดำริ”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่เดียวอันคือ**ทรัพย์คือสมบัติ**แท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมหิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นจากกำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น**“ความประพฤติ ๑๕”**(จรรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่ฟังแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดี่ยว
ว่า **“อนุสาสนีปฎิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐
ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอล ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้
ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฎิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ
ข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐิสสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ
“จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทรีย์
สังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึง
พร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติ
ตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต
ขั้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขั้นสูงขึ้น และศีลอื่นๆ
ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ
หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มี
ศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมี
ศีลอื่นๆกว่านั้นก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม
และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรม
ถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีพ ไม่มี“การค้าขายผิด”
(มิจฉาอาชีพ ๕) เราเป็นพุทธเราไม่ค้าขายที่เป็น**มิจฉาชีพ**
การค้าขายที่เป็น**มิจฉาชีพ ๕** ข้อนั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มิจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ”
ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์”
กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

อุทิศ หรือสัจจะ จะ แปลว่า ตั้งใจ,จงใจ,เจาะจง
ดังนั้น เนื้อสัตว์ที่ตายเพราะถูกคน**“จงใจ”ฆ่ามัน**
สัตว์มันตายลงเพราะคน“จงใจ”ฆ่ามัน จนครบองค์ ๕ ของ
ปาณาติบาต จึงเป็น**สัตว์ตายเพราะคนฆ่า** เนื้อสัตว์ที่เกิด
จาก“คนจงใจฆ่า”นี้ชื่อว่า “อุทิศมังสะ” ไม่ใช่“ปวัตตมังสะ”
ที่หมายถึง ๑.เนื้อสัตว์ ที่มันตายเอง ๒.เนื้อสัตว์ที่เป็น
เดนสัตว์กินหรือเนื้อสัตว์ที่มันฆ่ากันเอง และมันกินจน
เหลือทิ้งแล้ว ซึ่งเป็นเนื้อสัตว์ที่เกิดที่เป็นไปตามธรรมชาติ
ของโลก ไม่มีคนทำบาปร่วมอยู่ในความเป็นไปนั้น

“ปวัตตมังสะ” ๒ ชนิดนั้น จึงเป็นเนื้อที่พระพุทธเจ้า
ยอมอนุโลมให้กินได้ เพราะ**ไม่มีคน“จงใจ”ทำบาป** ซึ่งเป็น
เรื่องของ“การ**จงใจฆ่าสัตว์**”เท่านั้น ที่เป็นบาปหรือไม่บาป
อันไม่เกี่ยวกับเรื่อง“**จงใจระบุงูคผล**”ที่จะกินเนื้อสัตว์
ได้หรือไม่ได้เลย

มันเกี่ยวกับเรื่อง“ฆ่าสัตว์”จนครบองค์ ๕ แห่ง**ปาณาติ**
บาต โดย**“จงใจ”**(อุทิศ)หรือ**“ไม่จงใจ”**เท่านั้นเอง
แต่อรรถกถาจารย์ท่านก็เบียดบาลีกันไปว่า **เนื้อสัตว์**
ที่ถูกฆ่า หากผู้ฆ่าจงใจให้แก่ผู้ใดกิน คนผู้ถูกจงใจ
เท่านั้นที่กินเนื้อนั้นไม่ได้ ถ้ากินบาป แล้วก็ตีขลุมเอา
ว่า คนนอกนั้น ที่**ไม่ถูกระบุงูจใจ** กินได้ทั้งนั้น ไม่บาป
เพราะคนผู้ฆ่าไม่ได้**“อุทิศ”**(จงใจ)ระบุงูเฉพาะ
ฟังดูแล้ว ก็ตกลงสันติ **“จงใจให้ใครกิน คนนั้น**
กลับกินไม่ได้ อย่ากินนะ ถ้าขึ้นกินก็ผิด ก็บาป!”

แปลกประหลาดไหม?
ที่**“จงใจ”**นั้น ออยากให้เขากิน หรือไม่อยากให้กิน ?
อยากให้เขาได้กิน? หรืออยากไม่ให้เขากิน ?
ผู้ฆ่าสัตว์นั้น จะ**จงใจ**ให้คนผู้หนึ่งกิน หรือ**จงใจ**
ไม่ให้กินกันแน่? ประสงค์จงใจให้ผู้หนึ่งได้กิน มุ่งหมาย
อยากจะให้ผู้หนึ่งกิน หรืออยากจะไม่ให้กิน?

ถ้าฆ่าสัตว์“จงใจ”จะให้ผู้ใดกิน แล้วผู้ที่ถูก**จงใจ**นั้น
กินเข้า ก็บาป หากมันเป็นจริงตามหลักเกณฑ์ที่ว่านั้น
(ไม่ว่าใครช่างคิดหลักเกณฑ์แบบนี้ขึ้นมา ตลกที่สุด) ผู้ฆ่าสัตว์
เขาไม่“จงใจ”(อุทิศ) ไม่ดีกว่าหรือ ใครกินก็จะไม่บาปเลย
เพราะในเมื่อเราอยากให้คนนี้กิน แต่ถ้าไป“เจาะจง”
(อุทิศ)เสีย คนที่เราประสงค์จะให้กิน เขาก็กินไม่ได้ ถ้า
ขึ้นไปกินเข้า เขาก็จะบาป จะผิด มันยังงชอบกลอยู่นะ
ถ้าผู้ฆ่าสัตว์ไม่ต้อง“เจาะจง”ให้ใครคนใดคนหนึ่ง
เลย มันก็กินกันได้หมดไม่ว่าใครๆ ไม่มีใครบาปสักคน
แล้วจะไป“เจาะจง”(อุทิศ)ทำไม..? ให้คนที่เราอยาก
ให้กินแท้ๆ ต้องผิดต้องบาป หรือว่าไม่อยากให้กิน?
ประเด็นที่ทำให้งงๆกันอยู่นั้น ก็คือ ผู้ฆ่าสัตว์..
อยากให้คนที่เรา“เจาะจง”..ได้กิน หรืออยากให้คนที่เรา
“เจาะจง”..ไม่ได้กิน ยังไงกันแน่?

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

สว่างวาบ กับอธิการบดี ม.อุบลราชธานี ว่าด้วยเรื่องสาขา “เศรษฐกิจพอเพียง” นั้น สำคัญไฉน?

ปัญหาความเดือดร้อนวุ่นวายทุกวันนี้ ผู้รู้หลายท่านต่างมีความเห็นสอดคล้องกันว่า สิ่งสำคัญที่ต้องมีการแก้ไขอย่างยิ่ง นั่นก็คือ เรื่อง “การศึกษา” เพราะศาสตร์ต่างๆ ทั้งหลายถูกนำมาใช้เป็นศาสตราวุธเพื่อทำลายทำร้ายสังคม และเอาไรต์เอาเปรียบผู้อื่น จึงก่อให้เกิดการต่อสู้แย่งชิง เช่นฆ่ากันเป็น “สงครามสังคม” และได้พัฒนาตัวจนเกือบจะเป็น “สงครามกลางเมือง” ไปแล้ว

เหตุที่ศาสตร์ทั้งหลายกลายเป็นศาสตราวุธ ก็เพราะความละโมภไม่รู้จักพอของมนุษย์จึงต้องหาทางเอาเปรียบเบียดเบียนซึ่งกันและกัน ในหลวงได้พระราชทาน “เศรษฐกิจพอเพียง” เพื่อเป็นทางออกของสังคมไทยท่ามกลางวิกฤติของโลกาภิวัตน์ จนในปัจจุบันนี้ได้มีการนำเอาเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นสาขาวิชาในคณะบริหารศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยอุบลฯ และชาวอุบลฯ ก็ได้ส่งบุคลากร

ทั้งเยาวชนที่จบ ม. ๖ และผู้ใหญ่ไปเรียนต่อ ซึ่งมีทั้งในระดับปริญญาตรี-โท-เอก

ทำไมต้องมีสาขาเศรษฐกิจพอเพียง และทำไมต้องมีทั้งชุมชนฝึกฝนเศรษฐกิจพอเพียง บทสัมภาษณ์อธิการบดีมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีต่อไปนี้จะให้ความกระจ่างแก่เราได้

สัมภาษณ์ ศ.ดร.ประกอบ วิโรจนกุญ วนที่ ๙ พ.ย. ๒๕๕๒ โดย คุณดาวเพ็ญ นาวานุกุลนิยมนกรณศึกษา ชุมชนฝึกฝนเศรษฐกิจพอเพียง มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

ดาวเพ็ญ : *อยากทราบเหตุผลที่ท่านอธิการบดีตัดสินใจรับข้อเสนอให้ชาวอโคศมาร่วมกระบวนการก่อตั้งชุมชนฝึกฝนเศรษฐกิจพอเพียงในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี*

อธิการบดี : เหตุผลอันแรกสุด ก็คงจะเป็นเรื่องที่เราได้มี “หลักสูตรเศรษฐกิจพอเพียง” โดยท่านอาจารย์อภิชัย ท่านได้เสนอให้มีหลักสูตรนี้ อันนี้เป็นเหตุผลแรก เมื่อเรามีหลักสูตรเศรษฐกิจพอเพียงไม่ใช่เรื่องที่จะเป็นตำรา ไม่ใช่เรื่องที่จะเอามาสอนในห้องเรียน มันเป็นเรื่องของชีวิต ก็ต้องมีกลุ่มคน ชุมชนที่เขาใช้ชีวิตแบบนั้นละครับมาเป็นตัวอย่าง

เพราะฉะนั้น เหตุผลที่ยืนดีร่วมมือกับราชธานีอโคศในการจัดให้มีต้นแบบอันนี้ก็ชัดเจนว่า ก็เพื่อจะได้มีตัวอย่างให้นักเรียนมาสัมผัส ใช้ชีวิตเรียนรู้จากของจริง ถามว่าของจริงเหล่านี้จริง ๆ ไปเรียนกับราชธานีอโคศหรือไปเรียนรู้จากหมู่บ้านก็ได้ อันนี้ก็ถูกอีก แต่ถ้าเพื่อภายในมหาวิทยาลัยจะให้ไม่ใช่เฉพาะนักศึกษาในหลักสูตรนี้แต่บุคลากรด้วย แล้วก็เหมือนห้องปฏิบัติการเป็นสถานปฏิบัติการที่ว่าเป็นการทดลอง อันนี้คือ หน้าที่ของมหาวิทยาลัย จันก็เหตุผลชัดเจน อันเป็นประโยชน์สำหรับหลักสูตรเศรษฐกิจพอเพียงแล้วก็ เป็นประโยชน์สำหรับการเรียนรู้ของมหาวิทยาลัยเอง ในเรื่องของระบบเศรษฐกิจพอเพียง โดยชุมชน

ดาวเพ็ญ : *ชุมชนฝึกฝนเศรษฐกิจพอเพียงตั้งมาได้เกือบ ๓ ปี ท่านเห็นว่ามีผลอย่างไร*

อธิการบดี : *ผมก็ยังมองว่ามีผลดี ยังมองไม่เห็นผลเสียอะไรเลย ผลดีก็คือ อย่างน้อยที่สุดเห็นไหมครับ ตั้งแต่เดือนแรก ก็มีงานเกษตรแห่งชาติ ประชาชนก็ได้มาเห็น บุคลากรมหาวิทยาลัยก็ได้เห็นว่าด้วยเวลาเพียงน้อยนิด แต่ถ้าเพื่อเรามีคนที่มึลจิตใจที่จะลงไม้ลงมือในการสร้างชุมชนสร้างการเกษตร ซึ่งเป็นพื้นฐานชีวิตของคนเรา อยู่แล้วนี้มันทำไมยาก แล้วก็ดำเนินการมาถึง ๓ ปี เท่าที่ผมได้รับรายงานจากผู้ประสานงาน เราก็ได้ดำเนินการเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของนักเรียนว่าในบางครั้ง อาจจะมีปัญหาที่รบกวนบุคลากรในมหาวิทยาลัยบ้าง ในเรื่องกลิ่นของปุ๋ย ผมว่ามีอะไรบ้างเราทำไม่มีปัญหา มันมีปัญหาล็กน้อยก็แก้กันไป ในความเห็นของผม เราก็ประสบผลสำเร็จตามความคาดหวังเอาไว้ คือเราต้องการให้เป็นทีเรียนรู้อองนักเรียน และจริง ๆ ก็เป็นทีเรียนรู้อองบุคลากรในมหาวิทยาลัยด้วย*

ดาวเพ็ญ : *ท่านมีความเห็นอย่างไรในการสร้างจริยธรรมเพื่อปูพื้นฐานของการบริหาร การเรียนการสอน และการฝึกฝนเศรษฐกิจพอเพียงในชุมชน*

อธิการบดี : *คำถามนี้ตอบยากมากเลย เพราะว่าเป้าหมายของการศึกษาประการหนึ่งก็คือให้คนมีคุณธรรม จริยธรรม แต่ก็ต้องยอมรับว่า*

แม้กระทั่งโรงเรียนหรือในกรณีนี้คือในมหาวิทยาลัย จะสร้างคุณธรรม จริยธรรมให้แก่คนได้ยังไง เป็นเรื่องที่ตอบยากมาก แต่อย่างน้อย สำหรับหลักสูตรเศรษฐกิจพอเพียงนี้ ผมเชื่อว่าต้องสร้าง จริยธรรมขึ้นมาก่อน ความรู้ก็จะเป็นเรื่องที่มาตาม นะครับ

เพราะฉะนั้นทำอย่างไรถึงจะให้ผู้ที่เข้ามาเรียน ในหลักสูตรนี้ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับทั้งหมด ไม่ว่าจะที่ ช่วยกันทำในชุมชนต้นแบบ ในจิตใจเขามีจริยธรรม ซึ่งในกรณีของชุมชนต้นแบบนี้ก็ได้สร้างจริยธรรม ของชุมชนขึ้นมาจากสันติอโศกอยู่แล้ว ใช้พุทธธรรม อยู่แล้ว ผมไม่ได้หวังจะมาเหลือนักศึกษา ซึ่งเข้าไป เรียนรู้หรือไปใช้ชีวิต และอาจารย์ที่เข้ามาสอนใน หลักสูตรนี้ ทำยังไง ถึงจะสร้างการเรียนรู้ร่วมกัน ขึ้นทุกอย่างที่มันเป็นอุปสรรค ก็เป็นการเรียนรู้ ผมมองในแง่ที่ว่า ไม่มีอะไรที่กระทบแล้วเราจะ มองว่าเป็นผลเสีย กลับคิดว่าเป็นการเรียนรู้ ถ้า มองในแง่นี้เราก็รู้สึกว่สบาย

ดาวเพ็ญ : ท่านคิดว่าชุมชนฝึกฝนเศรษฐกิจ พอเพียงจะอยู่ได้ยาวนานเพียงใดถ้าเปลี่ยนผู้บริหาร (อธิการบดี) นโยบายที่มีต่อชุมชนฝึกฝนเศรษฐกิจ พอเพียงจะเปลี่ยนไปหรือไม่อย่างไร

อธิการบดี : ผมคิดว่า เป็นเรื่องของอนาคต แต่ผมก็เชื่อมั่นในความคิดของคนส่วนใหญ่ ผม มั่นใจสิ่งที่ดี ถ้าสังคมประกอบไปด้วยคนที่ดี สิ่ง ที่ดีก็ต้องอยู่ได้แหละ อันนี้ผมมั่นใจในลักษณะนี้ แต่ ถ้ามองว่าชุมชนต้นแบบอันนี้ ถ้าเพื่อบังเอิญเปลี่ยน ผู้บริหารและสมมุติว่า ผู้บริหารไม่พอใจอยากจะ เปลี่ยน ถ้าเหตุปัจจัยมันเป็นอย่างนั้นก็เปลี่ยน ผมไม่ได้กังวล แต่ผมก็เชื่ออีกว่าผู้ที่จะมาเป็นผู้ บริหารมหาวิทยาลัยอูบล มหาวิทยาลัยเป็นสถานที่ ศักดิ์สิทธิ์ก็ต้องมีแต่คนที่มีคุณธรรมในจิตทั้งนั้น ที่จะมาเป็นได้ แล้วคนที่มีคุณธรรมในจิต สิ่งที่ดี ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชน เป็นประโยชน์ต่อ การเรียนรู้ของเยาวชนของเรา เป็นต้นแบบที่จะ ทำให้สังคมไทยอยู่อย่างสันติพอเพียง เขาจะมา ยุติโครงการดี ๆ อย่างนี้ได้ได้อย่างไร

แต่ผมก็ไม่ได้ถึงถึงความเป็นไปได้ อาจ จะมีก็ได้ แต่ผมก็มีความเชื่อมั่นว่า สถานที่ที่มีแต่ คนตัวอย่างนี้ ห้อมล้อมไปด้วยชาวบ้านรอบ ๆ ช่าง ส่วนใหญ่ก็ต้องมีจิตที่มีกุศลอยู่แล้ว และคนของ ชาวอโศกเองก็เป็นคนที่มีกุศลจิตอยู่แล้ว สิ่งที่ทำ ผมก็เชื่อว่าไม่ว่าใครมาเป็นผู้บริหารก็คงต้องเห็น คนในมหาวิทยาลัยที่เคยไม่เห็นดีเห็นงาม ก็อาจจะ มี แต่ว่าผมเชื่อว่า ส่วนใหญ่ก็คงจะมองเห็น ประโยชน์มากกว่าโทษ

แต่สมมุติว่า เผอิญมันไม่เป็นไปตามที่ผมคิด ก็ไม่เห็นเป็นไร ผมก็เชื่อว่า ตั้งแต่แรกแล้วที่พูดคุย กับชุมชนชาวอโศกเขาพร้อมที่จะออกไปทุกเมื่อ เพราะว่าเขามาทำที่นี่ เขามาทำเพื่อประโยชน์ มากกว่าโทษ แต่เมื่อที่ผู้รับผิดชอบสถานที่บอกว่า พอแล้ว ผมว่าชุมชนอโศกเขาก็ไม่ได้คิดว่าเขา ต้องมาต่อสู้อะไร ผมคิดว่าเขาพร้อมที่จะออก ผม มองในแง่นี้ คำตอบสุดท้าย

ผมเชื่อในแง่ของสิ่งที่ดีย่อมอยู่ไปนาน แต่ถ้า เพื่อสมมุติว่า มันจะเกิดขึ้นมา เขาจะยุติ ยุติก็ยุติ ไม่เป็นไร ไม่ได้มีอะไรที่เราจะต้องมากังวล สำคัญ ที่สุดตอนนี้เราก็ทำเต็มที่ที่มันจะเกิดประโยชน์ ทาง มหาวิทยาลัยเอง ก็พยายามเต็มที่ ผมก็พยายาม เต็มที่ ที่จะทำให้ชุมชนต้นแบบนี้ให้เป็นประโยชน์ เป็นตัวอย่างที่ดีของนักศึกษาและเป็นกระบวนการ

เรียนรู้จะได้มีบัณฑิต มหาบัณฑิต ดุษฎีบัณฑิต ที่
ออกไปแล้วเอาความรู้ใหม่พวกนี้ไปเป็นประโยชน์
ในการสร้างชุมชน สร้างสังคมที่ดี

ฉันผมถึงไม่ท่วงไม่กังวล เพราะประสบการณ์
ผม ผมเป็นคนอุปถัมภ์ ก็เห็นอะไรมาเยอะ มันใจใน
สิ่งที่ดีมีประโยชน์ เพราะฉะนั้น ไม่ให้อยู่ เดียวเรา
ก็มีที่อยู่ของเราแล้ว แต่ว่าผมเองก็จะให้ความมั่นใจ
ได้ยังไง เพราะว่าผมหมดหน้าที่อธิการบดี ผมก็ยังม
บทบาทในมหาวิทยาลัยคือผมจะดูแลหลักสูตร
การศึกษาพัฒนามาตรฐานการศาสตร์ปริญญาโท-เอก

ซึ่งมันก็เชื่อมโยงกัน ผมก็คงจะอยู่ช่วยกันพัฒนา
ไปอีก ไม่ต้องห่วงหรอก

เพราะผมคุยกับอาจารย์อภิชัยอยู่แล้ว เรา
ช่วยกันเริ่มต้นก็ให้อาจารย์อภิชัยดูแลไปก่อน
เพียงแต่อาจารย์อภิชัยก็ตัดสินใจเร็วไป ปุบปับ ก็
ลาออก เหมือนกับอารมณ์ศิลปิน เป็นเพราะขัดใจ
กับไอ้ฝรั่งผีบ้าคนนั้น ผมก็ยังแปลกใจ ทำไม งาน
สำคัญ ๆ ยังสั่งไปให้คนบ้า ๆ บอ ๆ มาหาเรื่อง
พออาจารย์อภิชัยวางมือก็เป็นเหตุให้ผมจะได้
เข้าไปรับผิดชอบก็ดีเหมือนกัน ผมก็อยากจะทำ
อย่างน้อยอีกหกปีข้างหน้า แต่ว่าผมก็สามารถ

ดูแล ได้จนแก่ตาย

ถ้าผมหมดหน้าที่อธิการบดี ผมก็ยังเป็น
ข้าราชการเพราะเกษียณหกสิบห้า ผมก็ยังจะดูแล
แต่ในระบบมหาลัยต่อไปให้เกินหกสิบห้าเขาก็ให้ดู
ยิ่งผมจะดูแลไม่กินเงินเดือน โอ๊ย เขายังจะให้
ผมดูแล ฉันผมทำได้เพราะผมเป็นนักวิชาการ ผม
เป็นศาสตราจารย์ ผมก็ดูแลหลักสูตรตรงนี้ได้จน
แก่ตายก็ได้ เพื่อเขายังเห็นประโยชน์

บทสรุป ใด ๆ ในโลกล้วนอนิจจัง ท่ามกลาง
กระแสข่าวที่ว่า สาขาวิชาเศรษฐกิจพอเพียงอาจ
จะต้องหยุดพักไปก่อนบ้าง ด้วยเหตุผลเพื่อมีการ
ปรับปรุงหลักสูตร หรืออาจต้องเปลี่ยนชื่อสาขา
วิชาไปใหม่บ้าง ด้วยเหตุผลเพื่อให้เกิดความเข้าใจ
ได้ง่ายขึ้น หรือ... ฯลฯ.... แต่ในท่ามกลางข่าวลือ
ข่าวร้ายต่าง ๆ นี้ พ่อท่านเองยังมีความมั่นใจและ
มั่นคงอย่างแน่วแน่ไม่เปลี่ยนแปลงที่จะตั้งใจให้
การสนับสนุนส่งเสริมการศึกษาในเรื่องนี้แก่
ชาวโคกอย่างดีที่สุด รวมถึงชาวชุมชนฝึกฝน
เศรษฐกิจพอเพียง พ่อท่านก็ให้เดินหน้าฝึกฝนกัน
ต่อไปอย่างเต็มที่ แต่หากว่าเมื่อไหร่ที่ทาง
มหาวิทยาลัยฯ ส่งสัญญาณที่จะให้เราออก ท่าน
ก็มั่นใจว่าจะได้พาพวกเราออกมาอย่างไม่มี
เงื่อนไขใด ๆ แม้แต่น้อย

พ่อท่านเล็งเห็นว่าเรื่องสมบัติวัตถุใด ๆ ใน
โลกล้วนไม่เที่ยง (ดูได้จาก “เซ็นทรัลเวิร์ลด์-
เซ็นเตอร์วัน”) มีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา
ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เราจะไปเสียดายหรือเสียใจกัน
ชาวโคกมาอยู่ที่มหาวิทยาลัยอุบลฯ เราไม่ได้มี
อะไรต้องเสีย เราไม่ได้เสียอะไร (นอกจากวัตถุที่
ก่อสร้างลงไปเท่านั้น) จริง ๆ แล้วเรามีแต่ได้
และถ้าถามต่อไป ว่าได้อะไร ก็ได้มาทำสิ่งที่ดี
ที่สุดบนแผ่นดินแห่งนี้ ยิ่งเราตั้งใจทุ่มเท ตั้งใจเสีย
สละ อย่างไม่ท่วงไม่แหนได้มากเท่าไร? -เราก็
จะได้ใจที่วิเศษอันอยู่เหนือเศษวัตถุใด ๆ ใน
โลกนี้

๒

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน, เผยแพร่

● ชวินทร์ สันะบรรจง, สุวินัย ภรณวลัย
ผู้จัดการออนไลน์ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๓

เมื่อทักษิณ ชินวัตร เป็น “ผู้ก่อการร้าย”

ในที่สุด ณ ปี พ.ศ. ๒๕๕๓ เดือนพฤษภาคม วันที่ ๒๕ ทักษิณ ชินวัตร ผู้นำของตระกูลชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรีน้องของลูก ๓ คน ก็ได้กลายเป็น “ผู้ก่อการร้าย” อย่างแท้จริงเมื่อศาลอาญาอนุมัติหมายจับในข้อกล่าวหาดังกล่าว

ช่วงบ่งเหตุอย่างร้ายกาจที่เป็นวันเดียวกันเมื่อ ๒ ปีก่อนที่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เริ่มชุมนุมครั้งใหม่เพื่อต่อต้านการแก้รัฐธรรมนูญ เพื่อให้ทักษิณ ชินวัตรพ้นผิด และเป็นที่มาของการถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ก่อการร้ายไปปิดสนามบินสุวรรณภูมิในที่สุด

ประวัติศาสตร์หรืออดีตที่ผ่านมาสิ่งดีก็คือ โทกโกไม่เป็น บิดเบือนแก้ไขไม่ได้ ลองมาดูชื่อว่า “ความจริง” ที่ถูกเปิดเผยออกมาเป็นอย่างไร

ทักษิณ ชินวัตร ได้เขียนข้อความผ่านทวิตเตอร์ส่วนตัวเมื่อ ๒๕ พ.ค.๕๓ ที่ผ่านมาถึงกรณีศาลอาญาอนุมัติหมายจับคดีก่อการร้ายว่า

“ผมถูกใส่ความเป็นผู้ก่อการร้ายโดยใช้หลักฐานเท็จ เหมือน ๖ ตุลา ๑๙ ทุกประการ ใช้สื่อโจมตีกล่าวหาว่าล้มสถาบัน เป็น communist แต่เรียกใหม่เป็น terrorist ยัดอาวุธ” พร้อมทั้งกล่าวอีกว่า

“เป็นนายกฯ มาจากการเลือกตั้งชนะถล่มทลาย ๒ ครั้งซ้อน ถูกปฏิวัติยึดข้อหาถูกปล้นทรัพย์ต่อสู่หาความยุติธรรมโดยสันติกลับถูกยึดเยียดเป็นผู้ก่อการร้าย อย่าเที่ยวไปบอกชาวโลกเขาณะว่าเป็นประเทศประชาธิปไตย อาายเขา คนกินข้าวกินขนมปัง ไม่ได้กินแกลบ เอารถถังปราบประชาชนผู้เรียกร้องตายเป็นร้อยเจ็บเป็นพัน”

ทักษิณ จึงยังคงเป็นคนที่พูดในสิ่งที่สวนทางกับความจริงอยู่เหมือนเดิม เพราะการก่อการร้ายโดยกลุ่มคนเสื้อแดงที่สนับสนุนโดย “กองกำลังไม่ทราบฝ่าย” ที่ได้เผาบ้านเผาเมืองไปเมื่อไม่กี่วันก่อนจะเป็นการก่อการดีไปได้อย่างไรใครเป็นผู้นำสั่งการ จัดหากำลังคน และจัดหาเงินทุนให้คำตอบต่อคำถามเหล่านี้ล้วนบ่งชี้มาที่ตัวเองแทบทั้งสิ้น เครื่องยิงลูกระเบิด M-๓๙ จึงมีใช้อาวุธที่บ้านที่ “กองกำลังไม่ทราบฝ่าย” ใช้ต่อสู้เพื่อปกป้องตนเองเช่นเดียวกับชาวนาวีต่อสู้กับผู้รุกรานตามที่ทักษิณ เปรียบเปรยกับหนังเรื่อง “อวตาร” ในการให้สัมภาษณ์ก่อนหน้านี้แต่อย่างไร

พฤติกรรมที่กระทำโดยกลุ่มคนเสื้อแดง ที่จับเอาคนกรุงเทพฯ ธุรกิจ เศรษฐกิจของกรุงเทพฯ และความสงบสุขของประเทศไทย มาเป็นตัวประกัน โดยขู่เช็ญว่าจะ “ทำร้าย” ตัวประกัน

เหล่านั้นหากรัฐบาลอภิสิทธิ์ไม่ยอมตามคำเรียกร้องขุบสภา จะไม่ถือว่าเป็นพฤติกรรมของการก่อการร้ายไปได้อย่างไรจะแตกต่างไปจากโจรก่อ การร้ายจี้เครื่องบินที่เอาผู้โดยสารมาเป็นตัวประกันเพื่อเรียกร้องตามที่ตนเองต้องการที่ตรงจุดใด

แต่ที่เลวไปกว่านั้นก็คือ มีการวางแผนไว้ล่วงหน้าแล้วว่าจะ “ฆ่า” ตัวประกัน เพราะข้อเรียกร้องที่แท้จริงมีข้ออยู่ที่การขุบสภา หากแต่อยู่ที่ต้องการอำนาจรัฐเพื่อมาล้มล้างความผิดที่ตัวเองมีอยู่ที่ไม่สามารถลบล้างออกไปได้ด้วยวิถีทางธรรมดาตามกระบวนการยุติธรรม

ดังนั้น การ “เผา” การ “ฆ่า” ด้วยการอาวุธสงคราม ยางรถยนต์ของ “กองกำลังไม่ทราบฝ่าย” โดยอาศัยกลุ่มคนเลื้อยแดงเป็นโล่มนุษย์และเป็นเหยื่อด้วยในบางโอกาส จึงเป็นยุทธวิธีหนึ่งที่ไม่เคยมีใครคิดว่าจะมีคนกล้าทำกับประเทศบ้านเกิดของตัวเองได้ขนาดนั้น เพราะผู้บังคับการต้องการความรุนแรงเพื่อทำให้รัฐบาลไทย กลายเป็นจำเลยต่อสังคมไทยและสังคมโลกเหมือนดังเช่นกรณี ๖ ต.ค. ๑๙ ที่ผ่านมามันเป็นหนทางหนึ่งที่จะล้มรัฐบาลและกลับเข้ามาสู่อำนาจรัฐอีกครั้ง

มันจึงเป็นยุทธวิธีที่ถูกนำมาใช้โดย “กองกำลังไม่ทราบฝ่าย” ต่อกลุ่มคนที่สามารถเรียกร้องความสนใจต่อสังคมได้ ไม่ว่าจะเป็น ทรัพย์สินของอำมาตย์ นักข่าว สื่อสารมวลชน อาสาสมัครการแพทย์ หรือแม้แต่พวกเดียวกันเอง เป็นการแยกกันเดินแต่รวมกันตีที่ไม่ได้สนใจในชีวิตคนหรือทรัพย์สินไม่ว่าจะเป็น “ไพร่” หรือ “อำมาตย์” แม้แต่น้อย

วาทกรรม ลัทธิ อหิงสา ที่แกนนำคนเลื้อยแดงกล่าวอ้างอยู่เสมอ ๆ จึงกลายเป็นเพียง “ฉลาก” ที่แสดงข้อความหรือสรรพคุณที่แตกต่างไปจากสิ่งที่อยู่ภายในขวดตามที่ขวดอ้าง

พรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย (พคท.) ที่เป็น “ของจริง” ที่ยึดถือการช่วงชิงมวลชนโดยอาศัยการเมืองนำการทหารผ่านการต่อสู้ด้วย

อุดมการณ์ทางความคิดมากกว่าการต่อสู้ทางอาวุธ และได้ใช้เวลากว่า ๓๐ ปีก็ยังไม่ประสบผลสำเร็จในการเผยแพร่อุดมการณ์ของตนจนต้องล่มสลายไปในที่สุด แล้ว “ของเทียม” ที่ทำมาอย่างลวก ๆ เช่น นปช.ที่ขายฝัน หลากสีหลากรสชาติ ทั้ง “ปฏิวัติฝรั่งเศส” หรือ “การต่อสู้ชนชั้นแบบมาร์กซิสต์” ทำให้ขาดซึ่งอุดมการณ์ทางความคิดที่แท้จริงที่เห็นสอดคล้องกัน มีแต่อุดมเงินและการขาดสติ จึงลงเอยล้มเหลวจนต้องหันมาใช้ปฏิบัติการทางทหารแทนการเมืองและกลายเป็นผู้ก่อการร้ายในที่สุด

พันธมิตรฯ เริ่มต้นชุมนุมเมื่อ ๒๕ พ.ค. ๕๑ โดยมีอุดมการณ์แนวคิดหลักเพื่อต่อต้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญที่จะเอื้อประโยชน์ ในการยกเว้นความผิดของทักษิณ ชินวัตร มวลชนที่แห่แหนมาชุมนุมจึง เป็นผู้ที่มีความคิดเห็นคล้ายคลึงกัน มีอาวุธประจำกายก็คือ “มือตบ” สนับสนุนโดย แม่ยก และพ่อยก ที่หลังไหลมาอย่างไม่ขาดสาย หาได้มีใครสามารถผูกขาดการอุปถัมภ์ได้ไม่

การต่อสู้ของพันธมิตรฯจึงเป็นการต่อสู้ทางความคิดและในเชิงสัญลักษณ์ เหมือนดังเช่นกลุ่มเคลื่อนไหวทางการเมืองทั่วโลกที่เขาทำกัน เช่น การชุมนุมประท้วงแสดงออกที่ไม่เห็นด้วยหน้าที่ทำการหน่วยงานรัฐต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น มิได้ใช้การทหารต่อสู้ด้วยอาวุธนำการเมืองแต่อย่างใด “ความตาย” ที่เกิดกับกลุ่มพันธมิตรฯ ศพแล้วศพเล่าจึงมิได้เกิดขึ้นจากพฤติกรรมการก่อการร้ายของพันธมิตรฯ ที่ได้จับอะไรหรือใครเป็นตัวประกันเพื่อเรียกร้องให้ปฏิบัติเหมือนดังเช่นที่แกนนำคนเลื้อยแดงทำกับประเทศไทยอันเป็นการแสดงความล้มเหลวในยุทธศาสตร์ที่ไม่สามารถต่อสู้ทางการเมืองให้ได้รับชัยชนะ

ดังนั้น จึงเป็นการจ่ายแต่ขาดความรับผิดชอบเพราะไม่แยกแยะผิดถูกที่จะกล่าวหาว่าพันธมิตรฯ ปิดและเอาสนามบินสุวรรณภูมิ

การท่องเที่ยว การเดินทางเป็นตัวประกัน เป็นพฤติกรรมของการก่อการร้าย ทั้ง ๆ ที่ผู้ที่กล่าวหา มักจะละเลย “ความจริง” ที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ สนามบินสุวรรณภูมิถูกปิดเพราะรักษาการผู้ว่าการทำอากาศยานในขณะนั้นเป็นผู้สั่งปิดโดยพลการ และมีได้เป็นไปตามแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องเพราะมิได้กำหนดสนามบินสำรองให้แต่อย่างใด อย่าลืมน่ายังมีเครื่องบินบนอากาศที่มุ่งหน้ามาประเทศไทยอีกหลายเที่ยวบินในเวลานั้นแล้วจะให้บินไปลงที่ใด ใครกันแน่ที่ควรจะต้องรับผิดชอบระหว่างผู้ประท้วงหน้าสนามบินกับคนสั่งปิดสนามบิน

หากการชุมนุมอยู่หน้าสนามบินโดยสงบปราศจากอาวุธจะเป็นเหตุให้ต้องปิดการบริการสนามบินทั้งหมด ดูจะเป็นการตื่นตระหนก หรือ over react เกินไปหรือไม่ “พลเมืองเข้มแข็ง” ทั้งหลายลองใช้วิจารณญาณพิจารณาดูให้รอบคอบและเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ราชประสงค์ของคนเสื้อแดงอีกครั้งแล้วจะเห็นความแตกต่างแยกแยะถูก ผิดได้ว่าใครมีพฤติกรรม “ผู้ก่อการร้าย” อย่างน้อยเมื่อพันธมิตรฯ “ตกใจ” แกนนำก็ไม่ไปชี้แนะให้ไปขโมยของหรือเผาตึกแต่อย่างใด

● เมื่อแดงตกใจ!!!

ทหารตรวจ

พบข้าวของมากมาย

คนไทยชื่อ John Langford

เอามัดปากถุง

รถหลายคันมีแต่ผู้ชาย

แต่เสื้อผ้าผู้หญิงเต็มรถ

บอกทหารว่ามาขายของ

กล้องไอโฟนเทียบในเด็นท์ฯลา

● ภาพ <http://www.pantip.com/cafe/camera/topic/O9269457/O9269457>

อย่าได้อาศัยการสมานฉันท์ หรือปรองดองแล้วพุดจาแบบ “เหวง ๆ” เหมือน โค-ระทมและใครอีกหลาย ๆ คนเลยจะให้เล็ก ๆ ให้อภัยกันไปซะทั้งฝ่ายเหลืองและแดงโดยไม่แยกแยะผิดถูกชั่วดี

ทักษิณ ชินวัตรจึงมีโอกาสได้ล้มระสชาติของสิ่งที่ตนเองสร้างขึ้นมาจากความผิดฐานก่อการร้ายของประเทศไทยนี้ ได้ถูกตราขึ้นใหม่โดยความริเริ่มของทักษิณ ชินวัตร ในสมัยที่ยังอยู่ในอำนาจคล้ายดั่งว่า หากไม่มีกฎหมายชื่อนี้แล้วจะไม่สามารถเอาผิดกับ “ผู้ก่อการร้าย” ทั้ง ๆ ที่ประเทศไทยก็มีกฎหมายรองรับความผิดประเภทนี้อยู่แล้ว ในขณะที่วิธีการออกกฎหมายก็การอาศัยเหล่าเนติบริกรออกเป็นพระราชกำหนดมาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาซึ่งเป็นวิธีพิสดารที่ขาดความรอบคอบ

“ความตาย” หรือแม้แต่หยาดน้ำของคนเสื้อแดงที่ท่านมีศรัทธาโดยแท้จริงจึงเบาบางดั่งตั้งขนนก เป็นความสูญเปล่าโดยสิ้นเชิง เพราะการปฏิบัติของแกนนำที่มิได้สู้เพื่อความศรัทธาในอุดมการณ์สวยหรูตามที่กล่าวอ้างแต่อย่างใด หากแต่สู้เพื่อทักษิณ ชินวัตรเพียงคนเดียว

หากไม่ต้องการความรุนแรงไม่ใช่ผู้ก่อการร้ายทำไมจึงไม่ประณาม “กองกำลังไม่ทราบฝ่าย” ทำไมจึงไม่เลิกชุมนุมเมื่อเกิดความรุนแรง อันเป็นสาเหตุ เป็นโล่ ให้ “กองกำลังไม่ทราบฝ่าย” อาศัยกำบังเพื่อก่อความรุนแรงคิดร้ายต่อประเทศและหากมาด้วยใจไม่มีใครจ้าง ทำไมจึงต้องสัญญาว่าหากชนะจะได้ปลดหนี้ได้บ้านใหม่ได้อื่น ๆ อีกมากมาย ชีวิตดีกว่าเดิม หากไม่ใช่ทักษิณแล้วใครเป็นผู้อุปถัมภ์ เคยให้แกนนำคนเสื้อแดงชี้แจงหรือไม่ แล้วทักษิณจะอุปถัมภ์ไปทำไมหากเขาไม่ได้ประโยชน์

หลังจาก ๑๙ พ.ค. ๕๓ สักคมไทยได้เปลี่ยนไปจากเดิมอันเป็นผลจากการกระทำของทักษิณ ชินวัตรเช่นเดียวกันหลังจาก ๒๕ พ.ค. ๕๓ ทักษิณ ชินวัตรก็พบกับการเปลี่ยนไปสู่สภาพผู้ก่อการร้าย กรรมนั้นบางครั้งก็มาแบบติดจรวดจริง ๆ เชื่อหรือไม่ **ศ**

● มะขามป้อม สอนเบิกบุญ
ศาลือโคก

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ต่อจากฉบับที่ ๒๓๘

การที่มนุษย์ทั่วไปมี “วิถีคิด” หรือ “หลักคิด”
กันอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ (ไม่ใช่อย่างไสยศาสตร์)
ทำให้ชั่วระยะเวลาเพียงประมาณ ๕๐๐ ปี ที่ผ่านมา
ของพัฒนาการทางวิทยาศาสตร์ในอารยธรรมมนุษย์
“หลักคิด” ที่ “มีเหตุและผล” อย่างเป็นวิทยาศาสตร์
ได้เปลี่ยนแปลงโฉมหน้าของโลกและอารยธรรม
ของมนุษย์อย่างไพศาล ราวกับเปลี่ยนจากหน้ามือ
เป็นหลังเท้า และได้สร้างสิ่งอำนวยความสะดวก

สบายต่าง ๆ ให้แก่มนุษย์มากมายอย่างไม่เคย
ปรากฏมาก่อน นับแต่ดาวเคราะห์ที่ชื่อว่า “โลก”
ดวงนี้ได้ถือกำเนิดขึ้นมาในระบบสุริยจักรวาล

ทำให้มนุษย์สามารถเหาะไปในอากาศได้ราว
กับเทพยดา (ขอเพียงมี “เงิน” ซื้อตั๋วเครื่องบิน)
สามารถพูดคุยติดต่อกันข้ามทวีปได้ทุกขณะยิ่งกว่า
การใช้อำนาจของโทรจิต (ขอเพียงมี “เงิน”
ซื้อโทรศัพท์มือถือ) สามารถรับรู้ข่าวสารข้อมูล

ต่าง ๆ โดยเห็นทั้งภาพและเสียงของเหตุการณ์ จากทั่วทุกมุมโลกยิ่งกว่าการเห็นจากในลูกแก้ว ภายสิทธิ์ (ขอเพียงมี “เงิน” ชื่อโทรทัศน์ จาน ดาวเทียม หรือคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ตความเร็ว สูง) สามารถบันทึกลงให้อากาศที่ร้อนระอุในบ้าน กลับกลายเป็นเย็นสบาย ได้ล้นฤทธิ์ผลยิ่งกว่า การใช้อิทธิฤทธิ์จากไม้เท้าวิเศษของ แฮรี่ พอตเตอร์เนรมิตให้เกิดขึ้น (ขอเพียงมี “เงิน” ชื่อ เครื่องปรับอากาศ และมีรีโมทคอนโทรลถืออยู่ใน มือ) ฯลฯ ปาฏิหาริย์ของความรู้ทางวิทยาศาสตร์ จึงเข้ามาแทนที่ความเชื่อทางศาสนา

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ จะสามารถดลบันดาลให้มนุษย์ทุกคนมี “อิทธิฤทธิ์” ที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างน่าอัศจรรย์ราวกับ ดำเนินในเทพนิยาย (ขอเพียงมี “เงิน” ที่จะซื้อ หา “อิทธิฤทธิ์” เหล่านั้น) แต่ “หลักคิด” ของ ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ก็มีขอบเขตข้อจำกัด และมีความไม่สมบูรณ์ เพราะเพียงแต่สามารถ ตอบปัญหาในมิติด้าน “อะไร” (What is) กล่าว คืออธิบายได้ว่าอะไรเป็น “เหตุปัจจัย” ที่จะนำไปสู่ “ผล” ของสิ่งต่าง ๆ แต่ไม่สามารถตอบปัญหาใน มิติว่า ผลที่ดีที่พึงมีพึงเป็นเหล่านั้น “ควรจะมี คุณลักษณะอย่างไร” (What ought to be)

ความรู้ทางวิทยาศาสตร์อาจตอบคำถามได้ว่า เราจะปลดปล่อยพลังงานจำนวนมหาศาลที่แฝง อยู่ภายในอะตอมของมวลสารบางอย่างได้อย่างไร แต่ “หลักคิด” ของความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ไม่ได้ตอบคำถามว่า แล้วจะนำพลังงานมหาศาล ดังกล่าวไปใช้ประโยชน์อย่างไรจึงจะเป็นสิ่งที่ “ดี” สำหรับมนุษย์ การนำความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ดังกล่าวไปสร้างระเบิดปรมาณู แล้วไปทิ้งที่เมือง ฮิโรชิมา กับนางาซากิเพื่อยุติมหาสงครามโลกครั้งที่ ๒ เป็นสิ่งที่ “ควรกระทำ” หรือไม่ ฯลฯ เพราะ หลักคิดของความรู้ทางวิทยาศาสตร์เป็น “ปัญญา ในเชิงปฏิฐาน” ไม่ใช่ “ปัญญาในเชิงปทัฐาน” จึงตอบคำถามในมิติเชิงคุณค่าของสิ่งที่ “ควรได้

ควรมี ควรเป็น ควรกระทำ” ต่าง ๆ เหล่านี้ ไม่ได้

การพยายามตอบคำถามว่า “ความดี” คือ อะไร ไม่ใช่หน้าที่ของความรู้หรือ “ปัญญาทาง วิทยาศาสตร์” แต่เป็นเรื่องของ “หลักคิด” หรือ “ปัญญาในทางด้านปรัชญา” (หรือจริยศาสตร์ซึ่ง เป็นสาขาหนึ่งของวิชาปรัชญา)

อย่างไรก็ตามความรู้หรือภูมิปัญญาทางด้าน จริยปรัชญาอาจจะสามารถตอบปัญหาเกี่ยวกับ เกณฑ์วินิจฉัยสำหรับใช้เป็นหลักวิเคราะห์ได้ว่า “สิ่งที่ดี” ควรมีคุณลักษณะอย่างไร เช่น หลักคิด ของสำนักประโยชน์นิยม (Utilitarianism) ที่ อธิบายว่า การกระทำที่ดีคือการกระทำที่ก่อให้เกิด ประโยชน์สุขที่มากที่สุดสำหรับผู้คนในจำนวน ที่มากที่สุด (Greatest Happiness for Greatest People) เป็นต้น แต่ความรู้ทางด้านปรัชญาก็ ไม่สามารถตอบปัญหาว่า แล้วจะทำให้ผู้คนใน สังคมเข้าถึง “ความดี” หรือมีพฤติกรรมที่ตั้งอยู่ใน กรอบแห่งความดีงามนั้น ๆ ได้อย่างไร เพราะ คำถามนี้เกินขอบเขตหน้าที่ของความรู้ทางด้าน ปรัชญา ต้องปล่อยให้เป็นที่ของ “ศาสนา” ที่จะตอบคำถามดังกล่าว

นักการศาสนาก็คงจะตอบว่า “ใช่” ศาสนานี้ แหะละที่สามารถจะตอบคำถามของมนุษย์ได้อย่าง กระฉ่างชัดว่า “ความดีคืออะไร” และจะต้อง “สร้างเหตุปัจจัยอย่างไร” เพื่อให้เข้าถึง “ผล” ที่เป็นความดีนั้น ๆ โดยหลักธรรมคำสอนและหลัก ประพฤติปฏิบัติตาม “แบบชีวิตทางศาสนา” (Religion Form of Life) ต่าง ๆ ก็คือวิถีทางที่ จะช่วยอบรมกล่อมเกลาเพื่อให้มนุษย์ได้มี พฤติกรรมทางกาย วาจา ใจ ที่ตั้งอยู่ในกรอบ แห่งความดีที่เป็น “ลัทธิธรรม” ของชีวิต

แต่ความรู้หรือปัญญาที่เป็น “ลัทธิธรรม” เหล่า นี้ มาจากการ “ตรัสรู้” ของพระศาสดา หรือการ “เผยแสดง” (Revelation) ของพระเจ้า อันเป็น “ปัญญา” ที่ไม่ใช่จะเกิดขึ้นได้กับปุถุชนทั่วไป

ฉะนั้นจึงห้ามใช้ปัญญาของมนุษย์ไป บิดเบือนคำสอนเหล่านั้นด้วยการอธิบายตีความ เองเอง มิเช่นนั้นจะเป็นการทำให้ “**หลักสังขธรรม หรือหลักพระธรรมวินัยเกิดความวิปริต**” อันเป็น บาบหนักยิ่งนัก และเป็นความผิดที่เสียหาย รุนแรงยิ่งกว่าการประพาศติ “**วิปริตจากหลักสังข ธรรมหรือวิปริตจากหลักพระธรรมวินัย**” เสียอีก

เมื่อยึดคำสอนในคัมภีร์ทางศาสนาอย่าง เคร่งครัดตายตัว ครั้นบริบทของสภาพสังคม ลิ่งแวดล้อมแปรเปลี่ยนไปจากเดิม ก็ไม่สามารถ จะปรับความหมายที่เป็น “**แก่นสาร**” (Essence) ของหลักธรรมคำสอนทางศาสนาเหล่านั้น ให้ สอดคล้องกับเงื่อนไขของโลกที่ปรับเปลี่ยนไปได้ อย่างเหมาะสม ทำให้คำสอนทางศาสนา กลาย เป็นเรื่องตกยุคตกสมัยซึ่งไม่มี “**พลังทางปัญญา**” ที่จะสามารถชี้แนะวิธีการสร้าง “**เหตุปัจจัย**” เพื่อ ให้เกิด “**ผลที่ดี**” โดยสอดคล้องกับเงื่อนไขต่าง ๆ ของสังคมมนุษย์ทุกวันนี้ ที่มีการแปรเปลี่ยน อย่างรวดเร็วทั้งทางด้านวัตถุ สังคม ลิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมที่ไหลบ่าเข้ามาจากโลกภายนอก ได้อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ที่ประกอบด้วย “**ความ มีเหตุและผล**”

ผลที่สุด “**วิธีคิด**” หรือ “**หลักคิด**” ที่แยกส่วน โดยไม่สามารถจะบูรณาการระหว่าง “**ปัญญาทาง วิทยาศาสตร์**” “**ปัญญาทางจริยปรัชญา**” และ “**ปัญญาทางศาสนา**” ดังที่ได้อธิบายมานี้ ก็เลย กลายเป็นต้นธารหรือ “**เหตุมูลฐาน**” ที่ “**ส่งผล**” ให้เกิดเป็นปัญหาต่าง ๆ มากมายตามมา ท่ามกลาง ความเจริญทางวัตถุของอารยธรรมมนุษย์ปัจจุบัน จนชูเมกเกอร์ นักเศรษฐศาสตร์ที่มีชื่อเสียง ซึ่ง เขียนเรื่อง “**เศรษฐศาสตร์เชิงพุทธ**” ได้ตั้งข้อ สั่งเกตในเรื่องนี้ไว้อย่างน่าฟังว่า

“...คงไม่มีใครเถียง ถ้าจะบอกว่านัก วิทยาศาสตร์ที่มีชีวิตอยู่ในทุกวันนี้ เมื่อรวมกัน แล้วย่อมมากกว่านักวิทยาศาสตร์ทั้งหมดที่เคยมี

มาในประวัติศาสตร์รวมกัน แต่แล้วพวกนี้ทำ อะไรได้ พวกนี้แก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ กระนั้นหรือ เราไม่เคยขาดแคลนปัญหาเลย นับวันก็ยิ่งมากขึ้น ทวีขึ้นเร็วกว่าปัญหาที่ได้รับ การแก้ตกไปเสียอีก นี่เป็นปัญหาที่เราจะต้อง ถามกันว่าโลกกำลังเกิดอะไรขึ้น ในขณะที่เรา เฝ้ามองไปพร้อมกับความสำเร็จอย่างสูงส่ง เรามี ประยุกต์วิทยาที่หาเทียบเทียมไม่ได้เลยใน ประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ แต่แล้วเรากลับ ต้องมาเผชิญกับปัญหาความอยู่รอด ว่า จะ อยู่รอดได้หรือไม่ แล้วปู่ย่าตายายของเราเล่า ทำไม่ถึงอยู่รอดได้โดยไม่มีนักวิทยาศาสตร์พวกนี้ เลย ดังนั้นเราจะต้องถามตัวเราเองว่า มีอะไร ผิดพลาดเกิดขึ้นหรือไม่ ในพัฒนาการทาง ประยุกต์วิทยา อันเป็นสิ่งวิเศษสุดทางวัตถุที่ยุค เราได้รับ” (อี.เอฟ.ชูเมกเกอร์ , ๒๕๒๔ : ๑๔๑)

ในขณะที่ “**หลักคิด**” ของปรัชญาเศรษฐกิจ พอเพียงตามแนวพระราชดำรัสสั้น ๆ ที่ได้กล่าว มาตอนต้น คือกรอบวิธีคิดที่เชื่อมโยง “**ปัญญา ทางวิทยาศาสตร์**” “**ปัญญาทางจริยปรัชญา**” และ “**ปัญญาทางศาสนา**” หรือ “**ความรู้กับ คุณธรรม**” ให้บูรณาการอยู่ภายใต้โครงกรอบของ หลักคิดชุดเดียวกัน โดยการสามารถกำหนดเป่า หมายของผลให้อยู่ภายใต้ขอบเขตของสิ่งที่ “**ดี**” (อันคือ “**สิ่งที่มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และ ทำให้มีความสุข**”) ก็คือปัญญาทางจริยศาสตร์ (หรือจริยปรัชญา) การเรียนรู้ว่าจะต้องทำ “**เหตุ**” อะไรเพื่อให้บรรลุถึง “**ผล**” ที่ดีนั้น ๆ คือ ปัญญาทางวิทยาศาสตร์ และการเรียนรู้วิธีที่จะ เอาชนะใจตัวเองจนสามารถประพฤติปฏิบัติใน “**สิ่ง ที่ดี**” ดังกล่าวได้สำเร็จ ก็คือ ปัญญาทางศาสนา วิธีแห่งการเรียนรู้ “**หลักคิด**” ของปรัชญาเศรษฐกิจ พอเพียงตามนัยที่กล่าวมานี้ จึงเป็นเรื่องที่มี ความสำคัญยิ่งต่อพัฒนาการทางภูมิปัญญาเพื่อ ความอยู่รอดของมนุษย์ในยุคปัจจุบัน อันจะได้ ขยายความในบทต่อไป **☞** อ่านต่อฉบับหน้า

๒๖ เมษายน ๒๕๕๓

กราบนมัสการ พระคุณ ท่านสมณะจันทเสฏฐ์ ที่เคารพ

ผมได้รับลิขิตของพระคุณ ฉบับลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๓ แล้ว และได้ทราบความที่พระคุณเผชิญเหตุและความเดือดร้อนเป็นอันมาก ซึ่งเป็นผลกระทบมาจากการชุมนุมและการสลายการชุมนุมแล้ว ก็รู้สึกเหมือนกัน แต่ก็เป็นเรื่องที่น่าสลดใจที่บ้านเมืองของเราในวันนี้ไม่มีใครยอมอ่อนข้อให้ใคร ไม่มีใครคำนึงถึงถูกผิดว่าเป็นประการใด คิดจะทำการเอาแต่ใจของตนเป็นประมาท จึงทำให้บ้านเมืองที่เคยร่มเย็นเป็นสุขกำลังจะกลายเป็นศึกสงครามกลางเมือง และสิ่งที่คุณได้พบเห็นนั้นก็คงเป็นแค่บทเริ่มต้นหรือเหตุการณ์ประเดิมนั้น ความโหดเหี้ยมอำมหิตและความเดือดร้อนเสียหายหากว่าสงครามกลางเมืองเกิดขึ้น ก็คงยิ่งมากมายกว่าหลายเท่านี้

ผมเองในขณะนี้ไม่เคยมองเห็นใครเป็นศัตรู เพราะรู้ความจริงประการหนึ่งว่าเกิดมาชีวิตนี้มีทุกข์เหลือประมาทนัก ยิ่งวันเวลาผ่านไปล่วงวัยเวลามากขึ้น ชราและพยาธิก็เข้าครอบงำตามธรรมดาลัยโลก ที่ไม่อาจมีใครหลีกเลี่ยงหนีพ้นไปได้ และวันหนึ่งมรณะก็จะมาถึง ดังนั้นทุกวันตอนเช้าเมื่อตื่นขึ้นมาก็จะตั้งสติบอกกับตัวเองว่าเรามีชีวิตสู่วันใหม่อีกวันหนึ่งแล้วก็ใกล้ความตายเข้าไปอีกวันหนึ่ง ในวันนี้เราจักทำความดีอะไรบ้าง หรือบางครั้งก็บอกตัวเองว่า เราพึงมีเมตตาต่อเพื่อนร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตาย โดยหาประมาณมิได้เถิด ลัทธิทั้งหลายเกิดมาแล้วเป็นเพื่อนร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งสิ้น ข้าศึกของทุกชีวิตที่มีความอำมหิต และไม่เคยมีความเมตตาปราณีผ่อนผันให้ใครก็คือชรา พยาธิ และมรณะ นั่นแล้วแต่ไหนเล่าคนทั้งหลายจึงไม่ยอมมองเห็นข้าศึกของชีวิต กลับหลงผิดไปเห็นเพื่อนร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตาย ที่ต้องเผชิญหน้ากับชรา พยาธิ และมรณะ ว่าเป็นศัตรูกันเสียอีก หากความคิดนี้แพร่หลายไปได้เท่าใด ประโยชน์ใหญ่ก็ย่อมบังเกิดขึ้นแก่เวไนยสัตว์เท่านั้น

หลังจากเหตุการณ์ที่พระคุณประสบมาแล้ว ดูเหมือนว่าความรุนแรงและความเอาจริงเอาจัง เอาเป็นเอาตาย หาได้ลดลงแต่ประการใดไม่ คนพวกหนึ่งก็ระดมผู้คนเข้ามาชวนเข้ามาเป็นพวกไพร่ แล้วบอกว่าไพร่ทั้งหลายลำบากยากจน ต้องทนกับการกดขี่ข่มเหงของพวกอำมาตย์ ดังนั้นพวกอำมาตย์จึงเป็นศัตรูตัวร้ายกาจที่ต้องทำลายล้างเพื่อสร้างรัฐไทยใหม่ขึ้นแทนที่ราชอาณาจักรไทยที่เราท่านทั้งหลายได้อาศัยเป็นที่เกิด ที่กิน ที่อยู่ และคงเป็นที่ตายด้วย คนจำนวนหนึ่งก็มีความเห็นคล้อยตามเป็นจริงเป็นจังและพากันเป็นเดือดเป็นแค้น ต้องการทำลายล้างอำมาตย์ให้สูญสิ้น ในขณะที่อีกพวกหนึ่งซึ่งครอง

อำนาจปกครองบ้านเมืองก็ไม่สนใจยึดต่อสิ่งที่เข้าไปในบ้านเมือง ลอยตัวอยู่นือปัญหา ปล่อยให้พวกประชาชนกล่าวกันเอง จนในที่สุดประชาชนก็แบ่งออกเป็นฝักเป็นฝ่าย มุ่งร้ายหมายพิฆาตเช่นฆ่ากันและขยายตัวเป็นวงกว้าง เป็นผลให้บ้านเมืองของเราที่เคยร่มเย็นเป็นสุขกลายเป็นศึกที่จะส่งผลและชะตากรรมให้คนทั้งปวงได้ประสบเสมอหน้ากัน

วันนี้เหตุการณ์ผ่านมาถึงขั้นที่มีการสะสมกำลังพลและกำลังอาวุธเป็นอันมาก การปะทะกันเกิดขึ้นประปราย แต่แทนที่จะหยุดยั้งหรือระงับดับอธิกรณ์เสีย กลับมีการปลุกปั่นยุยงให้ขยายวงกว้างและเผชิญหน้าเป็นวงกว้างมากขึ้น เป็นที่น่าสลดใจนัก

ถึงจะเตือน ถึงจะบอกกล่าวประการใด ก็หาจะมีผู้ได้รับฟังไม่ ต่างเดินหน้าไปตามความคิดเห็นของตน ดูแล้วประหนึ่งฝูงโคสองฝูงหรือสามฝูงที่กำลังเดินมุ่งหน้าไปสู่โรงเชือด โดยที่ใครจะห้ามปรามช่วยเหลือประการใดก็มิได้ หรือว่าสภาพเช่นนี้คือสภาพของโหมะนครในหนังสือพระราชนิพนธ์เรื่องพระมหาชนกกระนั้นฤ

แต่มาคำนึงแล้วก็ต้องวางใจให้เป็นอุเบกขาเสีย เพราะรำลึกว่าเป็นคนธรรมดาสามีญมิได้มีอำนาจวาสนาใด ๆ ใครเขาจะเชื่อถือคำพูดเล่า เพราะยามเมื่อถึงคราวกลียุคแล้วอย่าว่าแต่คนธรรมดาเลย ต่อให้เป็นมหาเทพหรือมหาฤๅษีก็ไม่มีผู้ได้รับฟัง ดังที่เทพแห่งกาลเวลาเคยรำพึงรำพันไว้เป็นโคลกหนึ่งในมหาภารตยุทธ์ว่า

“ข้าพเจ้าชูแขนขึ้นป่าวประกาศธรรม แต่หาจะมีใครเชื่อฟังข้าพเจ้าไม่
ธรรมนำมาซึ่งความสงบสุข แต่โฉนเหล่าจึงไม่มีผู้ใดปฏิบัติธรรม”

ส่วนเรื่องผู้เฒ่าอายุ ๘๓ ปี ซึ่งเป็นอดีตผู้ช่วยผู้ว่าการสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินที่ประกาศต่อหน้าพระคุณว่า เป็นผู้มีความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์และจะต่อต้านคุณทักษิณนั้น ก็เป็นเรื่องที่ผมได้ยินมาเป็นอันมาก รวมความก็คือในบ้านเมืองของเราทุกวันนี้ แม้มีคนจำนวนหนึ่งสนับสนุนเห็นดีเห็นงามไปกับคุณทักษิณก็ตาม แต่คนจำนวนมากกว่าก็ต่อต้านคัดค้านจนถึงที่สุด ดังที่ปรากฏตัวอย่างให้เห็นมาแล้วจากเมื่อครั้งพรรคพลังประชาชนเป็นรัฐบาล ก็เกิดการต่อต้านจากมหาชน จนกระทั่งรัฐบาลของพรรคพลังประชาชนต้องล้มไปถึงสองรัฐบาล ดังนั้นความจริงของประเทศไทยก็คงบอกให้ทราบชัดเจนว่า ยากยิ่งนักที่คุณทักษิณจะกลับมามีอำนาจหรือครองแผ่นดินนี้ได้อีก

ก็เพราะการแผ่นดินนั้นเป็นคนละเรื่องกับการบริหารจัดการบริษัท กล่าวคือในการบริหารจัดการบริษัทนั้น ผู้ใดถือหุ้นข้างมาก ผู้นั้นย่อมมีอำนาจบริหารจัดการเป็น

สิทธิ์ขาด แต่ก็ต้องชี้แจงแถลงรายงานให้ผู้ถือหุ้นข้างน้อยได้รับทราบและรับฟังความคิดเห็น โดยรวมก็คือการบริหารธุรกิจในรูปแบบบริษัทนั้น ขอเพียงให้ถือหุ้นข้างมากก็จะมีอำนาจบริหารจัดการบริษัทนั้นตลอดไป แต่การบริหารจัดการบ้านเมืองนั้นเป็นคนละเรื่องกัน มีคดีมาแต่โบราณว่าในทางการเมืองนั้นมีศัตรู ๑ คน ก็มากเกินไป มีมิตร ๑๐๐ คน ยังน้อยเกินไป ซึ่งหมายความว่าต้องไม่พยายามเป็นศัตรูคู่ปรปักษ์กับใครใดทั้งสิ้น แต่นี่คุณทักษิณ มีศัตรูคู่ปรปักษ์มากมายดาษดินไปทั่วแผ่นดิน ไหนเลยจะกลับมามีอำนาจปกครองแผ่นดินได้อีก

นอกจากนั้นการปกครองบ้านเมืองก็ต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์และความสุขของมหาชน ไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์แห่งตน คุณทักษิณบริหารบ้านเมืองมา ๖ ปี คนทั้งปวงได้เห็น กระแสขจัดว่าการทำงานที่ผ่านมาเป็นไปเพื่อประโยชน์และความสุขของมหาชนชาวไทย หรือว่าเป็นไปเพื่อความมั่งคั่งร่ำรวยของตนเองและพวกพ้อง และแค่เวลาที่ครองอำนาจไม่กี่ปีเหตุใดจึงมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นมากมายหลายแสนล้านบาท ซึ่งเป็นข้อกังขาติดใจในหัวใจคนไทยอยู่เป็นอันมาก

ในส่วนตัวนั้น ผมรู้จักและนับถือคุณทักษิณเพราะเคยร่วมงานกันมาระยะหนึ่ง นับว่าเป็นคนเก่งแห่งยุค และมีขีดความสามารถสูงในการบริหารจัดการบ้านเมือง กล่าวได้ว่า นับแต่ปี ๒๕๓๕ เป็นต้นมา ยากจะหานายกรัฐมนตรีที่ปรึกษาสามารถเสมอด้วยคุณทักษิณ ซึ่งถ้าหากคุณทักษิณได้ใช้ปัญญาวิชาคุณและความสามารถนั้นอุทิศแก่บ้านเมือง และอาณาประชาราษฎร์ บำรุงแผ่นดินให้เต็มกำลัง ก็เป็นที่แน่ใจว่าแผ่นดินนี้จะมีความเจริญรุ่งเรืองยิ่งกว่าแผ่นดินใดในภูมิภาคและอาณาประชาราษฎร์จักเป็นสุขถ้วนหน้าแต่น่าเสียดาย มีหลายสิ่งทีพึงทำแต่ไม่ทำ และไปทำในสิ่งที่ไม่พึงทำ โดยเฉพาะการละเมิดต่อธรรม ซึ่งหากยังเป็นธรรมสำคัญที่คุ้มครองป้องกันตนให้ปลอดภัยถึงซึ่งความสวัสดิแล้ว วินาศก็ย่อมมาถึง เพราะเหตุนั้นคุณทักษิณจึงประสบชะตากรรมดังเช่นที่เป็นอยู่ในวันนี้ คุณทักษิณก็แะประเทศไทยก็ลำบาก คนไทยก็ต้องมาประสบชะตากรรมจากความขัดแย้งดังที่เป็นอยู่

มีคนเคยถามผมว่า ถ้าสามารถแนะนำคุณทักษิณได้ จะมีข้อเสนอแนะอย่างไร ผมก็เคยตอบไปว่า ถ้ามีโอกาสแนะนำได้ ก็แนะนำให้ท่านเห็นพระธรรม ว่าสรรพสิ่งเกิดขึ้นแล้ว ย่อมตั้งอยู่และดับไป ไม่มีสิ่งใดพึงยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นตัวกูของกูเลย หากเห็นความจริง ฉะนั้นแล้วก็จะเกิดการปล่อยปละละวางความใฝ่หาลาภยศสุข สรรเสริญ ใจก็จะมีควมว่าง และเป็นสุข บรรดาความทุกข์ร้อนต่าง ๆ และภัยทั้งหลายที่กล้ากรายอยู่ก็ย่อมคลายสลายไปด้วยอำนาจแห่งธรรม แต่เสียดายที่ผมไม่มีโอกาสเช่นนั้น

เช่นเดียวกัน มีพรรคพวกในรัฐบาลเคยถามว่า ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในบ้านเมืองนั้น ถ้าสามารถแนะนำได้ จะแนะนำประการใด ก็เคยตอบไปว่า **การปกครอง**

บ้านเมืองนั้นต้องถือธรรมเป็นใหญ่ ต้องเคารพธรรม และต้องปฏิบัติธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชน จะใช้ความอาฆาตพยาบาทหรือโกรธแค้นใด ๆ มาเจือปนไม่ได้ ก็แลปัญหาความขัดแย้งนั้นมีคุณทักษิณเป็นคู่กรณีอยู่ ก็ต้องทำความรู้ความเข้าใจในปัญหาที่เป็นอยู่ แล้วปรึกษาหารือกันบนพื้นฐานความจริงจัง จริงใจ และด้วยใจเป็นธรรม เพราะสิ่งที่เรียกว่ายุติธรรมนั้นคือการทำให้ธรรมยุติ และยุติโดยธรรม การใดที่ทำให้ธรรมยุติไม่ได้ หรือยุติได้แต่ไม่เป็นธรรม การนั้นก็ไม่มีความสำเร็จลุล่วงได้ หรือสำเร็จไปได้ก็จะเกิดระเบิดเป็นเหตุใหญ่ในภายหน้าสักวันหนึ่ง

ปัญหาที่เกิดขึ้นในบ้านเมืองวันนี้ ทางหนึ่งก็มีคุณทักษิณเป็นหัวหน้า ทางหนึ่งก็มีรัฐบาลเป็นหัวหน้า ทางหนึ่งก็มีประชาชนซึ่งต่อต้านคุณทักษิณ และบางส่วนก็เห็นดีเห็นงามกับรัฐบาล รวมทั้งที่ไม่ชอบพอรัฐบาลอยู่ด้วย สามพวกนี้แหละที่เป็นต้นเหตุแห่งปัญหาเป็นกลไกขับเคลื่อนปัญหาให้เป็นไป อนาคตประเทศไทยจะเป็นประการใด ก็อาศัยเหตุปัจจัยจากสามพวกนี้ แต่ทว่าประเทศไทยนั้นเป็นราชอาณาจักร พระเจ้าแผ่นดินเป็นประมุข ทรงปกครองแผ่นดินมาแต่บรรพกาล การใด ๆ จะไปกระทบหรือลบล้างพระราชอำนาจนั้นก็ย่อมฝืนต่อความเป็นจริงที่เป็นมาและเป็นอยู่ในประเทศของเรา พรรคพวกของคุณทักษิณทำส่วนเกินมากเกินไป คือนอกจากประกาศเป็นฝ่ายกับสองพวกที่เหลือแล้ว บางกลุ่มก็ยังประกาศต่อต้านหรือต้องการล้มล้างสถาบันพระมหากษัตริย์อีกด้วย จึงทำให้ปัญหายากจะแก้ไข

ปัญหาที่เกิดขึ้นและพัฒนาไปอยู่ในวงรอบของการเมือง แต่ทว่าปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองนั้นถ้าไม่อาจแก้ไขให้ลุล่วงไปโดยสันติ หรือโดยวิถีทางการเมืองได้แล้วก็จะยกระดับกลายเป็นความขัดแย้งที่เป็นปรักษัและกลายเป็นสงครามในที่สุด ซึ่งเรื่องนี้เหมาะจะต้องเคยกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างสงครามกับการเมือง ไว้ว่า การเมืองคือสงครามที่ไม่หลังเลือด และสงครามก็คือการเมืองที่หลังเลือด สถานการณ์ในบ้านเมืองขณะนี้มีความขัดแย้งที่สูงมาก กำลังกลายเป็นการเมืองที่หลังเลือด หรือนัยหนึ่งก็คือสงครามนั่นเอง และเป็นวิสัยธรรมดาของสงครามที่ต้องมีการทำลายล้างเป็นวิถีทางดำเนินของมัน บนเส้นทางสายนี้ ชีวิต เลือดเนื้อและทรัพย์สินของประชาชนที่รู้และไม่รู้ อีโหน่อีเหน่ก็จะสูญเสียไป ผมกล่าวความทั้งนี้ก็เพื่อให้พระคุณได้เห็นถึงโฉมหน้าของสถานการณ์ที่กำลังบ่าโยมหน้าไปทางไหน และเป็นมหันตภัยร่วมกันของคนไทยทุกคนในแผ่นดินนี้ จึงควรที่ทุกคนไม่ว่าฆราวาสหรือบรรพชิต จะต้องร่วมจิตเป็นสมานฉันท์ ฝ่าฟันร่วมกันนำพาบ้านเมืองออกมาจากวิกฤตนี้ให้ทันท่วงทีก่อนที่ปลฐพิสยาม ประเทศจะแดงฉานไปด้วยเลือดคนไทยสายเลือดเดียวกัน ให้วิญญานบรรพบุรุษต้องครวญคร่ำระทมว่าโฉนลูกหลานไทยจึงมีจิตใจต่ำช้า সামานย์ ล้างผลาญกันเองได้ถึงปานนี้

ก็ได้แต่หวังความสวัสดิจะบังเกิดมีแก่ทุกชีวิต ขออาราธนาพระคุณเป็นกำลังประกาศ

ธรรมแห่งพระตถาคตเจ้า และด้วยอำนาจแห่งพระปริตรได้คุ้มครองป้องกันให้พี่น้องพอง
ไทยมีความปลอดภัย ให้สรรพภัยทั้งหลายได้มลายสูญด้วยอำนาจแห่งพระธรรม ขอพระ
คุณจงรับอาราธนาด้วยเถิด.

ขอกราบนมัสการ
นายไพศาล พิษมงคล

พุทธเมตตาธรรมสถาน ๙๑/๖ หมู่ ๑๓ ต.อ้อมน้อย อ.กระทุ่มแบน จ.สมุทรสาคร ๗๔๑๓๐

เจริญธรรม ผู้อาวุโส ไพศาล พิษมงคล

จดหมายฉบับวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๓
ของผู้อาวุโสที่ได้อ่านมาได้รับนานแล้ว บอกตาม
ตรงว่าเพิ่งได้อ่านวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๓
เกือบหนึ่งเดือนพอดี ทั้งนี้เพราะต้องเดินทางไป
เทศน์ที่สงขลาถึงสองครั้งในสองสัปดาห์ติด ๆ กัน
และมักจะหาเรื่องออกไปจากกรุงเทพมหานครใน
ช่วงเวลาร้อนรุ่มด้วยเรื่องราวร้ายแรงอยู่เสมอ
แม้ในขณะที่บันทึกจดหมายฉบับนี้อาตมาก็พำนัก
อยู่ในเขตปริมณฑลใกล้กรุงเทพฯ โดยได้หา
โอกาสหลบสถานการณที่บ้านเมืองเคืองเข็ญหลัง
กลับจากสงขลาในวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๓ ซึ่ง
เป็นวันเกิดเหตุการณ์ที่คนไทยต้องจดจำไปชั่วชีวิต
อาตมาได้พำนักนอกกรุงเทพฯตลอดมาจนถึงวันนี้
ติดตามข่าวสารบ้าง ไม่มากนัก ส่วนใหญ่จะรับรู้
ตามสื่อโทรทัศน์ที่คนข้างเคียงเปิดติดตาม
ข่าวสารมากกว่า ดูเหมือนตนเองจะพยายามเอา
ตัวรอดอยู่ไม่น้อยเลย

อย่างไรก็ตาม แม้อาตมาจะพยายาม “เนก-
ขัมมะ” คือ หลีกออก เว้นออก จากการติดตาม
ข้อมูลข่าวสารอย่างใกล้ชิด เพื่อความสงบเย็น
ทางจิตวิญญาณของตนเอง แต่อาตมาก็ไม่อาจ
ปฏิเสธการบริโภคข่าวสารได้เลย ด้วยว่าตนเอง
ทำงานเผยแพร่ธรรมะที่เป็นไปด้วยกันกับชีวิต

ของคนในสังคมปัจจุบัน ต้องเขียนหนังสือพิมพ์
ทุกวันและจัดรายการโทรทัศน์ห้าสถานี จึงต้องฝึน
กระแสความรู้สึกของตนเองด้วยการใช้เครื่อง
เทคโนโลยีเพื่อการสื่อสารอย่างทันสมัย แม้
กระทั่งวันนี้ก็เพิ่งติดตั้งระบบแอร์การ์ดกับเครื่อง
คอมพิวเตอร์พกพา เพื่อให้สะดวกกับการใช้งาน
หนังสือ ด้วยในช่วงที่ออกเดินทางออกจาก
สำนักงาน อาตมาไม่อาจใช้อินเทอร์เน็ตได้สะดวก
เลย เมื่อสองวันก่อน หนังสือพิมพ์คมชัดลึก ทวง
ต้นฉบับด่วนสองเรื่อง อาตมาต้องไปขอใช้เน็ตที่
ร้านเกมของเด็ก ๆ สำหรับพิมพ์และส่งต้นฉบับ
ทนฟังเสียงเด็กเล่นเกมกันโกลาหล ยิ่งกว่านั้นคือ
ไม่เหมาะสมกับสมณสารูปสักเท่าไร จึงเป็นที่มา
ของการติดตั้งแอร์การ์ดดังกล่าว และจดหมาย
ฉบับนี้ก็เป็นงานหนังสือชิ้นแรก โดยตั้งใจว่านับ
แต่บัดนี้ไป จักขอติดต่อสื่อสารกับผู้อาวุโสผ่านสื่อ
จดหมายอีเมลแทนการส่งไปรษณีย์ เพื่อความ
สะดวกของเจ้าหน้าที่ในการนำเผยแพร่ต่อตามสื่อ
ต่าง ๆ จักได้ไม่ต้องพิมพ์ใหม่จากจดหมายให้เป็น
ที่ลำบาก

กลับไปอ้างอิงจดหมายของผู้อาวุโส ที่กล่าว
ว่าไม่เป็นศัตรูกับใคร และไม่มีใครเป็นศัตรู นั้น
เป็นอุดมคติของพุทธโดยแท้ ดังคำตรัสของ

พระพุทธเจ้าที่ว่า “สมณะทั้งหลายย่อมไม่เป็น
ข้าศึกกับผู้ใดในโลก” และอีกตอนหนึ่งที่ตรัสว่า
“แม้โลกจะเป็นข้าศึกกับเรา แต่เราไม่เป็น
ข้าศึกกับโลก” นับเป็นความประเสริฐเลิศยอด
อย่างยิ่งสำหรับจิตใจสูงส่งแบบนี้ ถ้าเราทำน
ทั้งหลายจะช่วยกันบำเพ็ญ “ภาวนามัย” ให้มี
“โอปปาติกโยนิ” แบบที่พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้

ความรู้สึกเป็นศัตรูของกันและกันได้แฝงฝัง
ลงในจิตใจของคนไทยมากขึ้นอย่างเกินคาด เห็นได้
จากไฟเผากรุงเทพฯ และต่างจังหวัดในช่วงที่ผ่านมา
ซึ่งเป็นไฟภายนอกที่ปะทุมาจากไฟภายในใจของ
คนไทยจำนวนไม่น้อย ทั้งเป็นไฟในใจของมือเพลิง
และไฟในใจของคนที่ถูกเกลียดมือเพลิง ต้อง
เล่าให้ผู้เอาวิโสทราบด้วยว่า แม้วันนี้อาตมาก็ยัง
รับเรื่องร้อน ๆ ดังเขียนบทกวีส่งเอสเอ็มเอส
“รักธรรมะ” เผยแพร่ไปแล้วสามวาระ ดังนี้

ข่าวด่วนเลื้อยแดงจะแผลงฤทธิ์
ป้ายนี้ชวนญาติมิตรไปเผาปน
วัดสวนธรรมร่วมใจวิสุทธิชุมชน
ผู้ว่าวิโสทรจักผ่อนปรน ฉันท
ขอเอาใจช่วย
โปรดอวยชัย

เลื้อยแดงยโสธร อ.ป่าดัว
จงเลิกฉุนฉิวเลิกเผาไหม้
ขอวัดป่าสวนธรรมร่วมใจ
พันอัคคีภัย ถอดเลื้อยแดง
เผาวัดได้บาป
เผาภิเลสได้บุญ
สิ้นเผาศพเลื้อยแดงแรงพล
มีแรงยุให้เผาวัดเลื้อยเหลือง
ตำรวจกวาดขึ้นกันขุนเคือง
ขออย่ามีเรื่อง เหลืองแดง
ขอบคุณแรงใจ
ป้องกันภัยเผาวัด

ขณะบันทึกจดหมายถึงตอนนี้เป็นเวลาห้าทุ่ม
ห้าสิบห้านาที อาตมาได้โทรศัพท์ไปถามพระ
ณ วัดป่าสวนธรรมร่วมใจ ได้ทราบว่ามี
เหตุการณ์รุนแรงตามข่าววงในแจ้งให้ทราบตั้งแต่
เช้า ก็พลอยโล่งอกไปด้วย ก่อนหน้านี้ที่ราชธานี-
อโคกก็โดนเลื้อยแดงบุกเผา เครือแหของอโคกที่
ขอนแก่นก็โดนเผา กลายเป็นว่าการเผาทำลายได้
กลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของกลุ่มเลื้อยแดงไป
เสียแล้ว และเป็นที่น่าสลดหดหู่ใจที่พุทธศาสน-
สถานต้องกลายเป็นเหยื่อเพลิง

กลายเป็นว่าจดหมายฉบับนี้เขียนข้ามวันไป
แล้ว เพราะบัดนี้เที่ยงคืนกับสามนาทิต ได้ยินเสียง
ฟ้าคำรามครืนครืนมาจากเบื้องบน มิใช่เสียงผ่า
เปรี้ยงปร้างให้นำประหวั่นพรันพรัง แต่เป็นเสียง
ฟ้าที่น่าเศร้า สงสัยว่าฟ้าจะเสียใจจากเหตุการณ์
วิปโยคโคกสลดของชาติเรา อาตมาจึงขอบันทึก
ความรู้สึกของฟ้าผ่านความรู้สึกของอาตมาไว้ใน
จดหมายฉบับนี้ โดยหวังว่าฟ้าจะไม่ใช้แค่วิโสทร
เสียใจส่งเสียงร้องไห้โศกอาดูรเพียงเท่านั้น แต่ฟ้า
จะต้องหลั่งน้ำตาลงมาดับไฟเผาบ้านเผาเมืองให้
ดับสนิทและจะต้องไม่ลุกไหม้ขึ้นมาอีกเลยนะฟ้า

ขอให้พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงรักษา
ผู้เอาวิโส และครอบครัว ประเทศไทย มีความ
เจริญในกุศลธรรมตลอดกาลนานเทอญ

ละสิ่งผิด เริ่มสิ่งถูก ปลูกสิ่งดี

สมณะวิสุทธิใจ

สมณะจันทเสฏฐ์ (ท่านจันทร์)
๐๐.๑๓ น. วันที่ ๒๓/๐๕/๒๕๕๓

๒

“ขยับปีก...บินตามพ่อ”

“ไ้ไม่มีใครที่จะหนีพ้นความเป็นครู” ฉันเคยได้ยินประโยคนี้มาตั้งแต่สมัยยังเป็นเด็กน้อย พลังตั้งคำถามกลางแควลงกับตัวเอง “ไม่มีใครหนีพ้นความเป็นครูได้จริง ๆ เทอ” “แล้วทำไมทุกคนถึงหนีความเป็นครูไปไม่ได้ล่ะ” ฯลฯ ตอนนั้นฉันก็ได้แต่สงสัยแต่ก็ยังหาคำตอบไขข้อข้องใจให้ตัวเองไม่ได้เลย จวบจนเติบโตมาจนถึงวันนี้ฉันถึงได้เข้าใจว่า คำที่คนโบราณพูดสอนมานั้นถูกต้องจริง ๆ และยังแฝงนัยสอนให้เราได้ตระหนักถึงการเป็น “ครู” ว่ามีความสำคัญและยิ่งใหญ่เพียงใด

“ครู” ไม่ได้หมายถึงเพียงแค่อาชีพที่ต้องยืนถือไม้เรียวหรือขีดเขียนชอล์กสอนวิชาการอยู่หน้าห้อง แต่ “ครู” ที่อาจจะเป็นเพียงตาสีตาสา ไม่ได้ร่ำเรียนจบปริญญาสูง ๆ เป็นถึงดีดอเคเตอร์ ผู้เปี่ยมไปด้วยปัญญาความรู้หลากหลายแขนง แต่เป็นครูที่สอนให้เราได้เข้าใจชีวิต ถ่ายทอดสิ่งที่ตัวครูเองมี

ตาสีตาสาอาจจะเป็นครูที่สอนให้เรารู้จักคุณค่าของคำว่า “พอเพียง” การใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย ไม่ฟุ้งเฟ้อ พอใจในสิ่งที่ตนมี ทำให้เราได้รู้จักคุณค่าของชีวิตว่า ความสุขที่แท้จริง มิใช่การแสวงหาสะสมเอาไว้มาก ๆ กอบโกยกักตุนทรัพยากรของโลกไว้ที่เราให้มากที่สุด หากแต่เป็นการรู้จัก “พอ” ในสิ่งที่เรามี และรู้จักแบ่งปันความสุขให้แก่เพื่อนมนุษย์

ชานาจน ๆ ปอน ๆ อาจจะเป็นครูสอนให้เราได้ตระหนักถึงความสำคัญของ “ข้าว” แต่ละเมียดที่ได้มาเป็นข้าวสุกในจานอาหารของเรา กว่าจะได้มามีใครหนอแสนลำบากเย็น เหน็ดเหนื่อยตรากตรำ หลังสู้ฟ้า หน้าสู้ดินยึดอาชีพทำนาเป็นกระดูกสันหลังเลี้ยงชาวโลกมาตลอดมา

เด็กหญิงชายพวงมาลัยข้างถนนหรือมหาเศรษฐีร้อยล้าน อาจเป็นครูสอนให้เราได้ว่าในโลกใบนี้มีทั้งคนที่ด้อยกว่าเรา มีน้อยกว่าเรา และคนที่เหนือกว่าเรา มีมากกว่าเรา เมื่อยามที่

ท้อแท้ ลึนหวัง น้อยอกน้อยใจในโชคชะตา เกิดกิเลสอยากได้อะไรก็มีทัดเทียมคนอื่น ๆ ก็ให้นึกถึง “ครูข้างถนน” คนนี้ไว้คอยสอนใจ หรือยามที่ได้สมหวัง ลาภยศสรรเสริญหลังไหลมาไม่ขาดสาย “ครูมหาเศรษฐี” ก็คอยสอนเรา อย่าล้าพองหลงตัวว่าข้าแน่ ข้าเก่ง ข้ามี คนที่เขาเก่งกว่าเรามีมากกว่าเรา ประสบความสำเร็จยิ่งกว่าเรากียังมีอยู่

ฉันได้เข้าใจในความหมายของคำว่า “ครู” อย่างแจ่มชัดก็ตอนที่ตัวเองต้องมาเรียนอยู่ในหน้าที่นี้ด้วยตัวเอง จากช่วงเวลาที่ย้ายมาศึกษา มา ๑ ปี ๒ เดือน จากศิษย์เก่าอยู่วัด มาสู่บทบาทหน้าที่ของการเป็น “พี่ไก่” ที่ต้องดูแลน้อง ๆ สัมมาสิกขาฐานสี่บุญนิยม การที่ต้องคอยดูแลน้อง บอกสอน ถ่ายทอดงาน ก็ทำให้ฉันได้ฝึกการเป็น “ครู” ไปด้วยโดยปริยาย และจากจุดนี้แหละ ที่สอนให้ฉันรู้ว่าการเป็น “ครู” ที่แท้จริงนั้น มิใช่เพียงการบอกสอนหรือถ่ายทอดความรู้วิชาการทั่ว ๆ ไปเท่านั้น หากแต่ยังเป็นการถ่ายทอด “ตัวเรา” ด้วยการปฏิบัติที่ตนฝึกฝนพัฒนาตนเอง

ให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดี เป็นครูให้แก่คนที่เขาจะมาอยู่ใกล้ชิดเราด้วย เขาจะได้ซึมซับสิ่งที่ดี ๆ จากเรา และด้วยนิสัยทุนเดิมที่ชอบอิสระอยู่คนเดียว ไม่อยากรับภาระ ไม่เคยอยากเป็น “ครู” เลย ก็ทำให้ฉันต้องพลิกผันตัวเองสร้างความยินดีและเห็นประโยชน์จากมันให้ได้

จนวันนี้ผ่านมาหลายเดือนแล้วสำหรับบทบาทการเป็นครูน้อย ๆ ของฉัน ทำให้ได้รู้ซึ้งและประทับใจ “ครู” ทุกคนที่มารับผิดชอบ เอาภาระเด็กนักเรียน โดยเฉพาะครูสัมมาสิกขา ที่ไม่มีเงินเดือนแม้แต่สตางค์แดงเดียว มีแต่จิตที่จะให้ จะเสียสละ ด้วยวิญญาน “ครู” อย่างแท้จริง

ฉันว่าเด็กสัมมาสิกขาเป็นเด็กที่โชคดีที่สุดในโลก ที่มีผู้ใหญ่ที่ดีคอยดูแล บอกสอนแต่สิ่งที่ดี ๆ แต่ก็น่าเสียดายที่บางครั้งเราก็ไม่ค่อยรู้ค่าสิ่งที่เรามี กลับตื่นรนแสวงหาความสุขแบบโลก ๆ อยากรู้อยากเห็นในสังคมทุนนิยมที่ดูเหมือนจะสุขสบาย แต่จะทุกข์อีกมหาศาลในภายหลัง อยากรู้ อยากรู อยากรู เป็นอย่างในโลกเขามอมเมา

ฉันก็เป็นหนึ่งในเด็กสัมมาสิกขาที่เคยเป็นเช่นนั้น แต่ก็โชคดียังคิดทัน เปลี่ยนความคิดชีวิตเราก็เปลี่ยน ด้วยโมโหริชใจความดีที่ “ครู” ที่นี้ฝังไว้ให้ฉันตลอดเวลา ๖ ปี ภายใต้ร่มโพธิ์ของศาสนา ทำให้ฉันยังพอมิภูมิใจคุ้มกันปลอดภัยโรคภัยทุนนิยม

ฉันได้ยื่นหลวงปู่เคยบอกไว้ว่า “พระพุทธเจ้าคือบรมครูผู้ยิ่งใหญ่ และหลวงปู่ก็จะเดินตามรอยพระพุทธเจ้า ด้วยการเป็น “ครู” ที่คอยสั่งสอน ช่วยเหลือ รื้อชนลัทธิมนุษยชาติให้ไปสู่ความพ้นทุกข์ตลอดไปทุกชาติ”

พญาแร้งกางปีกบินสู่เวหา เพื่อช่วยมนุษย์โลกแล้ว ลูกหลานพญาแร้งอย่างเราคงจะต้องเร่งชวนช่วยพัฒนาตน รับผิดชอบตนเองให้ปีกแข็งพอที่จะหัดบินตามพ่อ เพื่อเดินตามรอยองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระบรมครูผู้ยิ่งใหญ่ของโลก

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

มันคงจะไม่ถึงกับเป็นบ้าถ้าไม่ไปคบเพื่อนชั่ว
มันทำตัวของมันเองแท้ ๆ
ตอนพ้นจากทหารเกณฑ์ออกมาใหม่ ๆ คู่มันปกติดีทุกอย่าง
แต่พอไปคบเพื่อนติดยา เสพยาหนักเข้าเรื่องเลยไปกันใหญ่
กลายเป็นคนบ้าไป

คบเพื่อนชั่ว บทเรียนราคาแพง

คนแถวนี้รู้จักไอ้กระจางบ้างกันทั้งนั้น เวลามันเดิน
ค มาใกล้ไม่ว่าใครก็ต้องรีบหลบ กลิ่นตัวมันฉุน
จริง ๆ ที่จริงเสื้อผ้าที่มันใส่ก็ยังมีสภาพดีไม่มีรอย
ขาดวัน แต่สีออกกระดำกระด่างล็กหน่อย กลิ่น

เหม็นโคลที่เกรอะกรังเสื้อผ้าเพราะไม่ได้ซัก
มาหลายเดือนนั่นแหละ ทำให้ผู้คนเดินหนีทุกคน
แต่ไอ้กระจางมันไม่ฮิตอัดขัดเคืองกับเสื้อผ้า
คละคลุ้งกลิ่นสาบแม้แต่น้อย

บ้านเก่าหลังเล็กสร้างมานานหลายสิบปี มีสภาพไม่ต่างกับบ้านร้าง ขยะเกลื่อนกลาด ใยแมงมุมระโยงระยางทั่วเพดาน เป็นสมบัติที่พ่อแม่ได้ให้ไว้ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ ไ้อักระจงจึงพอได้อาศัยซุกหัวนอนยามค่ำคืน

พระสงฆ์สี่ห้ารูปออกเดินบิณฑบาตยามเช้า ผ่านหน้าบ้านไปไม่นาน ไ้อักระจงคว้าไม้ไผ่ลำเล็ก ยาววาหนึ่งทีเก็บได้ ใช้เป็นไม้เท้าคู่กายค้ำยัน เวลาเดิน และใช้เป็นไม้ค้ำป้องกันหมาตามบ้าน รายทาง ที่ออกมาเห่ากระโชกทำท่าจะกัดเวลาเดินผ่านไป

ไ้อักระจงมุ่งหน้าไปยังวัดใกล้บ้านแล้วนั่งรอท่าใต้ต้นมะม่วงข้างศาลา เมื่อพระฉันเช้าเสร็จ ชาวบ้านที่นำจิ้งหรีดมาปักส่วนหนึ่งให้ไ้อักระจง ถือเสียวว่าทำบุญแล้วก็ทำทานช่วยเหลือคนบ้าด้วย

หลังจากกินข้าวอิ่มท้อง ไม่มีอะไรทำ มันก็เดินไปเรื่อย ๆ เดินไปแล้วก็เดินกลับ จากหมู่บ้านหนึ่งไปอีกหมู่บ้านหนึ่ง ข้างทางขวานากาลังกัม ๆ เจย ๆ ปักด่ากันงวน ไม่มีใครใส่ใจกับไ้อักระจงที่เดินส่งเสียงพิมพ์ ๆ สลับกับเสียงหัวเราะอยู่คนเดียว

ผ่านทุ่งนามาถึงชายป่าสาธารณะที่ยังคงมีต้นไม้ใหญ่แซมอยู่บ้าง “ปัง!” เสียงปืนแก๊ปที่ชาวบ้านยิงนกตุงขึ้นไ้อักระจงตกใจกลิ้งตัวหลบเข้าหาที่กำบังริมทาง คลานไปที่โคนต้นไม้ใหญ่แล้วยกไม้เท้าทำท่าเตรียมยิง มันตะโกนเสียง บัง ๆ !! ภาพผู้ก่อการร้ายหลายคนล้มลง เพื่อนทหารที่มาด้วยกันก็ถูกปืนล้มลงเหมือนกัน ไ้อักระจงกำลังต่อสู้อาณาจักรในสมัยที่เป็นทหารเกณฑ์วัย ๒๐ รับใช้ชาติ

“โฮ่ง ๆ ๆ” เสียงหมาตัวใหญ่ที่มากับชาวบ้านยืนจังก้าอยู่ไม่ห่างนัก ไ้อักระจงสะดุ้งตกใจ ภาพสงครามที่โหดร้ายหดหายทันที รับยกไม้ไผ่ในมือขึ้นตั้งท่าสู้ หมาวิ่งหนีห่างจุกตุต

ผ่านเขตป่าสาธารณะก็เข้าสู่หมู่บ้าน ที่ริมถนนมีเต็นท์กางอยู่สองเต็นท์ แก้อัดตั้งไว้รับแขกอยู่เต็ม ชาวบ้านสามสิบกว่าคนนั่งล้อมวงคุยกันอยู่

ในบ้านตั้งที่บศพระดับไพเราะยับเยิบ ไ้อักระจงยืนดูแล้วก็เพิ่งความสนใจไปที่ถุงยาเส้นที่ชายชาวบ้านสามสี่คนหยิบแบ่งกันลักได้ยักก็มีคนหนึ่งส่งกระดาษพร้อมยาเส้นหยิบมือหนึ่งมาให้ไ้อักระจง มันรีบรับมามวนสูบอย่างพอใจ ปากก็พิมพ์ ๆ แล้วก็หัวเราะ

ชาวบ้านอีกคนหนึ่งยื่นกระดาษพร้อมปากกาบอกไ้อักระจง เขียนเลขให้หน่อยจะเอาไปซื้อหวย เพราะเชื่อว่าคนบ้าบอหวยมักจะแม่น ไ้อักระจงส่งเสียงหัวเราะระคนกับพิมพ์แล้วเดินจากไป

“มันบ้าจริงหรือเปล่าวะ มันแกล้งบ้าเพราะชี้เกียดทำงานรีเปลา ทำตัวเป็นคนบ้าชาวบ้านจะได้สงสาร ให้ข้าวกินทุกวัน ก็ตอนหนุ่ม ๆ ไม่เห็นมันเป็นแบบนี้”

เสียงวิจารณ์จากวงสนทนาในงานศพหลังจากไ้อักระจงเดินผ่านไป

ผู้ใหญ่บ้านที่นั่งอยู่ด้วยจึงชี้แจง “ไ้อักระจงมันบ้าจริง ๆ ที่จริงก็น่าเห็นใจมันที่มันอาจจะเกิดภาพหลอนจากเหตุการณ์ตอนเพื่อนถูกยิง แต่มันคงจะไม่ถึงกับเป็นบ้าถ้าไม่ไปคบเพื่อนชั่ว ตอนพ้นจากทหารเกณฑ์ออกมาใหม่ ๆ ดูมันปกติดีทุกอย่าง แต่พอไปคบเพื่อนติดยามันก็ถลาลึกเสพยาเกินขนาดบ่อย ๆ จนเส้นประสาทตื่นตัวทำให้ออนไม่หลับพักผ่อนไม่เพียงพอ เจ็บป่วยต้องเข้าโรงพยาบาลหลายครั้ง นานวันเข้าสมองเริ่มฝ่อ ความจำเริ่มเสื่อม เมื่อมันอยากยาจิตใจจะกระวนกระวายหงุดหงิดแล้วก็โกรธขัดเคืองซึ่งกระทบต่อระบบประสาท แคकिनเหล่านี้เพียงอย่างเดียวบางคนมีนั่งเขี่ยวาราดกางเกงก็ยังไม่รู้สึก นี่มันติดยาขนาดหนัก เลยไปกันใหญ่กลายเป็นคนบ้า”

คงมีอีกหลายคน เกิดมาแล้วมีสติปัญญาเป็นปกติเหมือนชาวบ้านทั่ว ๆ ไป พอโตขึ้นคบเพื่อนชั่วชวนเสพยาบ้าจนติดเลิกไม่ได้ สุดท้ายระบบประสาทถูกทำลาย กลายเป็นคนวิกลจริต เป็นบทรียนราคาแพงเท่าชีวิต เกิดมาทั้งทีกลายเป็นคนบ้าด้วยน้ำมือของตนเองแท้ ๆ !

๒

การหวดปรับกระดูกด้วยตนเอง

(คัมภีร์ฝ่ามือพิชิตมังกร)

ก กระดูกตั้งแต่ ‘คอ’ ถึง ‘ก้นกบ’ ประสานกับระบบประสาทของร่างกาย ระบบประสาทของร่างกาย แบ่งได้เป็น สองส่วน คือ ระบบส่วนกลาง ประกอบด้วย ไขสันหลัง และสมอง

ระบบประสาทส่วนนอก ประกอบด้วย โครงสร้างของประสาททั้งหมดที่อยู่นอกกะโหลก และคลองกระดูกสันหลัง และระบบประสาทอัตโนมัติ รับผิดชอบกิจกรรมทุกอย่างของร่างกาย ยกเว้นพวกที่ถูกคุมด้วยยาเคมี

ระบบประสาทในร่างกาย อยู่ติดกับกระดูก ตั้งแต่ ‘คอ’ ถึง ‘ก้นกบ’ มีประสาทอัตโนมัติเป็นคู่ ๆ ทำหน้าที่ส่งสัญญาณ ไปยังสมองส่วนกลางที่อยู่ในสมอง เพื่อคอยปรับสมดุลร่างกายอยู่เสมอ แต่คนเราชอบฝืนธรรมชาติ ทำลายธรรมชาติภายนอก และภายในตัวเรา ธาตุ ดิน น้ำ ลม ไฟ ไม้ทั้งในตัว และภายนอก จะเสียสมดุล จึงทำให้เราป่วยได้ง่าย ถ้าธาตุใดธาตุหนึ่งเสียสมดุล ก็จะทำให้กระทบให้ธาตุอื่น ๆ เสียสมดุลตามไปด้วยเช่นกัน เช่น...

ถ้าเรานอนตึกเกิน ๒๑.๐๐ น.ไปถึง ๐๓.๐๐ น. ทำให้ธาตุไม้ถูกน้ำดีและตับอ่อนแอลง ก็จะกระทบต่อธาตุไฟ คือ หัวใจ ลำไส้เล็ก อ่อนแอตาม ไม้ไม้ดี ก็ทำให้ไฟติดยาก ทำให้ท้องอืดง่าย แต่ถ้าไม้มีมากเกินไป ไฟก็ลุกไหม้มากเกินไป การเผาผลาญอาหารในร่างกายมีมากเกินไปทำให้ธาตุดินอ่อนแอ

ตาม เพราะมีขยะตกค้างในร่างกายมากเกินไป คือเซลล์ตายของเม็ดเลือดที่ถูกใช้งานมากเกินไป จนสร้างมาทดแทนไม่ทัน ทำให้หัวใจต้องสูบน้ำเลือดไปเลี้ยงร่างกายแรงขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อส่งไปยังอวัยวะต่าง ๆ ให้นำไปฟื้นฟู-บำรุง อวัยวะนั้น ๆ แต่ปรากฏว่า กระทบไปถึงธาตุน้ำ คือ ไต กับ กระเพาะปัสสาวะ ระบบหมุนเวียนเลือดมีเลือดไม่เพียงพอ แต่มีขยะเซลล์เม็ดเลือดตกค้างจำนวนมาก ทำให้เลือดหนืด เลือดเป็นกรดมาก จึงทำให้เลือดที่อยู่ใกล้กระดูกข้อใด ก็ละลายกระดูกบริเวณนั้นที่ละนิด กลายเป็นหินปูนพอกบริเวณข้อต่อต่าง ๆ นานวันจำนวนหินปูนก็จะพอกเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

ถ้าเรายังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ทำให้ร่างกายเสียสมดุล ก็จะทำให้ระบบประสาทที่ไขสันหลัง ส่งสัญญาณไปขออาหาร คือ เลือด น้ำเหลือง ฮอโมนมาซ่อมฟื้นฟูบำรุงระบบต่าง ๆ ในร่างกายได้ไม่มาก จะมีการมีนชาปวด เมื่อยล้า ตึง จนถึงขั้นไม่รู้สึกร แสดงว่า นอกจากหินปูนเกาะตามข้อต่าง ๆ แล้ว ยังมีไขมันชนิดต่าง ๆ ตกค้างอยู่ตามอวัยวะต่าง ๆ และในระบบหมุนเวียนเลือด ทำให้อุดตันในหลอดเลือด ถ้าไปอุดตันตามหัวใจหรือหลอดเลือดไปเลี้ยงสมองด้วย จะเสี่ยงต่ออันตรายถึง อัมพฤกษ์-อัมพาต หรืออาจถึงตายได้

เพราะ เวลา ๒๓.๐๐ น. ถึง ๐๓.๐๐ น. เป็น

ตามความถี่ที่ร่างกายส่งสัญญาณบอกเรา ยิ่งปวด ยิ่งเมื่อยมาก แสดงว่า **ต้องการอาหารมาก**

แต่เราไม่ได้ให้อาหาร กลับให้เป็น **ยากดประสาทแทน** ซึ่งมาในรูปแบบต่าง ๆ ตั้งแต่อ่อนที่สุด จนถึงแรงที่สุด เพื่อให้ร่างกายหยุดส่งสัญญาณขออาหารมาซ่อมแซมตัวเอง

นานวันเข้า ร่างกายอ่อนแอไปทุกระบบ จนสังเกตได้ เซลล์ของเราเริ่มตายไปเรื่อย ๆ ผิวหนัง ด้านกร้าน สีผิวคล้ำขึ้นเรื่อย ๆ ตัวแข็งขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าระบบเลือดแยะระบบฮอร์โมนแยะระบบน้ำเหลืองแยะร่างกายก็จะเริ่มหาทางช่วยตัวเองโดยการสร้างโรงงานมากรองของเสียในร่างกายที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ อย่างไม่หยุดยั้ง ตั้งชื่อโรงงานนี้ว่า **“มะเร็ง”**

ก่อนที่จะเป็น ‘มะเร็ง’ ร่างกายจะสร้างที่เก็บไขมัน เพื่อที่จะเอาไปใช้ในยามต้องการ หรือหลังจากที่เราเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ดีขึ้นแล้ว ตั้งชื่อว่า ‘ซีล’ ซึ่งมีชื่อต่าง ๆ ตามบริเวณที่เกิด **เนื้องอก** ซึ่งแต่ละอย่างก็ร่างกายสร้างขึ้นมาเพื่อช่วยตัวเองทั้งนั้น แต่เมื่อมันโตขึ้นเรื่อย ๆ มันเริ่มจะไปดันอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกาย ทำให้มีอาการเจ็บปวดมากขึ้นเรื่อย ๆ ตรวจจับที่เรายังคงยืนยันว่าเรายัง **นอนดี เครียด โมโห พยายาม น้อยใจ กังวล เร่งรีบ ตลอดเวลา ฯลฯ กินอาหารที่มีแต่ สารพิษ สารปนเปื้อนต่าง ๆ อยู่ในเมืองที่มีแต่ มลพิษทางอากาศเต็มไปหมด ไม่ถ่ายอุจจาระ ตอนเช้า ไม่ดื่มน้ำมาก ๆ ในช่วงเช้า หลังจากตื่นนอน เพื่อขับเอาขยะออกจากร่างกาย ทาง อุจจาระและปัสสาวะ**

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทุกคนอ้างแต่ว่าไม่มีเวลา ทำไม่ได้ ขอแต่ยา กิน ฉีด ยา ทายา อ้อนวอน ลingsค์กดีลธิให้ช่วย ทั้งที่ไม่ยอมช่วยตัวเองก่อนเลย วิ่งหาแต่หมอที่เก่ง ๆ มียาดี ๆ โหม ช่วยฉัน ให้หายก็แล้วกัน ฉันยังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใด ๆ ทั้งสิ้น

เดี๋ยวนี้มีการล้างระบบเลือดใหม่ให้สะอาด ทั้งระบบ แต่ร่างกายก็ยังไม่ดีขึ้น เพราะต้องแก้ไข ปรับปรุงทุกระบบในร่างกาย จะล้างแค่ระบบ

เดียวไม่ได้

ต้องล้างทั้งระบบทางเดินอาหาร เพราะเวลา ร่างกาย มีอารมณ์เครียด นอนดี ก็จะมี **มูก** เกิดขึ้น ในระบบทางเดินอาหาร เพื่อที่จะไม่ให้ร่างกาย ดูดซึมเอาเม็ดเลือดเสียที่ร่างกายขับทิ้งทางระบบ ทางเดินอาหาร ยิ่งนานวันเข้า มูกก็ยิ่งมากขึ้น เมื่อเรากินอาหารที่เป็นแป้งขัดขาว ไขมันจากการทอด น้ำตาลหวาน ๆ ไอศกรีมเย็น ก็จะถูก เคลือบอยู่ที่มูกเพิ่มขึ้น กลายเป็นที่อยู่ของเชื้อโรคต่าง ๆ ทำให้เกิดแก๊สในร่างกายบ่อย ๆ และ ร่างกายต้องดูดซึมเอาพิษที่เกิดจากขยะสกปรกที่ ติดอยู่ตามลำไส้ที่พอกมากขึ้นทุกวัน

จนกลายเป็นโรคต่าง ๆ นานา ตรวจอย่างไร ก็ไม่ทราบสาเหตุ จะทราบอีกที ก็ปรากฏที่ค่าของ เลือด หรือมีจุดดำ ๆ ตามบริเวณอวัยวะต่าง ๆ การจะแก้ไขต้องใช้เวลามาก ซึ่งทุกคนอยากให้ โรคนี้หายเร็ว ๆ โดยไม่ยอมช่วยตัวเอง

ถ้าไปหาหมอให้ชุดพิษให้หน่อย กดจุด นวด ฝ่าเท้า หรือไปฝังเข็ม ก็ครั้งก็ได้ ขอให้หาย ไป นวดปรับกระดูก หาดอาหารเสริมต่าง ๆ ที่บริษัท ไหนว่าดี กินหมดทุกบริษัท ยาหม้อ ยาต้ม ยาอม ยาดอง ยาอะไรที่ว่าดี วิเศษ ขวนขวายหา กินจนหมด ไปทั้งในและต่างประเทศ แต่ฉันไม่ยอม เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใด ๆ หรืออาจจะเปลี่ยนบ้าง แต่พอดีขึ้น ก็กลับไปทำพฤติกรรมก่อโรค เดิมอีก

สิ่งที่ก่อให้เกิดโรคในปัจจุบันนี้ มีมากมาย เพิ่มขึ้นตามเทคโนโลยีนั่นเอง

แม้แต่ **สีต่าง ๆ** ที่เราใช้ในชีวิตประจำวัน จะมี สารตะกั่ว สารปรอท ทั้งนี้ ถ้าจะใช้สีควรใช้สีที่ได้จากธรรมชาติจะปลอดภัยกว่ามาก ถ้าจำเป็นต้องใช้สีก็ควรใช้สีอ่อน ๆ ที่สุด เพราะตะกั่วจะ น้อยกว่าสีเข้ม เช่น เล็อกก็ควรย้อมสีธรรมชาติ บ้านก็เป็นบ้านไม้ บ้านดิน

เราควรมาเรียนรู้หาประโยชน์จากสิ่งรอบ ๆ ตัว โดยไม่ทำให้สุขภาพกายและใจ เสียสมดุล

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ก ฎณค้ความมรณะในคดีที่ค่างพิจารณาอยู่ในศาล ทายาทของผู้มรณะหรือผู้จัดการมรดกหรือผู้ปกครองทรัพย์มรดก อาจมีคำขอเข้ามาเองหรือศาล มีหมายเรียกให้เข้ามาเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะเนื่องจากคู่ความใดฝ่ายหนึ่งมีคำขอฝ่ายเดียว ต่างจากคดีอาญาที่จำเลยตายคดีเป็นอันระงับ

การเข้าเป็นคู่ความแทนที่คู่ความผู้มรณะนั้น แม้จะร้องขอเข้ามาเมื่อเกินกำหนด ๑ ปีนับแต่วันที่คู่ความฝ่ายนั้นมรณะตามมาตรา ๔๒ ประกอบด้วยมาตรา ๑๓๒ (๓) แต่ก็อยู่ในอำนาจของศาลที่จะใช้ดุลยพินิจสั่งจำหน่ายคดีหรือไม่ก็ได้

● ขอบคุณภาพจากอินเทอร์เน็ต

คู่ความมรณะในคดีแพ่ง

กรณีตามมาตรา ๔๒ นี้ ต้องเป็นคดีที่ฟ้องร้องเกี่ยวกับทรัพย์สินหรือสิทธิเกี่ยวกับทรัพย์สินซึ่งทายาทอาจรับมรดกความได้ แต่ถ้าสิทธิตามฟ้องนั้นตามกฎหมายหรือโดยสภาพเป็นสิทธิเฉพาะตัวของผู้นตายตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๖๐๐ เมื่อคู่ความตาย สิทธินั้นก็ย่อมสิ้นสุดระงับไป ด้วยไม่ตกทอดไปยังทายาท ทายาทจะรับมรดกความไม่ได้

ในกรณีที่จำเลยมรณะก่อนฟ้อง ศาลต้องพิพากษายกฟ้อง จะสั่งเรียกทายาทของจำเลยเข้ามาเป็นคู่ความแทนหาได้ไม่ เพราะไม่ใช่กรณีคู่ความมรณะ ในระหว่างคดีค่างพิจารณาอยู่ในศาล ถ้าจำเลยบางคนมรณะก่อนฟ้อง ให้ศาลสั่งจำหน่ายคดีมีเฉพาะจำเลยคนนั้นได้ทันที โดยไม่จำต้องรอสั่งในคำพิพากษา

กรณีมีผู้ร้องขอเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะ

ศาลจะนัดไต่สวนคำร้อง สำเนาให้โจทก์หรือจำเลย หากจะคัดค้านประการใดให้แถลงภายใน ๑๕ วัน นับแต่ได้รับหมายนัด ให้ผู้ร้องวางเงินค่านำส่งตามข้อบังคับว่าด้วยการส่งคำคู่ความและเอกสารทางคดีอย่างช้าภายในวันทำการถัดไป มิฉะนั้น ถือว่าทิ้งคำร้อง

ถึงวันนัดไต่สวน ถ้าคู่ความอีกฝ่ายไม่คัดค้านและไม่มีบุคคลนอกคดียื่นคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะเข้ามาอีก เมื่อมีหลักฐานพอเชื่อได้ว่า ผู้ร้องมีสิทธิเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะ ก็มีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะแล้วดำเนินการพิจารณาต่อไป

ถ้ามีการคัดค้าน ศาลจะไต่สวนตามความเห็นสมควร ว่าผู้ร้องมีสิทธิเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้

มรณะหรือไม่ ถ้าไม่มีสิทธิยกคำร้อง ถ้ามีสิทธิ ก็มีคำสั่งอนุญาตแล้วดำเนินการต่อไป

กรณีคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอให้เรียกบุคคลภายนอกมาเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะ

ศาลจะนัดพร้อมเพื่อฟังคู่ความ หมายถึงเรียกบุคคลที่ถูกเรียกให้มาศาล หากจะคัดค้านประการใด ให้แถลงภายใน ๑๕ วัน นับแต่ได้รับหมายเรียก ให้โจทก์หรือจำเลย วางเงินค่านำส่งตามข้อบังคับว่าด้วยการส่งคำคู่ความและเอกสารทางคดีอย่างช้าภายในวันทำการถัดไป มิฉะนั้นถือว่าทั้งคำร้อง

ถึงวันนัดที่ศาลหมายเรียกบุคคลภายนอกมาศาล ถ้าบุคคลภายนอกนั้นยอมเข้าเป็นคู่ความแทนที่โดยไม่คัดค้านประการใด และไม่มีบุคคลภายนอกคัดค้านคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะเข้ามาอีก เมื่อเป็นที่เชื่อได้ว่าบุคคลภายนอกนั้นมีสิทธิเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะก็มีคำสั่งอนุญาตให้บุคคลนั้นเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะแล้วดำเนินการพิจารณาต่อไป

ถ้ามีการคัดค้าน ศาลจะไต่สวนตามที่เห็นสมควร เพื่อทราบว่าบุคคลภายนอกนั้นเป็นผู้ที่มีสิทธิเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะหรือไม่ ถ้าไม่มีสิทธิยกคำร้องและให้เลื่อนการพิจารณาไปจนกว่าจะมีผู้เข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะ ถ้าปรากฏว่าบุคคลภายนอกนั้นมีสิทธิเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะก็มีคำสั่งอนุญาตให้บุคคลนั้นเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะแล้วดำเนินการพิจารณาต่อไป

กรณีคู่ความมรณะในคดีที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์และศาลฎีกา

การร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะก่อนศาลชั้นต้นสั่งรับอุทธรณ์หรือฎีกาเป็นอำนาจของศาลชั้นต้นที่จะพิจารณาล้าง ถ้าเป็นเวลาภายหลังนั้นจากที่ศาลชั้นต้นสั่งรับอุทธรณ์หรือฎีกาแล้ว เป็นอำนาจของศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกา แม้ยังมีได้ส่งสำนวนไปศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกา คดีก็

ย่อมอยู่ในอำนาจของศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกา ศาลชั้นต้นจะสั่งคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทนไม่ได้ หากมีคำสั่งไป ศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาชอบจะเพิกถอนคำสั่งของศาลชั้นต้นและมีคำสั่งใหม่

กรณีคู่ความฝ่ายหนึ่งมรณะก่อนศาลพิพากษา แต่ปรากฏต่อศาลเมื่ออ่านคำพิพากษาแล้ว คำพิพากษานั้นยังคงใช้ได้ และเมื่อคดียังอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลสูง ศาลชั้นต้นย่อมดำเนินการหาทายาทเข้ารับมรดกความต่อไปได้ ด้วย แต่ถ้าคดีเป็นเรื่องเฉพาะตัวของคู่ความ และจะรับมรดกความแทนที่กันไม่ได้เช่นนี้ กรณีไม่มีประโยชน์ที่จะพิจารณาคดีต่อไป ให้จำหน่ายคดีออกเสียจากสารบบความ หรือโจทก์ผู้เป็นเจ้าของนี้ของจำเลยได้ถอนการยึดที่ดินที่ร้องขัดทรัพย์แล้ว การพิจารณาคดีร้องขอเข้าแทนที่ผู้มรณะชั้น ร้องขัดทรัพย์ของผู้ร้องไม่เป็นประโยชน์อีกต่อไป จึงให้จำหน่ายคดี

การเข้ามาแทนที่ผู้มรณะ ต้องเป็นกรณีที่ดินนั้นยังค้างพิจารณาอยู่ในศาลใดศาลหนึ่ง กล่าวคือคดียังไม่ถึงที่สุด

ถ้าคดีถึงที่สุดแล้วจะให้บุคคลใดเข้ามาแทนที่คู่ความมรณะนั้นไม่ได้ แต่ทายาทของคู่ความที่มรณะก็สามารถดำเนินการร้องขอบังคับคดีไปได้ หรืออาจจะถูกบังคับคดีในฐานะทายาทผู้รับมรดกของคู่ความที่มรณะก็ได้

ในชั้นบังคับคดีจำเลยถึงแก่กรรม โจทก์ขอให้ส่งคำบังคับไปให้แก่คู่สมรสของจำเลยได้ เพราะไม่ใช่กรณีรับมรดกความตาย หรือส่งคำบังคับไปให้ผู้จัดการมรดกของจำเลยซึ่งถึงแก่กรรม เพื่อให้ปฏิบัติตามคำพิพากษาได้

คดีถึงที่สุดแล้วในชั้นบังคับคดี ทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกของคู่ความซึ่งถึงแก่กรรมย่อมมีสิทธิเข้ามาใช้สิทธิบังคับคดีต่อไปได้ตาม ป.พ.พ.มาตรา ๑๕๙๙ และไม่ใช่เรื่องการขอรับมรดกความตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๔๒

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะในขณะที่ยังไม่พ้นเวลาที่จะยื่นอุทธรณ์หรือฎีกา ประกอบกับเป็นคดีที่สามารถอุทธรณ์หรือ

ฎีกาได้ จึงยังไม่ถึงที่สุด ถือว่าคดีค้างการพิจารณา ผู้ร้องมีสิทธิขอเข้าเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะได้

ศาลจะพิพากษาให้ผู้เข้ามาแทนที่คู่ความมรณะตามมาตรา ๔๒ ชำระหนี้แก่โจทก์ไม่ได้ เพราะผู้เข้ามาแทนที่คู่ความมรณะนี้เพียงแต่เข้ามาดำเนินการกระบวนพิจารณาต่อไปแทนคู่ความซึ่งถึงแก่กรรมในระหว่างพิจารณาคดีเท่านั้น ศาลต้องพิพากษาให้คู่ความเดิมซึ่งมรณะไปแล้วนั้นชำระหนี้ให้แก่โจทก์ต่อไป แม้จะมรณะไปแล้วก็ตาม เพราะชั้นบังคับคดีก็ยังสามารถบังคับเอาชำระหนี้จากกองมรดกของคู่ความที่มรณะนั้นได้

ภายหลังที่ศาลชั้นต้นสั่งรับอุทธรณ์หรือฎีกาแล้ว ศาลชั้นต้นยังคงมีหน้าที่สั่งให้ส่งสำเนาคำร้องขอเข้ามาเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะ และคำร้องขอให้เรียกบุคคลเข้ามาเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะ ตลอดจนกำหนดวันนัดพิจารณาคำร้อง คำคัดค้าน ทำการไต่สวนผู้ร้องและผู้ถูกเรียกเข้ามาเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะ กับ ไต่สวนพยานหลักฐานที่แต่ละฝ่ายอ้างสนับสนุนคำร้องและคำคัดค้านด้วย เสร็จแล้วส่งไปให้ศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกามีคำสั่ง ศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งในเรื่องเองไม่ได้

คำสั่งศาลที่อนุญาตให้บุคคลภายนอกเข้ามาแทนที่คู่ความผู้มรณะเป็นคำสั่งระหว่างพิจารณาของแต่ละชั้นศาล จะอุทธรณ์หรือฎีกาทันทีไม่ได้ ตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๒๒๖ แต่คำสั่งไม่อนุญาตให้บุคคลภายนอกเข้ามาแทนที่คู่ความผู้มรณะตามคำร้องของบุคคลภายนอกนั้น น่าจะถือว่าเป็นคำสั่งไม่รับคำคู่ความซึ่งบุคคลภายนอก ผู้ร้องมีสิทธิอุทธรณ์หรือฎีกาได้ทันทีตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๘๘ วรรคท้าย ประกอบมาตรา ๒๒๘ (๓) ทั้งนี้ โดยเทียบเคียงกับกรณีที่บุคคลภายนอกร้องขอต่อขอเข้าเป็นคู่ความร่วมหรือเข้าแทนที่คู่ความเดิมตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๕๗ (๒) ส่วนในกรณีที่คู่ความฝ่ายที่ยังมีชีวิตอยู่ขอให้ศาลหมายเรียกบุคคลภายนอกเข้ามาแทนที่คู่ความผู้มรณะนั้น คำขอดังกล่าวไม่น่าจะถือว่าเป็นคำคู่ความ ทั้งนี้ โดยเทียบเคียง

กับการที่คู่ความเดิมขอให้ศาลหมายเรียกบุคคลภายนอกเข้ามาในคดีตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๕๗ (๓) ซึ่งไม่ว่าศาลจะสั่งให้หมายเรียกบุคคลภายนอกเข้ามาในคดีตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๕๗ (๓) ซึ่งไม่ว่าศาลจะสั่งให้หมายเรียกบุคคลภายนอกเข้ามาตามคำขอนั้นหรือไม่ ก็ต้องถือว่าเป็นคำสั่งระหว่างพิจารณาจะอุทธรณ์ฎีกาทันทีมิได้

ถ้าคู่ความฝ่ายหนึ่งมรณะในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์หรือฎีกา หากศาลอุทธรณ์หรือฎีกาได้ส่งคำพิพากษาไปยังศาลชั้นต้น ศาลชั้นต้นจะอ่านคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์หรือฎีกานั้นไม่ได้ จะต้องเลื่อนการอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือฎีกาไปก่อน แล้วทำการไต่สวนผู้ร้องหรือผู้ถูกเรียกเข้ามาเป็นคู่ความแทนที่ผู้มรณะแล้วส่งสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกามีคำสั่ง หากศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือฎีกาไปโดยมิได้ดำเนินการไต่สวนผู้ร้องหรือผู้ถูกเรียกเข้ามาเป็นคู่ความแทน ย่อมถือว่าการอ่านคำพิพากษาและคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์หรือฎีกานั้นไม่ชอบ

๙ อ่านต่อฉบับหน้า

ทจก.จ.บริการพะยู่ ผลิตภัณฑ์น้ำมันเซลล์ คุณภาพมาตรฐาน

คน ๔ จำพวก

๑. คนเดรัจฉาน (เดรัจฉาน)
๒. คนผลาญคุณค่า (ปลูชุน)
๓. คนกล้าทำดี (กัลยาณชน)
๔. คนมีอาริยธรรม (อาริยชน)

● สมณะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

วีรกรรม หรือ ทุรกรรม

เสธ.ดั่ง
ด้วยอำนาจ
กระบวน
กำหนดเน้น

ลีลา
ร่วมขบวนการ
มุ่งมาด
สนองดีค้นหา

เหนือฟ้า
เหนือชีวา
ตามล่า
ความประมาท

บทเรียน
กว่าจะถึง
เร่งเรียน
จวบเจนนจบ

เห็นจริง
จริงแท้ยิ่ง
ลวงชน
ก่อการร้าย

สิ้นลม
สิ้น “รูป นาม”
หากสถิต
คือ...วีรกรรม

สิ้นบทบาท
วิพากกรรม
ครรลองธรรม
ให้เป็นไป

เท็มอาจหาญ
ผลาญชาติไทย
หมายชิงชัย
จอมบงการ

ยังมีฟ้า
มียมบาล
ครว้าวิญญาน
คือความตาย

อีกบทหนึ่ง
บทสุดท้าย
เร่งชวนชวาย
แจ่มแจ้งธรรม

ตามเป็นจริง
จริงเลิศล้ำ
หลงเงื่อนงำ
ลูกกลมร้อน

สิ้น “กรรมสาม”
เสธ.แดงขจร
สถาวร
หรือทุรกรรม

๒